

PANKOVÝ BRAMBORY

*To, co lidé ze zvyku označují za osud.
jsou často jejich vlastní hloupé kousky.*

Schopenhauer

Léto 1993

V létě je všechno jednodušší. Ještě včera nás nenapadlo, že budeme stát na silnici s bágama na zádech a bát se kolemjedoucích aut.

Bát se?

Protože by bylo neodpustitelné, kdyby si nás nikdo nevšiml. Ani jeden řidič, který si uháněl na samém začátku prázdnin kdovíkam.

Dvě holky, co si vzaly bagáž, vypily dvě piva a šly.

Tisíce varovných očí, že stopovat se nemá.

Nemá?

"Máme ty buráky," řekla Adéla s nadějí, že zvednu ruku první, "pak už to nebude tak těžký!" Zasměju se. Trochu nervózně a trochu hloupě. Cítí to. Cítíme to obě.

"Měly sme ject s nima," vyčetla jsem jí.

"Nešlo to. Víš dobře, že to nešlo." Vím.

Byla v té době v práci, zatímco já jsem už žádnou neměla. Představa dvou týdnů dovolený místo dvou měsíců prázdnin ...

Dát výpověď a flákat se. Je slunce, léto ...

Chce se mi flákat se. Ale mám strach, že auta nezastaví.

"Vem si." Adéla mi vnucuje sáček s "drogou", jak říká.

Když začneš jíst buráky, musíš pořád. Láká tě to. Je ti pak špatně, ale musíš.

Tvrdila vždycky. Asi to nebude tak úplná blbost. Andy Warhol buráky taky takhle srovnával.

Adéla se už nebojí. Odvážně mává rukou. Nesměle se přidávám.

"Tak kam, holky?"

Prohlížím si našeho dobrodince. Mladší typ. Blondatý knír zřejmě hrdá ozdoba.

Šedé oči se ani nepohnou.

Myšlenky, myšlenky ...

Ruce má klidné. Kdyby si chtěl něco dovolit, může. Ani jedna z nás neabsolvovala kurs sebeobrany. Přemýšlím o Adéle. Plácá. Jako vždycky. Vypráví veselé historky a hlučně se jim směje. Co on?

Jeho úsměv sotva zachytím. Třeba je morous.

"To se takhle v noci nebojíte?" otáčí se ke mně. Šedivá myš.

Neptej se, myslím si. Naštěstí je tu Adéla s celou svou bezstarostností.

"My a bát se?"

Chlápek se zamračí: "Stát se může cokoliv,"

"Ále ... , nám to nějak nevyšlo. Měly sme ject s kámošema. Potom problémy s autobusem. Ujel nám skoro před nosem,"

"My žijem tak trochu bohémsky," přidávám se a cítím to slovo po celém těle jako oči řidiče, který nás má v hrsti.

"Jestli chcete, můžete přespat u mě," navrhuje nenápadně. Mlčíme.

Adéla a já se dorozumíváme mlčky. Vím, co si myslí. Ona ví totéž o mně. Sotva viditelně pohnu hlavou. Adéla pochopila.

"Jo. Když nám nic nezastaví."

"Určitě nezastaví. Teď v noci nic nepojede. A i kdyby ... Lidi sou svině."

Mluví nepříjemným hlasem. Nechce se mi ho poslouchat.

Najednou se netěším na prázdniny, na stanování, pití, nové seznamování ...

Najednou vidím netopýry a černý ruce, který dokážou škrtit. Jsem bláznivá.

Slyším Adélu, jak se zase směje. Ta holka je úplně klidná. Nebo to jenom předstírá?

Obloha mi zpívá písničku. Jsou v ní slova, nabádající ke klidu. Buď šťastná, jedeš se bavit!!! Budu šťastná, když si to přeješ. Budu šťastná a zapomenu na varovné pohledy a na starosti typu A co pak? Co bude potom? Vždycky něco bude. Existují problémy. Pořád utíkat před vlastními nápady.

Tuhle cestu nikdo neplánoval. Našla se sama. Hups, vskočila do hlavy mé a Adély bez varování.

"Určitě přijdeme," slibuje Adéla za mými zády. Přijdeme? Kam chce jít?

Nemohu si vzpomenout na slova řidiče.

"Budu vás čekat, dámy," říká a přimhouří oči. Dívá se soustředěně na cestu.

Nesmírně ho zajímá nudná silnice. Nebo je dobrý řidič. Nebavit se za jízdy, prosím! Tak pros, když chceš. Nedívá se mi na nohy. Je to podivné.

Měl by se mi podívat na nohy. Uráží mě nezájem, čišíci z něho tak odpudivě.

Mám chuť ho uhodit. Předstírá nevinátka, no jasně.

Adéla mlčí. Řidič mlčí. Cesta nemlčí, utíká hlučně. Povídá si s námi, ale svým způsobem. S každým zvlášť, aby ten druhý nerozuměl. Je pak šťastná a chechtá se.

Nemáme to rádi, protože nám při tom smíchu padá prach do očí.

"Vy jste studentky, ne?" začíná zase rozhovor. S Adélou domluveny beze slov.

"Jo, zrovna po maturitě," řeknu lhostejně.

"Á, maturita! A za kolik?"

"Úplně v pohodě,"

"Takže poslední prázdniny?"

"Nemusíte nám to připomínat," napomene ho Adéla, ale myslí to žertem.

Zasmál se. Najednou se mi chce smát. Záchvaty posedlosti.

Adéla rychle vypráví legrační story z našeho života.

"My jsme tak trochu bláznivý," dodá po skončení historky.

"Jenom to nepřehánějte," radí, "tady už vás vyhodím."

"Takže díky a naschle ...," říkám, ale myslím si "sbohem."

"U mě máte dveře dokořán. A dík za příjemnou cestu."

Snad se z něj nevyklube sympaták?

"Uf," oddychnu si.

"Tak se ženem k němu, ne?" Směje se Adéla. Udělám obličej.

"Musíme zas do toho, Kát'o!" Adéla opět zvedá ruku. Je tma a silnice je prázdná.

"Neblbni, tady vážně nic nestopnem,"

"Ale věřil, vid'?"

"Ten chlápek?"

"Jo. Že sme studentky,"

"Dokonale sehraný lhářky, Adélo,"

"Něco jede, Kačeno! Dělej, ten musí bejt náš!!!"

Auto brzdí. Vida, šlo to poměrně snadno. Není na nás vidět, ale musíme vyhlížet dost nepřitažlivě.

Od rána horko, bágly a spacáky, prach silnice, rozmazané šminky, pot, špinavost dlaní a slepené vlasy. Do krás - stopařek kilometry dálky.

"Jedete na Slapy?" ptá se Adéla a dere se do auta. Dva chlapci se na sebe překvapeně podívají.

"No, původně vlastně ne, ale když na to přijde ... můžem tam. Aspoň se pobavíme."

Kluci si povídají spolu. Z rozhovoru je jasně vidět, že na Slapy opravdu nemířili.

Proč změnili rozhodnutí? Kvůli nám?

"Takhle v noci stopovat. Jste cvoci, holky," obrací se na nás ten, co sedí vedle řidiče.

"Původně sme chtěly autobusem," říká Adéla a zní to unaveně.

Jsme obě unavené a nemáme chuť zaplést se do rozhovorů tohoto druhu.

"Ale pak ste si řekly, že je to jednodušší, co?"

"Proč jednodušší? Vůbec ne," odporuju a cítím antipatii. Můj kritický pohled

jim zřejmě ušel. Vesele se snaží bavit dál. Jedou určitě na nějakou diskotéku.

Hodí do sebe pár panáků, sbalí nejnabílejší krasavice a zasouloží si někde na hotelových pokojích. Mají na to, proč ne?

O nás žádný zájem. Dvě zaprášené holky, vypadající na to, že utekly z domovů, protože dostaly chuť na svobodu. A přitom mi bude dvacet. Adéla je mladší.

Skoro o celý rok. Takže nemusíme utíkat. V plnoletosti se není třeba bát nesvobody. Alespoň v mém a Adély případě.

"Tak jsme tady."

Adéla překvapeně mrká: "Už?"

"Bylas tady s rodičema. Povídalas," připomínám její chvástání.

"No ale ... Nějak si nemůžu vzpomenout ... Je to už dávno. To sem byla ještě pubertáčka,"

"Teď už nejsi?" zeptal se drze jeden z kluků. Adéle se nechce odpovídat.

Mlčí. Já taky.

"Kdy se uvidíme?" Pomalu se dostávám z auta. Jde to tak těžce s nohama jako balvany. Adéla mi zmučeně podává bagáž.

"Uvidíme?" táže se překvapeně, ale tu otázku čekala.

"Něco za něco. Chtěli jsme se pobavit,"

"S náma to nepude. Jdem spát,"

"Ty chceš jít spát? Teď?" Tou otázkou jsem se dostala do slepé uličky.

Adéla se mračí. Já vím. Jsem hloupá.

Jasně, nikdy mi nic nedochází!

"Kamarádka je rozumná. Tak kdy?"

"Někdy," zamáváme mu ještě.

"Zdrháme," sykne má přítelkyně a nenávistně k chlapcům: "Na vás čekáme."

Někam se řítím. Hluboká jáma a na konci světlo, o kterém sním a představuju si ho žlutě. Jedovaté mýdlo a vůně párků s ohněm.

A les.

Tak jdeme vstříc své záhubě. Prcháme vpřed.

Prostor do neznáma a smějeme se, že uniknem.

Bojím se říct: "Adélo, vrátíme se. Já je NECHCI potkat. Já nechci čekat

a povídat si při pivech o naději a víře v lásku, když znám okolnosti,
a představovat si. Nechci ...
Začnu se topit.
Ona se začne topit.
Snad nás někdo vytáhne.
Já nevím.

"Nevidím na krok."
Je tma, ale komáři spát ještě nešli. Štípou a líbí se jim to.
"Doufám, že ten kemp není plnej," řeknu, ale nemyslím svá slova vážně.
Proč by se nenašlo místočko pro úplně maličkej stan?
"Nebude. Určitě nebude plnej," tvrdí Adéla a klopýtá ve tmě.
"Moje nožičky," pláču
"A moje ručičky," pošklebuje se.
"Zdolali sme takovou dálku, vid'?"
"Ale po tmě stavět stan. Nechápu."
"Pochopíš, Už brzy."
"Hvězdy, sviťte nám na cestu."
"Hvězdy studí."
"Mně není zima."
"Chci světlo."
"Zapomnělas baterku."
"Ty taky."
"Jo. Jsme obě bohémky, Adélo."
Na baterku nebyl čas.

Vlastně na nic nebyl čas. Mihalík řekl: "Pojeďte", a my jsme to tak vzaly. Ani nebyl náš kamarád. Seznámily jsme se s ním teprve nedávno v jedný hospodě.
Kráčíme kolem stanů a duhových hradů a paláců z plátna a slámy a došků, smějeme se a těšíme se na ráno. Nebo už na dnešní letní večer, který možná přinese neočekávaný zvrat. Konečně stojíme na konci pestrobarevného tábora, který se před námi ukryl v mlze tmy.
Okýnko a v něm světlo.
"Kdepak, tady už místo nenajdete. Plně obsazeno. To víte, děvčátka, začátek sezóny ... A cože takhle v noci?"
"Chtěly jsme, aby nás někdo znásilnil," řekla Adéla. Mužik překvapeně zamrkal.
"Ale nepovedlo se, škoda," pokrčila jsem smutně rameny. Pak jsme se rozesmály.
Slyšely to všechny stromy kolem, a taky řeka.
Ta nám držela palce.
"To jsou ale vtipy," řekl chlapík a zabouchl dveře.
"Někoho holt nepobavíš," posteskla jsem si.
"Mě to deprimuje," řekla Adéla, "kam hlavy své složíme?"
Rozhlédla jsem se kolkolem.

Jásám.

"Vidíš? Táhleten plácek? To bude náš kámoš. Poslouží jako postýlka,"

"Ty chceš spát na zemi? Já ne,"

"Máme přece stan,"

"Já jsem ho ale nikdy nestavěla, Kát'o. Jenom na táboře, ale to už je pekelně dávno. Teď na starý kolena se to budu muset znovu učit,"

"Půjde ti to, uvidíš. Nejlepší je, když stavíš stan v noci. A bez baterky.

Nesmírně se pobavíme. Hurá!!!"

"Neřvi. Nachytá nás hlídač,"

"Ať chcípne,"

"Ať."

Libujeme si. Krásné místo. Adéla je mírně nešikovná. Já jenom o trochu míň.

"Duhový hrad" konečně stojí, drží, nebortí se.

Půjdem oslavit své vítězství.

"Dámy, kdo vám dal povolení?" ptá se nepříjemně vyhlížející ženská, vylézající z křoví.

Má na sobě tepláky a bundu. Vypadá jako hasťoš.

"To je naše," přizvukuje střizlíček za jejími zády. Asi manžel. Chud'átko.

"Vaše?" Předstírám údiv, ale svítá mi. Adéla mlčí, protože se nerada vybavuje s nesympatickými manželskými páry. A tihle dva rozhodně mile nevyhlížejí.

"Jo. A musíte zaplatit, jestli tu chcete přespát. Ale ne tady. Jestli jste si nevšimly, tak tudy vede cesta do obchodu. Ráno tudy lidi choděj pro mlíko a chleba,"

"A pro rohlíky," doplní Adéla a čeká, co žena odpoví.

"Rohlíky tam nemaj," odsekává a zle si nás měří.

"No jó ,pani, ale to bysme museli celou proceduru s naším hradem provádět znovu," namítám a tvářím se jakože je mi velice smutno. Taky, že je.

Vůbec se mi nechce stan stavět znovu. Ať se lidi třeba vzteknou. Nemusejí se tolik cpát. Ať si dají radši pivo. Ať táhnou. Nenávidím je.

"S jakým hradem?" zaječí baba, "Toníku! Vidiš tady nějaký hrad?" Toník vrtí hlavou, že ne.

"Tady přece," ukazuju.

"Helejte, nechte si ty vyprávěnky a koukejte se přestěhovat, nebo zavolám strážníka a ten má psy,"

"Těch se doopravdy bojíme. Vyhrála jste, paní,"

"A ráno si přijdu. Vyrovnáme se," slibuje.

Unavené ruce, unavené nohy.

"Kašli na to, půjdem si pak na pivo, budeme se veselit. Kašli na to," radí mi Adéla, ale já mám po náladě. Nechce se mi vůbec nic. Ani pít pivo. Jsme zaprášené, rozčuchané, rozmazané. A od štípanců. Komáři nás totiž milujou.

"Tak, a baba může být spokojená," funí Adéla.

"Jdem rychle pryč," táhnu ji z dosahu nepříjemných hasťošic v teplákách.

"Tady je to fakticky senzační, uvidíš," slibuje Adéla, protože se tvářím znechuceně.

"Bezvadný lidi. Vždyť to tady znám,"

"Mně se zdá, že ne," odseknu.

"Uvidíš," opakuje tvrdohlavě, "ještě uvidíš."

Mlčím, protože doufám, že opravdu uvidím. Nic jiného mi nezbývá.

Z místního hotelu se ozývá "disco" hudba a šlehlají blesky v červené, zelené, žluté a fialové podobě. Ušklíbnu se.

"Tam nejdem?"

Adéla přeslechne mou sarkastickou poznámku.

"Tady musí být nějaká dobrá rock and rollová hospoda."

Miluju takový řeči. Nic nemusí. Vůbec nic.

Je tam stánek s občerstvením. Mají pivo, limo, buráky, slané tyčinky, chipsy a výběr tvrdých alkoholů. Kromě nás jsou zde dva lidi. Jeden čepuje pivo a s viditelným potěšením se na nás směje.

"Už to bude, holky," zubí se druhý, "ještě nějaký přáníčko?"

"To je tady pokaždý?" ptám se.

"Co?"

"Takový mrtvo,"

"Ne. Někdy sem zavítá větší společnost,"

"Dneska to tak nevypadá,"

"Už je pozdě,"

"Pozdě? Je půl jedenáctý,"

"Kolem osmý večír to tady utichá,"

Konec rozhovoru.

Sedáme si k prázdnému stolku. Ti dva nás spokojeně pozorují. Občas jeden z nich zavolá, jestli nám nic neschází. Vrtíme hlavama, že ne. Kdepak. Je fajn. Nikde nikdo. A začíná se ochlazovat. Mám na sobě jen oranžový tričko s obrovským výstřihem a Adéla bílou košili. Jíme buráky a předstíráme dobrou náladu.

"Já za to nemůžu," omlouvá se Adéla, "to jsem netušila,"

"Nic se neděje. Náhodou je to legrační."

Přichází nějaká parta. Pět kluků a dvě holky. Baví se. Trochu závistivě je pozoruju. Partu jsem si vždycky přála. Ale ono to není jen tak.

Většinou se brzy začínají všichni nudit. Vedou se ty samý řeči.

Mizí legrace. Všichni jenom chlastají. A to nemá cenu.

To už je potom lepší poznávat nové tváře a poslouchat nové příhody, zážitky a nové vtipy, poslouchat nové smích a nové hádky. Nikdy jsme nevydržely moc dlouho. Žijeme kolotočem.

Vdát se ... Mít děti ... Nedovedu si to představit.

Já v roli matky. Adéla ... K smíchu. Jednou ...

Ale teď je ještě čas. Jsme mladé a život se podobá sedmikráskám z dílny Věry Chytilové. Těm lepším sedmikráskám.

Jsme spokojené? Asi. Jsme šťastné? Někdy. Pořád nám něco chybí.

Třeba něco k trápení. Potřebujeme slzy a mít pocit, že něco chceme, po něčem toužíme a jediný cíl je toho dosáhnout? Mlha. Co to asi je? Mlha. Uvidíme.

Hlavně pochop to gesto, pro které budeme trpět. Pochopit sílu a magnety.

Nikdy to nikdo nepochopí!!!

Přisedáváme si ke třem klukům v cyklistických bundách. Nic moc, ale bereme je. Protože jinak tu není nikdo. A taky jsme už trochu veselé z piva. Vždycky jsme z piva veselé a vždycky se rychle seznamujeme.

Jeden z důvodů, proč nám tak chutná?

Bavíme se o nesmyslech.

"Vy hodně pijete, že jo?"

"Důst, poměrně," řeknu a cítím, že jsem zase opilá.

"Holky by neměly," tvrdí jeden a rázem zemřely mé veškeré trosky sympatií týkající se jeho osoby.

"No jasně," přizvukuje jeho neméně pitomý kamarád.

Adéla jim živě oponuje. Vysvětluje, proč my pijeme, vysvětluje, že nejsme žádný alkoholičky, vysvětluje ... Namáhá se a baví ji to.

"Schválně, kdo vypije nejvíc a bude nejmíň na sračky," navrhuju.

Smějou se. Neberou mě vážně a já se jim nedivím. Vyzvídají, kde sídlíme.

Ptáme se na druhý břeh Vltavy, kde se nachází Nová Živohošť. Je to tam taky takový? Krčí rameny. Asi se jim tady líbí. Asi se jim líbíme my.

Domlouváme si sraz příští den. Domlouváme si všechno možný.

I ty závody, který se nebraly vážně. Kluci jsou nadšení. Náma?

"Tak zejtra," loučí se. Pokyvujeme na znamení souhlasu.

"Zeitra," řekla Adéla a zaznělo to smutně. Jakoby se bála toho "zejtra."

Dlouho jsem měla v uších tón jejího hlasu. Ale nepřemýšlela jsem o tom.

Všechno se mi v týhle chvíli líbilo. Jaké je zvláštní to slovo "všechno."

Zdalo se mi, že "všechno" jsem měla.

Probudila jsem se do rosy. Na noze zašimral mravenec a do stanu nakouklo prázdninové slunce s výčitkou.

Už je čas, krásky! (krásky!)

Adéla spánek nepředstírala. Na rtech úsměv jako ve filmu. Myslím americký sladák, jasně.

"Čauúú," protáhla jsem se. Nikdo mi neodpověděl. Neměla jsem tu nikoho, kromě pochrupující bytosti vedle.

"Vstávej, zdrháme!" lomcuju s Adélou.

"Proč?" pláče jí obličej, že je vzbuzena tak neurvale. Rychle spídujeme z kempu. Babu s Toníkem už nikdy v životě. Nashle v nebi. Nebo v pekle?

Takhle se mě zeptal jeden kluk, se kterým jsem spala jen tak. Bez lásky.

Kluk na jednu noc. Kluk, na jehož tvář si nevzpomínám. Jako si nevzpomínáme na jídlo, které jsme jedli před měsícem.

Tenkrát jsem se rozhodla pro to nahoře. Mám ráda modrou barvu.

Raději věřit, že Bůh není. Anebo že je kamarád, co cítí, že to tak nemyslím.
Že je to úplně jinak. Že vlastně nejsem hříšná, ale smutná. Anebo pitomá.
To je fuk. Hlavně, aby pochopil to, co lidé nikdy. S čím se nesmíří.
Že se nesmíří se mnou. Ten kluk tenkrát ... Už bych ho nepoznala.

Koupeme se ve Vltavě. Je úžasná skoro jako my. Je studeně vlídná a miluje
se se mnou. Adéla už tak nadšená není. Nikdy nebyla rybou jako já.
V minulém životě, mám na mysli.

Za minutku startuje přívoz. Povezeme se na druhou stranu. Do neznáma.

"To nejlepší si nechám na konec," směje se muž v nejlepších letech, jen maličko
prošedivělý, s mrožím knírem (Br ...) a spiklenecky pomrkává. Prohlédla jsem
si ostatní pasažéry.

"Jasně, nejlepší my, kdo jinej," brumlá si Adéla a ochotně podává lichotníkovi
lístek. Bere jej s posvátným výrazem.

"Dík," řekne švihácky a už si nás nevšímá.

"Hurá!" křičíme v cíli a nic netušíme.

"Hurá!" řve ozvěna z lesa, kterou slyšíme jenom my. Lidé kolem jsou hlui.
Nemůžou být v našem světě. Radujeme se z léta a mládí. A krásy. Není nad
skromnost.

"Nenávidím velbloudy," vzdychá Adéla, když náš hrbatý oranžový stan opět stojí.

"Hlad. Mám hlad. Chci jíst a hned."

Restaurace je úplně nemožná. Hned na nás ale dejchla atmosféra letních pivnic
v podobě přiočilé party.

"Hej, sem si ani nesedejte. My čekáme už hodinu a hlad je pořád. Chceme řízky,
ale asi došly!" volá na nás blond mladík s jizvou na nose. Napadá mě, kde k ní
asi přišel ...

"Buď v pohodě, my se dočkáme," uklidňuje ho Adéla a sedá si ke stolu.

Plně jí důvěřuju. Co mi taky zbejvá? Kluk s jizvou nás už vymazal z obrazu.

Zaujal ho rozhovor s tlust'ochem vedle sedícím. Jen ať si popovídají. Třeba
už ty řízky ani chtít nebudou. Pivo někdy stačí. Víme svoje.

"Tak dámy, co si dáme?" Číšník se zřejmě domnívá, že vyperlil bezva fůrek.
Křečovitý smích.

"Čevabčiči," rozhodly jsme se.

"Hned to bude,"

"Ha, ha," ozval se blondák odvedle. Za pět a půl minuty se k nám přiřítíl číšník,
zcela zplaven a rudý v obličeji. Do indiána mu ale chybělo hodně. Třeba orlí nos,
oči stopaře a vlasy havrana. A jiné věci, samozřejmě.

"Ještě chvíličku," vychrlil místo jídla. Znechuceně jsme si daly limču, která chutnala
jako multivitaminová šumivá tableta. Parta z vedlejšího stolu zpívala hospodské
šlágry. O jídlo už nejevila zvláštní zájem. Ostatně k nim číšník v intervalech
pěti minut nechodil hlásit, že ještě momentík.

"Káčo, vidíš támhle?" Adéla zírala někam za mě.

"Nevidím. Bohužel," odsekla jsem, hlady šílená.

"Za tebou sedí čtyři kluci,"

"No a?"

"Jsou sympatický. Jeden z nich je fakt pěkný. Hrozně se nuděj. Tak se přece otoč."

Shlédla jsem normální kluky. Jeden si četl noviny, další si z nudy hrál s brejlema a ostatní civěli do prázdna. Před sebou limonády. Snad jedno pivo.

"No a?" řekla jsem ještě jednou, "seš trapná. Co na nich je?"

"Seznámíme se s nima,"

"Tak jo, když chceš,"

"Určitě. Něco mě na nich láká. Jsou jako my,"

"Chceš říct, že se taky takhle nudíme?"

"Nechápeš to. Prostě sou prima. Senzační. Určitě je s nima děsná legrace."

Adéla vypadala nadšeně. A tak jsem předstírala též zájem o seznámení se s "senzační bandou", v kterou ona doufala.

Na Živohošti však bylo tolik mladých lidí, že jsem na tyhle kluky z restaurace zapomněla. Všichni byli senzační, sympatičtí, jevíli zájem (o nás), jevíli ochotu (stavět postavený již stan - velbloud) a byli prima. Musela jsem na ty "naše kluky" zapomenout. Vždyť jsem je neznala.

Ale Adéla nezapomněla.

"Kde jsou?" vyhrkla ve chvíli, když nám cizí kluci nabízeli melouna.

"Objeví se. Jasně," těšila jsem ji bez valného zájmu. Cola s rumem, víno, pivo.

"Holky, vy se opijete!"

"Máme to pod kontrolou,"

"Jen aby,"

"Tak schválně,"

Obvyklé řeči. Bavím se. Je mi fajn.

Blíží se večer ve srubu. Nenávistná atmosféra silně namířená proti nám. V obrovské náladě jsme přesvědčovaly partu, zpívající a veselící se naproti nám, že zpívají špatně. A hned jsme jim ukázaly, jak se zpívá dobře. Což byla naprostá šílenost, ale to nás nenapadlo. Jenom když jsme mohly vyřvávat na celou Živohošť přiblblé songy, o kterých jsme si myslely, že zpívat umíme. Dívka, sedící vedle mě zhnuseně křikla, ať vypadnem.

"Mně se tady líbí," sedla jsem si doprostřed srubu a Adéla ke mně přisedla.

"Vypadněte!!!" řval dav.

"Nikdy!" křičelo nám to v duších.

"Striptýz!!!" zařval někdo v zoufalé naději, že zmizíme.

"Striptýz!!!" řvali všichni kolem. Házely se drobáky. Končila legrace a začínalo potupno. Víme, kdy přestat. Naštěstí. Pro nás i pro ně. Moje bílé šatečky s rozepínacíma knoflíčkama lákaly rozdychtěné řvavce.

Rychle pryč!!! Osvítil mě duch svatý, chytám Adélu za ruku a běžíme z dosahu šilenců.

"Zdrhají!"

Ale znělo to zklamaně.

"Tak jak?" ptám se.

"Středem pozornosti. Jako vždycky. Kde můžou bejt, co myslíš?"

Adéla zřejmě trpěla fyzickým nedostatkem svých vyvolenců, kteří ve srubu chyběli a asi popíjeli (limonády?) v námi dosud neobjevené putyce. Však se s nima ještě potkáme, myslela jsem si, ale nahlas jsem neřekla nic.

Večer a noc na Slapech patří diskotéce, kterou všichni nazývají CÉČKEM. My, kteří obdivujeme rock, máme smůlu. Kluby tu jsou zakázaný. Většina výletníků a táborníků miluje barevná světla a rytmický tanec. Pohupují se sem tam v bocích a ladně překračují přenášejíce váhu z nohy pravé na nohu levou, a naopak. Milují popíkový techno a nenávidějí dlouhý mastný vlasy tvrdých rockerů. Vrtěj se, jedou, trsají. Líbí se jim to. Máme jiné představy. Pozoruju tančící párek naproti. Nemají hudbu v krvi. Nechtějí ji slyšet. Proč sem lezou?

"Káťo!" přiběhne šťastně vypadající Adéla zrovna když se chystám navázat kontakt s klukem vedle sebe.

"Jsou tu oni! Chápeš? ONI!!!" Vyhrkla zoufale a zároveň bezradně.

"Jo?" dívím se hloupě. Nic jiného mě nenapadá.

"ONI!!!" křičí Adéla a běží pryč.

Vidím ji, jak se baví s dlouhovlasým špinavým blondákem. Poznávám ho dobře.

Je to ten, co čet v tý restauraci noviny. Ten, kterej udělal na mou kamarádku nejlepší dojem. Jeden z NICH. Adéla je jako očarovaná. Prohlížím si ho.

Jsem opilá. Obrazy skáčou. Všichni hopsají. Smějící se Adéla. Něco plácám.

Stisky rukou.

"To je Pavel,"

"Vy jste z tý restaurace?" ptám se, ale nikdo mě nevnímá. Vidím tmu.

"Ostatní jsou v kempu," tvrdí Pavel. Vůbec mu neprohlížím obličej.

Nezajímá mě to.

"Jdeme," popadnu kluka za ruku a táhnu ho ven. Do kempu. Za NIMA!

Adéla se baví. Výborně. Teď je řada na mně.

"Kam?" Kluk je úplně pitomej. Ani mě nenapadne něco mu vysvětlovat.

Cítím ohromnou chuť se bavit.

"Kde je Sicky?" ptá se jeden ze stínů, kteří v dobré náladě a s poloprázdnými püllitry dřepí na lahvičkách u stánku, kde se ještě svítí a povídá. Je hodně pozdě. Nikoho ale nenapadá jít spát. Noc teprve začíná. Seznamuju se, ale vím, že ráno si stejně nebudu pamatovat nic. .

Už si nevšímám kluka, který mě sem přivedl.

Vidím hvězdy rozmazané a slyším hodně hlasů, cítím chuť léta smíchanou s pивní pěnou a pot kluků, kteří se ráno probudí s nevyspalýma očima, budou cizí a přece už nějak spoutáni s naším životem.

Úplně v totálním opojení jdu spát. Bohužel se mi nepodařilo být sama.

V trabantu se koná "SHOW".

A kdo se pak ráno bude stydět podívat se do zrcadel???

Černovlasej menší kluk, všední a nezajímavěj typ nám spravuje stan. Večer nám ho někdo rozbořil. Adéla tvrdí, že Kraken.

"Neznám žádnýho Krakena," říkám mrzutě a otráveně si přehazuju spacák přes rameno.

"Kdo včera povídal, že musíme bejt ráno veselí?" ozval se kluk na mikádo, kterej se mi z nich tak nějak jedinej líbil. Docela. Trochu můj typ. Trochu. Měla bych si už konečně zapamatovat jejich jména. Nevyznám se v nich a je to nepříjemný.

Mám ošklivý pocit ze včerejší noci. Kdybych si pamatovala alespoň dvě třetiny toho, co se stalo, byla bych spokojená.

"Kašlu vám na to," odseknu a s nezájmem se rozhlížím kolem.

KDO je z nich KDO? Časem uvidím.

Ranní nuda mne celou opařila. I když svítí slunce a léto je úplně na začátku.

"Pojď," беру Adélu za ruku, "spácháme ranní koupel,"

"Neblázni," Adéla nadšená těma pitomcema: "Teď nejdu."

Trhnu hlavou na znamení dohody. Dobrá, nechceš, tak ne.

A kráčím pomalu, ještě trochu opilý, k mé milované vodě, o které doufám, že ze mne sejme mé včerejší hříchy a vodní Bůh mi udělí rozhřešení.

Už to nikdy neudělám, slibuju neznámým silám a poslouchám přitom tiché vodníkovy vtípky. Pomalu začínám otevírat oči a končím s pocitem vzteku na ty kluky, kteří mi neudělali vůbec nic. Jenom to, že se stali svědky mých slabostí a pádů jedné noci. Dokonce se maličko rozveselím.

"Kde jsou?" udiveně se rozhlédnu. Kolem stanů je hodně lidí, ale ani jeden nepatří mezi naše objevence.

"Šli pryč," Adéla nevypadá ani trochu smutně.

"Ty nevíš kam? To ti nic neřekli?" Mlčí.

"Však se objeví. Přece je nebudu hlídat." Má pravdu.

"Rozhlídnem se tady," navrhuje a já souhlasím. Kráčíme kempem a můžeme být hrdé. Jsme opět středem zájmu. Není bandičky, která by na nás nezačala pokřikovat svými opilými hlasy na téma My a včerejšek.

Téměř nikoho nepoznávám. Pár typů jakoby už někdy spatřila, ale ostatní se utápí v šedivých záclonách.

"To je konec, pamatuješ si ho?" ptá se nevěřičně Adéla.

"Ani náhodou. Musely sme pěkně vyvádět."

Před stánkem s pivem a občerstvením *U Kozla*, sedí pár včerejších společníků.

Vítají nás se smíchem. Sedáme si.

"Tak, holky, dáte si se mnou, ne?" Asi pětatřicetiletý chlápek nám nabízí broskvovou vodku, která se výztižně nazývá "hopsinky." Udělá se mi mdlo.

"Radši ne. My dneska pijeme mlíko." Adéla třeba chtěla bejt vtipná, ale já jsem dostala na mlíko chuť.

"Jdu pro něj," zvedám se a provází mě výbuchy smíchu, že jsme holt "mlíkačky".

Adéla vyhlíží kluky. I já se čas od času rozhlédnu. Nikde neseď. Přece nezmizeli. Zůstávám relativně klidná.

"Podívej, oni si klidně sedí celou dobu támhle. U toho svýho tráboše. Koukni!"

Adéla mi nenápadně ukazuje sedící partu.

"Pojte k nám. Chlastat!" křikne na ně než stačím něco udělat já.

"Co tam tak sedíte?" Adéla na ně má zřejmě zlost. Pekelnou.

Okamžitě se zvedají, püllitry v rukou a přisedávají si.

"Proč ste k nám nešli?" ptám se dost vyčítavě, což jsem nechtěla.

"Vždyť ste tady byly s těma chlapama," povídá jeden.

"No a?" Adéla odfoukne pěnu, "snad si můžeme bejt s kým chceme."

Kluk pokrčí rameny. Sedá si vedle nás.

"Tys mi rozbil püllitr, Sický," houkne ten černovlasej hezoun, "tak mi rači nechod' na oči. Ten püllitr mě sere."

Takže to je Sický, vzpomenu si. Alespoň jednoho identifikuju. Celkem úspěch.

"Ještě jednou ti pučím svůj püllitr!" otravuje dál hezounek a mně začíná lézt na nervy. Je trapnej s tím püllitrem, fakt. Bude to určitě nějakej nafoukanej sobec, kterýho nejvíc zajímá majeteček. Ještě cekne o püllitru a něco se ode mě dozví. Nebude to určitě nic milýho. Sympatie rázem dostal ten druhej, Sický.

"Byl to můj jedinej püllitr." Má co chtěl.

"Hele, ty ..., " začnu klidně.

Kluk se ke mně otočí. Hezký modrý oči na mne hledí se zájmem, co mu řeknu.

Vypadá fakticky pěkně, ale co se dá dělat.

"Ty seš hrozně nepříjemnej. Vyvádíš tady kvůli blbosti"

Rozkecala jsem se. Pustili jsme se do hádky. Zachránil mě až Sický:

"Nechte toho. Musíme chlastat. Vždyť dneska přijede Fed'ák, ten by nás zabil, kdyby nás viděl střízlivý."

Museli jsme s ním souhlasit. Hádky skončila. Ale ten Fed'ák mi nebyl sympatickej. Neměla jsem ho ráda a ještě jsem ho neznala.

Ale pilo se, nálada stoupala, a na Fed'áka se zapomnělo.

Když si k nám přisedl nesmírně legrační kluk a jal se vyprávět vtipy, někdo (asi Sický), vykřikl: "Čau, Fed'áku!!!! To je dost, dědku!!! My už tu chlastáme, vole!!!"

Otočila jsem se a uviděla ho.

Připadal mi malej, červenej a s buclatýma tvářema. Vypadal jako dítě, ale nechoval se tak. Měl slámovitý blondatý vlasy a vůbec nic na něm nebylo.

Ale

Nechápala jsem pocity, který mne pohltily v jeho přítomnosti.

Poprvé to byl asi obdiv ...

Přijel jako vůdce. Přijel a stal se hned hvězdou. Všechny znal, všichni znali jeho, s každým se nenuceně bavil. Přijel jako ten, na koho se čeká. Jako ten, bez kterého se nic nepodnikne. Jako osobnost. Jako zdravý jádro party.

Všichni měli radost. My s Adélou jsme ho vítali stejně přátelsky jako ostatní. Dokonce ještě přátelštěji. Protože jsme ho neznali a neznámé lidi vítáme nejradostněji. Jelikož nám nemůžou působit bolest.

"Bacha na něj. Je to maniak. Sexuální," varoval mě legrační kluk, který měl vztek, že jeho vtipy už nikdo neposlouchá.

"Je to sexuální ďábel," přidal se Sický a plácnul ho po zádech.

Fedák se usmívá jako nevinnej andělíček.

"Jdu si pro pivo," řekne a začíná se mi na něm líbit "cosi." Ale nepřemýšlím o něm.

Není vhodná chvíle. Konzumujeme alkohol v pivu a vzájemně se poznáváme.

Fedák neváhá a přisedává si těsně ke mně. Dost drze mne chytne a ptá se, kdy půjdeme do stanu. Bez zábran, že?

Strnu nad jeho neomaleností. Jak si to takovej prcek může dovolit? Říct něco takového mně? MNĚ! Pokouším se uklidnit, i když mi srdce nenávisťně bouří.

"Nikdy," zní to našťestí v normálu, "my dva určitě ne." Ale jeho ruku ze svého ramena pryč nedám. Divím se, že se nebráním, ale asi je to můj osud.

Fedáka ani nenapadne tu ruku stáhnout. Jsem zlostná, protože mi ten hloupej malej kluk překazil rozhovor s jedním klukem. Zajímavěj rozhovor o lidských vlastnostech. Dřepnul si mezi nás a neměl ani trochu mindráky, že balí hezkou velkou holku takovým způsobem. A ještě žebrá JEJÍ CIGARETY!

"Za hodinku bych to viděl na prima soulož, co říkáš?" Asi už zase zapůsobilo pivo. Nevrhám se na něj s nožem. Pouze se blbě zasměju: "Až za dvě. To budu mít akorát tak náladu." Líbáme se. Nevím, co jsem si myslela v tu chvíli, ale určitě mě nenapadlo, že je to jeden začátek. Začátek trápení a slepých uliček naší "lásky". Líbáme se a já přemýšlím o různých věcech. O tom, že je to zas jeden z mých hříchů, že je to jeden kluk z mnoha desítek z těch, kterým jsem svěřila své rty, oči, uši a tělo, ale kteří neměli dost na mou duši, která se pořád schovávala před velikým milováním a smála se, že je volná. A užívala si se mnou. nikoho nestála a po nikom netoužila. Byla velice jednoduchá a stačilo jí být s někým. Bylo to jedno, protože jsem neznala tu hloupost, na kterou přesto věřím, v kterou doufám, o kterou bych bojovala s tisícem nepřátel, ale která mi nadělala víc bolesti. LÁSKU.

Zatím se pořád ještě líbáme a já místo abych se vznášela sedím na odřené dřevěné lavičce a cítím hanbu za své chování. Ale nemůžu přestat.

"Poť," slyším šeptání do ucha a zvedám se. Je mi jasný, kam má namířeno a pláču, protože se zvedám. Mám ještě čas mu jednu vrazit, vysmát se, odstrčit ho. Utéct!!! Ještě chvíličku!!!!

Ale já se jako v hypnóze nechám vzít za ruku a kráčím vedle něj k našemu oranžovému obydlí.

Svlékáme se, znovu mě líbá ... a pak už bych měla křičet rozkoší.

Ale neděje se tak.

Jsem unavená.
Už nechci!
Ale ten kluk je jako automat.
Ještě slyším hlas s výčitkou.
S tím si nic nezačínej, je to maniak!

Usínám mu v náručí a cítím slzu něčeho milého. Bojím se, aby nevyschla do rána.
PŘES NOC SE HODNĚ ZAPOMÍNÁ.

Jsem něčím zavátá a cítím sněhové vločky na jazyku.
Prchám před sebou do neznáma. Ptám se, co si myslí On.
Pobaveně kouří a je v pohodě. Zřejmě se v noci výborně bavil. Užil si, sklidnil
své nenasyčené hormony a teď mě pozoruje. Zvedám se. Hledám Adélu.

"V noci sem měla divnej sen," řekne mi potichu, když ji spatřím rozcuchanou,
ale jinak dobře naloženou.

"Nedokážu ti o něm nic říct. Asi na něj nebudu myslet,"

"Co se sny, prosímtě," otráveně mávnu rukou. Můj hlas dostal zase pořádně
zabrat. Bolí mě v krku. Moc jsem kouřila.

"Zvedej se," strčí do mě nešetrně Jenny. Včerejší závod v pití piva jsem
s ním bohužel prohrála. Nebo bohudík. Jásejme, nejsme na tom tak zle!
Asi nejsem ta správná notorička, za kterou mě lidé občas považují.

Jenny zvítězil bez komentáře.

"Jdeme ke stánku," navrhuje Sický.

"Výbornej nápad, kdes na něj přišel?" zasměje se Adéla, v očích včerejší
lásku k němu a smutek, že to skončilo?

"Jó, dědek, ten je originální vždycky," prohodí Fedák a ve mně něco hoří.

Taky mě to bičuje. Plaše se na něj podívám. Jmenuje se Tomáš.

To jméno. Zní krásně. Jako když lítá peří. A všude jsou saze.

Tak nějak mi zní to jméno.

Ale On nemá nic společného s tím krásným jménem.

"Pěkně sis spálila nos," prohodí směrem k Adéle.

Co se stará? Tomáš. Ať jde k čertu. Co s ním?

"Prcháme před sluncem do vody!" křičí kluk s kudrnatýma vlasama a já v něm
poznávám Fráňu, toho s těma legračníma vtipama, toho který mne varoval
před různými maniaky, ale jehož rad jsem si nevážila.

Jmenuje se František. Má sestra na ně trpí. Na Františky, Fráni, Franty ...

Miluje je. Třeba by se jí zalíbil i tenhle legrační klučík. Je milej, přiznávám si.

Jdeme všichni ke koupališti a lidé se mračí, protože nerozumí naší hudbě,
zakleté v obrovském kazetáku, který si neseme s sebou.

Hudba jásá, my jásáme.

Ustrašená mamina chytne své dítě do náručí. Chce ho snad uchránit před
bandou chuligánů? Podvědomě snad tuší, že i její mazlíček brzy vpadne do našeho

světa? Jen co mu začnou rašit první vousy? A možná ještě dřív?
Vždyť my nejsme zlí. Jenom se s námi něco děje. Třeba kolikrát nechápeme,
proč to všechno.
Adéla jde vedle Sickyho a drží se za ruce. Vůbec si nevšímají ostatních.
Že by se zamilovala? Já jdu strnule za Tomášem a ptám se, co k němu cítím.
Snažím se namluvit si, že je mi lhostejný. Jde to.
Potom mne vezme do náruče a hodí do vody. Zdá se mu to asi ohromně vtipné.
Myslím, že jsem šťastná.

Běžíme s Adélou v letních šatech po cestičkách kempu a hrajeme si na víly.
Nevnímáme udivené pohledy, které zcela určitě patří našemu lesnímu tanci.
"Jste jako jezinky!" volá Jenny.
"Nebo jeskyňky!" přidává se Sicky.
"Nebo čarodějnice," směje se Tomáš.
"Nebo příšery," uchechtne se Fráňa.
Naše banda. Naši noví přátelé. náš nový život.

"Sám seš příšera. Ze všech nejpršíšnější!!" křičí Adéla.
František se jenom směje.

Konečně je moje ruka v té Tomášově.
Čekala jsem na to? Je můj kluk nebo není?
Neptám se. Uvidíme.
Vždyť ho nemiluju. Určitě nemiluju.
Uvidíme, myslím si a mé ruce je fajn. Proč to nepřizná?

"Je mi nějak blbě," řekne, když už delší dobu mlčíme.
"Asi máš horečku, hoří ti ruka," řeknu a zdá se mi to romantický. Jemu ne.
"Mně je fakticky hrozně, nasrat na to na všechno,"
Úplná sprcha.
Mé srdce snad pukne. Pustím se ho. Obracím se zády.
"Co je?"
"Nic. Vůbec nic. Když je ti tak mizerně, tak si běž lehnout.
Nemám náladu poslouchat tvý kecy,"
"Seš kráva nebo co?"
"Jo."
Odcházím. Br. To bych si dala. Pitomec. Kretén. A co ještě? Všechno nejhorší.
Můj pocit krásy je pryč. Udiveně si mě prohlíží. Už se s ním nechci bavit.
Už nechci být s ním. Ať táhne do stanu!
(Co jsem tak našťvaná?)

Různý lana a uprostřed já. Ke mně se pomalu sune had. Blíží se a šustí.
Kolem brouci. Šlapu po nich.
Toužím po drogách.

"Hele, je náká divná," slyším Feďáka. Sický pokrčí rameny, protože je úplně stejnej ignorant jako jeho kamarád.

"Ty se s ní bavíš," řekne nesmyslně. Feďák se skřípavě zasměje.

Asi už mu není tak špatně. Večer ve srubu si mě nevšímá. Nechci, ale musím ho pozorovat. Nevnímám nic jiného. Téměř. Občas ke mně kdosi cosi prohodí a já cosi komusi odpovím. Ale jsem jinde.

Pozoruju, jak se baví se světlovlasou holkou se špatnou pletí. Ošklivka.

Směje se na ní jako na bohyni. Dělá, že mě nevidí. Moc dobře vím, že si plně uvědomuje mou přítomnost. Hraje. Ale co?

Holka odchází. Je sám. Viditelně mu je nepříjemně. Zrozpačitěl.

ON?

Kope do stolu.

Okamžitě toho nech! Třeba to ten stůl bolí.

Já sama jsem tím stolem.

Adéla si něco šeptá se Sickým.

"Hele, nesežer ho," drkne do mě.

"Co? Koho?"

"Nedělej se ... ,"

"Jestli myslíš Jeho, tak se pleteš,"

"Možná," Adéla tajuplně mrká a dělá obličej.

Bože, jak jí v téhle chvíli nenávidím. Copak se někdy nemůže chovat normálně?

"Hele, Káčo, ale na něj se vážně vykašli," přidá se Sický, aby mě dostal do ještě větší deprese.

"Co pořád máte? Všimněte si sebe. Mně o toho kluka přece nejde. Pochopíte to?"

"Já myslela ... ,"

"Vždycky, když myslíš, tak je to bomba," utrhnu se na ní.

Nezaslouží si takové jednání. Uvědomuju si to. Ale ať mě nechají samotnou se svými úvahami. Nepotřebuju jejich rady.

Tomáš tu není. Zatímco jsem vedla "užitečný" rozhovor s Adélou a její láskou, zmizel. Ani jsem netušila, že dokážu být tak zklamaná. Chce se mi utíkat za ním. Ale musím předstírat, že všechno je tak jak má být. Adéla si myslí, že je nenápadná, ale na mě kamufláže neplatí. Jakmile se zatvářím jen trochu sklesle, zaútočí znovu.

Znám ji.

"Tak už ti odešel, vid'?"

"Adélo, buď ticho,"

"Tak si to přece přiznej,"

"Nevím co."

Celá banda nás pozoruje. Cítím se hrozně. Jakoby stála kletba nad Tomášem.

Jakoby bylo zakázáno ho milovat.

Všichni ostražitě sledují, co řeknu. Jestli kývnu a kajícně doznám to, co teď v téhle chvíli, ale opravdu až nyní vím a cítím. Vždycky jsem milovala zakázané knihy, stromy, písně, lidi. I zakázané lidi. Zakazujte mi ho, možná právem mne varujte, ale prohráli jste dřív než jste mohli všechno pořádně pochopit.

Svým zákazem a imitací pranýře, svým postojem a touto skutečností, ve které se ocitám díky vaší nedůvěře, jste mi dopomohli k akceptu lásky.

Nabízející se, vnucující lásky, nepochopitelné a nechápané, odmítané a vysmívané.

Celou mne pohltila, rozežrala a spokojeně se usmála.

A teď si se mnou porad', řekla ještě.

"Tak už nebuď smutná," řekne mi Adéla ve chvíli, kdy se mi zdá, že hory pláčou a tím pukají. Otočila jsem se k ní. Pohledy se střetly a pronikly do sebe.

"Chci, abysme byli všichni spolu," namítnu, "Sicky sedí támhle, Jenny si povídá s nějakým somrákem, a ..."

"Feďák šel spát do stanu," dopoví Jenny, který se nečekaně objevil za mými zády.

"Jó? Co s nim je?" zajímá se ihned Fráňa, chroupající buráky. Někdo byl tak obětavý a donesl je. Asi chtěla Adéla.

"Měl horečku už když přijel. Chtěl to jako správnej borec léčit vodkou, ale dneska je voddělanej. Cpe se tam šumákama a myslí, že to bude v pohodě," vypráví Jenny a já mám najednou divnej pocit, že jsem mu křivdila.

Nakonec už nemám nač se vymluvit. Nemám důvod být smutná. Všichni sedíme u jednoho stolu a bavíme se. Možná pitomě, ale bavíme se. Jenom mně něco chybí. Všechno je takové nijaké a napůl. Něco trčí a něco přebývá a něco chybí. Je to dlouhé a krátké a nedá se to chytit. Ani se nepokouším o zachycení. Vím, že bych prohrála. A to se mi nechce.

Na chvíli jsme s Adélou osaměly. Řeknu jí to, rozhodnu se. Statečně.

"Asi ho miluju," řeknu prostě.

Zoufalý výraz očí: "Neblbni, Káčo! To nemyslíš vážně, vid'?"

"Co proti němu vlastně pořád všichni máte?"

"Vždyť to vidíš. Jako sbalil tebe, sbalí každou. Teď už se na tebe ani nepodívá.

Jsi mu volná, chápeš?"

"Nelži,"

"Já nelžu, jenom tě varuju. Ale vono je to stejně jedno. Už seš v tom.

Seš v tom úplně celá a nikdo ti nepomůže,"

"Já to přece vím, Adélo."

Jsem ztichlá a trápím se. A ústy se snažím smát. (Proč to lidé dělají?)

Ale alkohol ve mně smutek potírá. Uvolňuju se. Zapomínám. Pozoruju přicházejícího "černého šerifa", kterým se hloučky kluků, chlapců a chlapů tak rády pošklebovaly. Černí šerifové to neměli tady na Slapech snadné. Museli denně čelit "vtipným" poznámkám a říkankám podnapilé mládeže. I naši kluci na ně nejednou pokřikovali: Pionýr chrání mír!!! nebo něco na ten způsob. Tvrdí hoši od ochranky se nebouřili. Se shovívavými úsměvy chodili kolem nás a čekali na vhodnou příležitost se pomstít. Tušili, že vhodná příležitost nastane, že musí nastat, když viděli obličej, které se bezstarostně měnili v tváře

neinteligentních opilců. Museli vědět, že někde číhá nepříjemné překvapení.
Nepříjemné pro nás.
A jejich čest bude zachráněna.

"Vy půjdete se mnou," řekne hrozivě Šerif a ukáže na Sickyho.
"Já?" zeptá se Sicky a pomalu se zvedá. Šerif a jeho kolega berou našeho kamaráda mezi sebe a kamsi s ním odcházejí.

"Proč ho odvedli?" křikne dost nahlas Adéla, "nevíte o tom někdo?"
Rozhlíží se v naději.
"Přece ho neodvedli jen tak?"
"Dole v kempu je nákeř průser," odpoví zaraženě malej blondáček.
"Jdu tam," napadá mě, "jdeš se mnou?"
"Zůstanu tady," odmítá Adéla. Má strach?
Řítím se tedy dolů sama. Dolů. Za Tomášem. Dolů, kde leží sám ve stanu.
S horečkou a šumákama. Sám? Možná tam neleží sám, ale s nějakou holkou.
Žárlím na ni. Nenávidím ji.

Hlavně DOLŮ!!!!
Utíkám tmavou silnicí, když naproti vyrazí dva stíny.
"Pomalu, slečno. Ukažte nám kartu od stanu. Rychle!" zavrčí na mě jeden a já v něm poznávám dalšího "Černýho". Dokonce se mi zdá, že si ho pamatuju. Byl to určitě on.
Ten z dnešního rána. Brouzдал kolem našich stanů, pozoroval nás a jeden z kluků ho dost provokoval a vytácel. Když jsem se tomu smála, řekl mi: "Ještě si to s váma vyřídíme!" Smála jsem se ještě víc, protože to bylo jako ve filmu. Podíval se na mě zlým pohledem a odešel.
"My se známe, co?" řeknu drze.
"Ani bych neřek," mračí se.
"Vy se mi teď chcete pomstít?"
"Nekecej a ukaž tu kartu. To není žádná sranda," přejde na tykání, čímž mi dává zcela zřetelně najevo svou nadřazenost a mou nízkost.
"S váma fakticky žádná sranda není. To vím už dávno," snažím se, abych vypadala klidně.
"Ukaž tu kartu," řekne netrpělivě
"Bude jí nosit s sebou, ne?"
"Tak jdeme,"
"Kam?"
"K tobě do stanu,"
"Tak na tohlencto myslíte. A já blbá ... ,"
"Nech toho,"
"Čeho?"
"Neblbni a dělej."
Unaveně jdu před nima. Hlídkají mě. Připadám si jako kurva. Chovají se tak ke mně. Zasloužím si to?
Jdu pokorně a přemýšlím, kam tu kartu Adéla strčila. Svědomí jsem měla čistý.
Stan jsme platily na celou dobu našeho pobytu.
Kluci se smáli, že jsme pitomý. Oni stanovali na černo.

"Tak to je váš?" zeptá se ten druhý, kterej předtím mlčel. Prohlíží si pobaveně našeho "Velblouda".

"Máte to nějaký pobořený," zhodnotí nakonec.

"Jo. Chybí nám pár kolíků. Ale jinak je Velbloud prima."

"Kdo?" ptá se nechápavě.

"Náš stan, přece. My mu tak říkáme. Protože nám prostě připomíná velblouda," vysvětluju otráveně.

"Jdi napřed, já už to s ní nějak vyřídím," obrátí se ten druhý k tomu prvnímu.

Můj nepřítel viditelně nerad odchází.

"Hlavně nebuď měkkej," dá svému kolegáčkovi radu nad zlato.

"Spolehni se," slíbí.

"Tak co?" zeptá se, když se ocitneme o samotě.

"Teď v noci nic nenajdu," chce se mi skoro brečet, "Adéla jí někam zašantročila.

Copak já vim, kde je? Ráno vám jí přinesu," slibuju a jsem náhle tak malá.

Úplně malá holka v rukou "strážce požádku".

"Tak upaluj. Máš štěstí, on by tě jít nenechal."

Miluju ho a toužím se roztancovat. To radostí. Je hodnej.

"Díky. Máš to u mě, fakticky," přejdu taky na tykání, protože je to docela mladej kluk. I když tak nemožnej.

"To je dobrý," mávne jenom rukou a vzdálí se.

Rychle házím věci zpátky do stanu. Musím přece zjistit, co se děje.

CO SE DĚJE?

Hledám kluky. Hledám Sického. Hledám Tomáše. Hledám všechno možné.

"Co tady strašíš?" strčí do mě neznámý starý muž," máš už dávno spát.

Dneska ty mladý jenom flámujou. Ponocujou a pak se diví, že se jim nechce pracovat. To za mejch časů...,

"Dejte mi pokoj," odseknu, protože nejsem zvědavá na takovýhle řeči.

Hledám dál.

"Sicky!" volám po kempu. Nikdo mi neodpovídá. Zdrčeně si sedám na schody *U Kozla*. Je mi teskno.

"Ahoj, Káčo," ozve se někde blízko hlas, který znám.

"Proč neležíš?"

Tomáš ignoruje mou otázku. Stejně je dost hloupá.

"Vidělas Sického?"

"Právě ho hledám. Odved ho...,

"Já vim," zarazí mě a tak nějak záhadně se zatváří.

"Co víš?" křiknu na něj.

"Klid," zapaluje si cigaretu.

Nedávno byl na umření, ale stejně hulí dál.

"Z naší party nikdo nic neproved. Ale Mengele v tom lítá," milostivě mě zasvětil do tajů dnešní noci. Mlčím. Čekám další vysvětlení. Ale Tomáš se zřejmě domnívá, že toho řekl už dost.

"Mengele? Ten z Krakenovy bandy?" nevydržím to.

"Vždyť TY ho moc dobře znáš, Kačenko, ne?"

"Trochu."

A je to venku. Už to ví. Chlapečci si popovídali. Už teda ví o té první noci. Tý hloupý noci v trabantu. Chlapečci ho určitě nezapomněli informovat. Informovat o tom, jaká jsem děvka.

"Jakej byl?" vytrhne mě z úvah o svém hříchu.

"Normální. Co je ti do toho?"

"Tak nic." Mlčíme.

Přemýšlím o klukovi, kterému přezdívali tak hnusným jménem. Něco jsem o tom zaslechla.

Kraken mi povídal, že je řezník. A kamarádi z legrace vymysleli, že je "Prasečí Mengele". Později to zkrátili. Ale nezasvěcenci to nemůžou pochopit. Nemůžou chápat, že někdo dokázal trpět tak příšernou přezdívkou.

Jeho pravý jméno zní až moc roztomile. Jmenuje se Dan Koťátko. Ale nikdo mu tak neříká, protože on je drsňák. A to jméno se na něj doopravdy vůbec nehodí. Po té noci jsme se dohodli, že zůstaneme kamarádi. Byl to jenom úlet, nic víc. Úlet obou nás. A oba dva jsme se za ten úlet omluvili. Takže jsem na to skoro zapomněla. Kdyby mi to Tomáš nepřipomněl.

Obloha je celá černá. Dívám se upřeně vzhůru. Všimne si toho.

"Co tam hledáš?"

"Boha," odpovím.

"Hele, Sický!" Už si mě nevšímá.

"Tak jak dopadnul?" ptá se přicházející postavičky a já najednou nejsem.

"Co tu děláš, Káčo?" zajímá se Sický a vytahuje kapesník. Třikrát hlasitě zatroubí.

"Nějak jsem nastyd," ospravedlňuje se.

"Co ti chtěl ten Šerif?"

"Mengele rozbil nějakému maníkovi vokno vod auta. Voni ted' vyšetřujou, kdo to byl. Někdo nás všechny bonznul a ten chlápek, co mu patří to auto chce vodškodnění,"

"A proč to vokno rozbil?"

"Honili se s Krakenem. Jen tak ze srandy. A Mengele vzal do ruky šutr, že ho po Krakenovi hodí. A Kraken uhnul. A ten šutr dopadnul akorát na přívěs toho chlapa. A někdo to viděl, ale nepoznal v té tmě, kdo to přesně byl. Jenom prej, že to byl mladej kluk. Někdo z naší anebo Krakenovy party,"

"A vy ho krejete?" zeptala jsem se tiše.

"Jo. Nikdo nic neřekne a nebudou mít žádný šance Mengela dostat. Von je z toho chudák dost špatnej,"

"Neměl bejt tak vožralej," podotknu, "třeba to pak bude na vás a budete se muset všichni složit,"

"Neser se do toho, Káčo!" poradí mi jemně Fed'ák a zapaluje si cigáro, "je to naše věc,"

"Nebud' důležitěj,"

"Prostě se neplet' do takovejchle věcí,"

"Ty mi nemáš co poučėt. Mám právo se plíst do čeho chci, jasný?"

"Hele nehádejte se. Na to není nálada. Teď chtěj tebe," ukáže Sicky na Tomáše.
"Mě?" Tomáš je asi nahluchlejší. Sicky kývne: "Jen běž, dědku. To zmákneš."
"Já ale nic nevím,"
"Chtěj všechny. Tak ať to máš za sebou,"
"Hodně štěstí," přeju mu ironicky na cestu. Obrátí se ke mně.
V jeho očích čtu něco jako nenávisť, strach, nerozhodnost, kamuflované
hrdinství a ... možná něco jako lásku.
Jde to dohromady?

"Díky," řekne a pomalu odchází. Dívám se za ním a přeju si, aby se otočil.
Prosím o to tajemné síly. Neslyší mě. Ty síly. Jsem bláhová a tak se raději
vracím zpět do srubu. Cestou mi Sicky vypráví svůj komickej výsledek. Směju se,
protože se teď nutně potřebuju smát. Abych nemyslela na to, že Feďák to
práskne. Protože on to udělá. Ví to.

Ve srubu hrajou kytary jakoby netušily nic o mých problémech. Taky, že netuší.
Je horko. Noc. Adéla má červené tváře. Rozpálené pitím, veselou náladou nebo
strachem?

"No konečně," vítá nás. Většina lidí ihned obklopí Sickyho. Vyptávají se. Sicky
vysvětluje to, co už vím. Nudí mě to. Dělalí ze všeho aféru. Jedno blbý rozbítý
sklo. NO A?

"Tak jak?" Adéla mě mlčky dlouho pozoruje, "teď prej mají Feďáka, jo?"

"Měl hrozně nahnáno," odpoví Sicky a otočí se k Adéle: "Mělas ho vidět,"

"Prosímtě, ani se mi nezdálo," odporuju, protože cítím nutnost hájit ho. Proč?

"Láska vidí hrdiny i v těch největších sráčích."

Prudce se obrátím. Za mnou stojí Jenny a vedle Frána a další dva kluci, který
taky patřili do naší bandy: Mile a Lolo.

"Jaká láska?" řeknu a přeskochí mi pitomě hlas, "co s láskou, co?"

"No právě, abys nebyla blbá," Jenny vypadá vážně.

"Jdi někam. A vůbec Všichni," unaveně odcházím.

Stojí tam a dívají se za mnou. Jako za tou, která prohrála život. Nebo alespoň
jednu jeho část. A utíká se schovat do pekla v naději, že najde dobrého člověka
mezi ďábly a lidskými vyvrheli. Ale jako ta, co bude věčně bloudit v plamenech.
A třeba i hystericky křičet bolestí. Možná se objeví i slzy, tam se promění
v dýmky a ty pak budou pršet do srdcí svatých. Asi tak nějak se za mnou
dívali. Tak jsem to alespoň cítila já.

10.

Mile je dost zvláštní kluk. Vypráví se o něm legrační příběhy a kolují nejružnější
zvěsti a fámy. Strašně nerad se meje. Má černý vlasy, který se mu lesknou
špínou. Opovrhne všemi čistícími prostředky, a šampónům, vlasovým vodám

a mastičkám se jenom směje. Stačí mu, když si vlasy opláchne jen tak vodu. Nezdá se, že by mu to bylo nějak na škodu. Naopak jenom kvete a září radostí ze života. Protože on si dokáže života užívat jako málokdo. Raduje se jenom z toho, že je na světě. A že může pít pivo a smát se. Pivo je jeho nejoblíbenější nápoj, miluje ho téměř tolik jako sebe a nasává ho všude, kde se dá. Mezi kluky patří i nepatří. Není jejich největším kamarádem, nestýká se s nima moc často, ale když už se naplánuje nějaká velká akce, nesmí chybět. Na flámy jezdí většinou bez peněz, ale nikdy nezůstane střízlivej. Kluci ho v tom přece nenechají.

Fráňa nám vyprávěl, jak jednou přijel s malým kufírkem a dělal tajnosti, co v něm skrývá. Kdekdo se podívoval, že má Mile taky jednou jakési zavazadlo a nikdo nezůstal nenapnut při odhalování obsahu. Ale Mile nezklamal a vytáhnul k údivu všech přihlížejících starou olezlou paruku a pár ohořelých svíček. "Plavky mám na sobě," prohlásil a začal s vysvětlováním: "Tu paruku sem vzal na blbnutí. Aby byla sranda. Dá se s tím dělat spousta legrace. A svíčky? No jak budeme chlastat po tmě, pánové?" Tenkrát se všichni málem potrhali jak se chechtali. A ve Frantově podání jsme se tomu smály i my s Adélou. Mile jenom mhouřil potěšeně oči a pokyvoval hlavou, že to jest naprostá pravda.

Já o něm mluvím proto, že takoví lidé bývají ostatními špatně chápáni. Dívají se na ně jako na parazity. Odmítají žít vedle nich a nenávidí je. Opovrhují jimi a nedokážou jim rozumět. Nedokážou pochopit, že existuje na světě někdo, komu absolutně nezáleží na nějakých hmotných statcích. Odmítají je a jsou spokojeni, že nejsou taky takoví. Ani si neuvědomují, že by jim měli možná závidět. Protože oni umí být kamarád.

Lolo je postavička úplně jiná. Má tragikomickou povahu a sklon k těm nejpodivnějším průšvihům. Z duše nenávidí policajty a všechny podobné osoby, mající na starosti klid a bezpečnost občanů. Ti naopak nemají v oblibě jeho. Navzájem si jaksí nerozumějí. Lolo tvrdí, že to není jeho vin a. Vyčítá české policii tupost a ignoranství. Často se strážci pořádku vede dlouhé rozhovory, které končí pro jeho osobu neúspěchem. Lolo miluje motorky. Ale nemiluje silniční pravidla. Tvrdí, že jsou úplně zbytečná. Poldové tvrdí něco jiného a Lolo platí pokuty jako mourovatej. Lolo miluje dívky. Dívky milují jeho. Ovšem do té doby než ho spatří někde pod stolem v totálním lihovém opojení. Usmívá se ze spaní jako sladoučký miminko. Ale nevypadá tak. Dívky okamžitě odcházejí, pohazují nespokojeně hlavami a Lolo se probouzí opět sám.

Ráno mě probudilo bubnování. Na střechu stanu dopadaly dešťové kapky a hrály si na budík. Prší. Jakoby nebe plakalo nad začatým dnem. Jakoby věštilo, že se stane něco smutného, pro co je třeba pláče. A ono se nebe nemýlilo. Bylo to hrozně smutné.

Černí šerifové kolem chodili se strnulými obličejí. Nebylo v nich pochopení a ani veselí v nich nebylo. Lidé se mračili, protože je studilo oblečení zmáčené tak nešťastným a smutným nebem. Pivo nerozveselovalo. Zvedaly se žaludky při pohledu na ležící püllitry, opuštěné a prázdné nebo napůl vypité. Tiše do nich padaly slzy deště. Všude byl cítit pach loučení.

Jakoby končilo léto.

Byla zima a lidé se choulili do teplých svetrů a mikin, které v horkém počasí nepotřebovali. Jenom Mile stál smutně v roztrhaném tričku a odrbaných džínách. Dopadla na mne mohutná deprese a sklíčenost jsem pozorovala na každém z nás.

Adéla měla červený nos a popotahovala. Já jsem měla v krku hromy.

Skoro jsem nemohla mluvit. A když, tak to znělo jako když zahřmí.

Jako ochraptělá trubka. Hrozně nepříjemně to znělo. Ale už se nikdo nesmál.

Nikomu se nechtělo smát. Snad jen černým šerifům, že odjíždíme.

Snad jen několika rodinkám, kterým jsme k srdci nepřiřostli, snad stromům a řece, že nastane klid. Snad

Ale nám ne. Nám se chtělo pohladit mokré nebe, že dokáže smutnit s námi.

Nenávidíme loučení.

Jdu k Adéle, která zkouší záhadným způsobem utěšit Mengela. Chudák, má co dělat, aby se nerozbrečel. Jako neposlušného zlotřilého synka ho povevou policajti domů. Rodiče budou muset zaplatit majiteli přívěsu škodu. Určitě se jim to nebude líbit. Mengele povídal, že i tak to má nahnutý. Ještě jeden průšvih a poletíš. Polepšovna ho prej naučí. Má teď strach. Sedmnáct let někdy pekelně bolí.

Protože ho samozřejmě někdo prásknul. Ale nebyla to tak docela jen Fed'ákova vina. Kluci Tomáše hájili, že prej mluvil v hádankách. Jasně, známe ty primitivní hádanky pro malé dětičky, kterým se zdají obtížné.

Tomáš stojí kousek od Adély. Moc nemluví a leje do sebe oranžovo-růžový nápoj, který prskavě šumí. To jsou ty jeho vitamíny. A co horečka, chlapče?

Žádným chlastem ji nevypálíš. Normálně se schová a pak přijde. Teď je vhodná doba, určitě. Alespoň z tvého obličeje to poznávám. Je červenější než obvykle a ruce se ti chvějou. Zimnice. Není divu. Je nevlídno. Všichni se klepou.

"Já se zabiju," říká nešťastně Mengele, "to nemůžu přežít,"

"Neboj, neboj se," šeptá Adéla a hladí mu ruku, "tak se přece uklidni,"

"Naši mě vyděděj," rozlítostňuje se Mengele a hladící ruku nevnímá. Vidí jen svou bolest. Jemu určitě není zima. Déšť nepozoruje. Cítí svou bolest. Kašle na cizí pláč.

"Dyť nic nemáte, vole. Jak tě pak můžou vydědit? Na to ser," vloží se do toho Fráňa. Bohatý František. Ten by si jistě rozmyslel házet šutrama do oken. Naštvat rodiče by ho nesmírně mrzelo. Hlavně teď. V době, kdy mu záleží na tom, aby se stal majitelem bytu a nového fára.

"Drž hubu, Franto," přisedává si Sický, "je to stejně blbý, tak to ještě víc nerozmazávej,"

"Dyť si za to může sám, kretén. Tak ať tady teďka nevyvádí jako nějaký harant," František se tváří našťvaně. Sický se tváří našťvaně. Všichni jsou našťvaný. Proč to skončilo tak hloupě? Každýmu je Mengela líto. Hlavně klukům, protože znají jeho rodiče.

"Co kdybysme to ještě uhráli?" napadá Dana Koťátka a ve chvílce se rozzáří. Skoro jako by vyšlo slunce. Nebo jenom jakoby se rozsvítila pouliční lampa, jediná v celé dlouhé temné ulici.

"A jak?" ptá se lhostejně Jenny. Ví, že tady nic uhrát nejde.

"Povídej," povzbudím ho já, protože jsem zvědavá, co si vymyslel.

"Řekne se, že je to shoda přezdívek. Jsou tu dva Mengelové. Ten jeden je prasečí - a to sem já, a ten nic nerozbil. Pak je tu ten druhý, jenom Mengele, a ten rozbil sklo a za všechno může. Tak co?"

"Pěkná volovina," zasměje se Jenny.

"Nemá to cenu," řekne Feďák a zašumí.

"To je blbost," přidává se Adéla.

"Seš jako malej," končím s rozsudkem já.

Mengele se znovu uzavře do kruhu svého trápení.

"Ste kámoši, fakt," sykne směrem k nám a tváří se nepřátelsky. Stojíme kolem něho jako hlupáci. Je nám mizerně, ale víme, že jemu je hůř. To nám dává sílu. Sílu zvednout se a začít balit mokré věci. Není to moc příjemné.

Sbíráme s Adélou odpadky a různé svinstvo z okolí našich stanů. Na kluky se v tomhle spoléhat nemůžeme. Vykašlali by se na to i kdybychom jim to tisíckrát a ještě jednou připomněli. Jsou takoví. Znechuceně házím do popelnice použité kondomy. Všechno se topí v dešti. Stromy se prohýbají pod větrem a já se bojím, že zahřmí.

"Myslíš, že bude bouřka?" zeptá se Adéla, čtoucí mé myšlenky.

"Možná. Tak dělej, ať to sbalíme,"

"Ještě že odjíždíme,"

"Fakt. Poslední den a je takový hnusný počasí. Ale jinak sme měli pořád hezky," Pozoruju Tomáše. Už došuměl. Dívám se, jak si balí spacák. Kdybych jenom věděla, na co tenhle kluk myslí. Třeba zrovna teď.

Přestalo pršet. Ale nebe zůstávalo dál zašmudlaný a bez nálady.

"Tak čau, děvčata," zahalekal ještě Fedák a už jsem mohla pozorovat jen zmenšující se motorku, která se řítila směrem ku Praze. Lolo jenom mávnul. Co jinýho? Zas takoví kámoši se z nás nestali. Stačí si vzpomenout na silně podnapilou postavičku, vyvádějící blbosti všude, kam jsme dorazili. Zřejmě se domníval, že má své osobité kouzlo, a když nezapůsobil ani na jednu z nás, usoudil, že s náma nic není. To ještě netušil, že se mi stala ta věc. To všechno přišlo až později. To ještě nemohl tušit, vždyť já sama si byla úplně jista svou proměnou až teď. Že nevidím absolutně žádného jiného kluka než toho, kterej s ním odjel na motorce.

Z Tomáše už zbyla jenom tečka. Pak zmizela i tečka a mně zůstal pohled na prázdnou silnici. Duše mi vzdychla.

"Tak k nim přece pojd'," vyzvala mě netrpělivě Adéla. Byla rozrušená.

Její rozloučení se Sickym. Čekala sliby? Co čekala?

Kluci skládali věci do aut.

"Škoda, že se sem nevejdete," prohodil Sicky jenom pro to, aby řekl něco v náš prospěch. Asi jsme vypadaly dost úděsně. Adéla byla bledá.

"Tak, krásky, mějte se," podal nám ruku Mile.

Osaměly jsme s Jennym a Františkem.

"Kdy vám jede autobus?" zajímá Fráňu.

"Asi ve tři," odpovídám, protože Adéla je zamyšlená a nikoho nebere.

Bojí se, co bude dál. Já se taky bojím.

Domluvili jsme se, že pojedeme za týden společně do Liberce, kde má František chatu. Ale znáte to. Sliby. Co z nich zbyde?

Poznali jsme se a společně prožili pár dní. Mohlo to skončit tak rychle jak to začalo. Mohlo to skončit tímhle posledním dnem na Slapech. Většina z kluků měla prázdniny. Studovali vejšky. Franta stavařinu, Sicky strojáru a Jenny dřel na právníka. Jenom Tomáš byl vyučeněj.

"Co je s váma?" zaře mi do ucha Jenny. Trhnu s sebou.

"Nezbláznil ses? Ohluchnu a co pak?"

"Budeš jako poleno," směje se Fráňa a já cítím dotyk tepla. Vzhlednu vzhůru. Slunce. Tak přece vyšlo ještě dneska. Cítím únavu a očekávání klidu. Toužím po spánku. Nic jiného nemá smysl. Toužím po samotě a peřinách. Jak odporný zvuk je svištění zipu od spacáků a pohled na lidi s bágla na zádech. Náhle nelituju odjezdu. A raduju se z něj. Raduju se, že konečně vyšlo slunce. A všechno kolem se rozesmálo. A nejvíc mokrá tráva a silnice. A pak obličeje mých kamarádů.

Sedím na gauči a pozoruju obraz visící přede mnou jen malinko nakřivo. Je ticho. Nechápu to ticho. Chybí mi zvuky Slapských radovánek. Jsem nemocná tichem. Vedle mě sedí sestra a něco si čte. Musí to být ohromné, protože se neustále směje. Vyprávěla jsem jí. Líbily se jí naše zážitky.

Nejsem schopná nic dělat.

Čeká mě spousta nepříjemností. Prádlo a tak. Všechno ze Slap je špinavé. Voni ohněm a vzpomínkami. A hlavně cigaretovým kouřem páchne veškeré mé šatstvo. Páchne hořkostí. Beznaděj. Únava a beznaděj. Sedím a pozoruju ten obraz.

Vím, že za chvíli budou tři. Ve tři jsem nucena se zvednout, uchopit sluchátko tváří se nepřátelsky, a zavolat Jennymu. Jenom to mě udržuje ve střehu. Tak ráda bych spala.

"Zavolej tomu klukovi, Káčo," houkne na mě Martina od knihy, "je právě čas."

TŘI HODINY. Ukazují ručičky vyzývavě. Smějou se mi?

Ale ne, je jim úplně lhostejné, že jsou tři.

Tak tedy ...

"Je tu takovej problém," tvrdí Jenny do telefonu a mně je jasný, že se bude vymlouvat.

"Žádný problémy neexistují. Mluv," řeknu a můj hlas zní tvrdě.

Kdepak, chlapečku, potřebuju vidět Tomáše a jsem schopná se ti vnutit. Neberu žádný námitky. Námitky nejsou. Neberou se, rozuměls?

"Jedeme autem a tam se nevejdete,"

Ubožák.

Co se dá dělat.

Tak tedy:

"Pojedeme autobusem. Kašlem na vaše auto,"

"Ale Frantova babka je hrozná puritánka, takže na tý chatě ..., "

Dost. Bože, to je řečí.

Neposlouchám Jennyho hlas. Nevnímám ho.

Spokojeně položím sluchátko.

Jsem dobrá. Vyhrála jsem. Jedeme. Cítím se bezvadně.

Možná si kluci mysleli, možná se domnívali, že to všechno, co jsme si naslibovali, byly jen planý řeči. Takový ty opilecký žvásty, co se všechno společně podnikne a jaká to bude náramná legrace.

Jenomže to se spletli. Protože my jsme s Adélou poprvý pocítily nějaký takový pouto. A věděly jsme, že je jen na nás ho udržet.

Poprvý nám na někom absolutně záleželo. A všechno ostatní nemělo smysl.

Takže jsme dokázaly něco, co jsme obě považovaly za nemožné.

Vzít trochu iniciativu do svých rukou. Vlastně se "vetřít."

Jdeme na nádraží, tašky přes ramena. Tentokrát nás čeká kratší výlet. Ale už víme, za čím se táhneme. Máme před sebou sice nejistou, ale přece jen celkem rýsující se představu, jak strávíme příštích několik dnů.

"Holky, kupte si místenky. Jinak ste bez šance," ozývá se za mnou vysoký kluk v maskáčích. Typickej čundrák.

"A to by byla škoda, kdybyste se do toho autobusu nedostaly," přidává se jeho menší kámoš, rovněž zcela neviditelný.

"Fakticky?" lekne se Adéla, "my myslely ... ,"

"Makáme pro ně. To se ještě stíhá," přeruším jí.

Běžíme jako závodnice. Vítězně třímáme v rukou bílé lístečky, opravňující majitele k zaplácnutí svých zadků na sedadla. Nechápeme, proč se naši dva "přátelé" bláznivě rozchechtají.

"Tak čau, holky," mávne ten menší posměšně rukou a nastupuje na první schůdek autobusu. Řítíme se za ním, ale řidič na nás odmítavě mrkne.

"Ty místenky máte ke kolegovi," vysvětlí, ale my nerozumíme.

Čundráci se vesele šklebí za okýnkem.

"Hajzlové," sykne Adéla, "takhle si z nás vystřelit."

Čekáme trpělivě na další bus. Asi za půl hodiny přijíždí druhé vozítko, jehož cedule rovněž hlásá PRAHA-LIBEREC. Je poloprázdný.

"Teda to se nám moc nepovedlo," pronesu nevraživě.

"Aspoň se chlapečci pobavili," prohodí Adéla, ale usmívá se.

Dereme se na svá krutě zaplacená místa. Tváříme se spokojeně. Jak jinak.

"Ty víš, kde je v Liberci bazén?" zeptá se Adéla hloupě. V Liberci jsem byla jednou v životě. S rodičema. Jako úplný mrně. Byla jsem svým rodičovstvím donucena k prohlídce libereckých trhů. Mé vzpomínky patří akorát zamlženým představám o obrovském městě, protože tenkrát jsme ještě nebydleli v Praze. nějaký bazén jsem se nestarala.

Ale teď je pro nás nanejvýš důležité najít v Liberci právě bazén. Krytý bazén s restaurací, kde prodávají pizzu. Tak nějak to alespoň vyplývalo z Jennyho nesouvislých vět, které se snažil vymumlat do telefonu.

"Uvidíme. Poptáme se. Lidi jsou hodný a poraděj," uklidnila jsem Adélu, která se nemohla dočkat chvíle, kdy se uvidí se Sickym.

"Pojd', seznámíme se," navrhla po chvíli.

"Myslíš, že o to bude někdo stát?"

Rozhlédla jsem se po autobuse. Všude jen nevrle vyhlížející zarostlé tváře vousáčů a modré stíny s odbarvenými vlasy starších žen. Ani jeden mladě vypadající urostlý člověk. Stejně nám to nezabrání v blbnutí.

"Takže až budeme v Liberci, seřadit, nehlučet, ať vás můžeme přepočítat!"

vykřikuje Adéla na celý autobus, vzpomenuvše si na školy v přírodě a všelijaké

zájezdy kolektivního charakteru.

"A zítra půjdeme společně do ZOO," dodávám, protože si myslím, že jsem vtipná. Asi jsem. Adéla se bláznivě rozesměje. Několik vousáčů zahýbalo svým roštím, prozrazující tak náznak úsměvu. Puberťáčky, myslí si zřejmě a nechávají nás být. Ani netuší jaká dálnice nás vzdaluje od puberty. Ale ať netuší. Ať se domnívají, že před sebou mají malé holky. Někdy si tak připadáme.

LIBEREC. Prohlížíme si autobusové nádraží a lidi kolkolem. Všichni se zdají být senzační.

"Prosím vás, pane," oslovuju zamračeného chlápka s obstojnou pleškou. Nevrrle se ke mně otočí.

"Potřebujeme se dostat k bazénu,"

"Aha, k bazénu," rozjasní obličej a najednou se směje.

"To musíte na Vápenku ... ,"

"A kde je Vápenka?" skočí mu Adéla do řeči.

"A odkupak vy vlastně ste?"

"Z Prahy," řeknu.

"No jó, z Prahy," směje se mužik a vypadá najednou sympaticky.

"Takže pojedete tramvají ... ,"

"A kterou?"

Chlápek se rozesměje: "Tady jezdí jenom jedna."

Konečně se dostáváme mezi houfce lidí, čekajících na tramvaj.

"Mají tam pizzu. V té restauraci," připomínám

"To přece není vůbec důležitý," rozčiluje se Adéla, "nějaká pizza. Někde tam bude prostě restaurace a bazén. Ty máš pořád problémy."

S obtížemi jsme se dostaly až na samý okraj města k venkovnímu bazénu.

V celém okolí nebyla vůbec žádná restaurace. Jenom začouzená putyka, plná místních štamgastů, kteří propukli v bouřlivý záchvaty smíchu po naší nesmělé otázce, prodávají-li zde pizzu. Působilo to vážně komicky. Leda tak utopence nebo buřty s cibulí. Ale pizzu?

"To asi bude kryťák," došlo jednomu nakonec.

"Kryťák?" nechápavě se na sebe s Adélou podíváme.

"No krytej bazén," vysvětluje chlápek, "tam je nějaká restaurace. Ale jestli tam mají pizzu, to nemůžu sloužit,"

"Tak díky," řekneme už v běhu a míříme zpátky do centra.

Jsme zplavené a z naší dopolední krásy kilometry chybí. Ale nevnímáme to.

Ženeme se za jediným cílem. Přece nejsme tak pitomé, abychom ho nedosáhly.

"Jenny je blázen, podívej," vyhrkne Adéla, když dorazíme na místo, které bylo naším srazem s klukama. Rozhlížím se po Pizzérii. Červený světýlka, číšníci ve fracích a s motýlkama, nóbl ubrusy, svíčky.

.Sedáme si. Trochu rozpačitě. Nejsme zvyklé na takové prostředí.

"Tak co to bude?"

"Dvě piva a láhev rumu," poručí Adéla. Klučina v bílé košili s motýlkem zřejmě nerozuměl.

"Prosím?"

"No přece rum. Nemáte?" Adéla se tváří našťvaně. Blbne.

"Ale máme, jistě. Ale celou láhev?"

"A proč ne?" řeknu drze.

"Lituji, ale tvrdý alkohol prodáváme pouze ve skleničkách,"

"Tak tátu s mámou," Kluk se potí, v hlavě zmatek, uši má červené.

Už bysme ho měli nechat. Ten chudák sotva tuší, co máme na mysli.

Horečnatě přemýšlí, v duši nenávisť k těm dvou pitomým trhlým holkám.

"To je rum s colou. Rum je táta a cola je máma," vysvětluju ochotně.

Chlapec rychle odplouvá. Tak rychle, jakoby použil nějaký kouzelný pohádkový prostředek. Třeba prsten nebo sedmimílové boty.

"Byly sme moc krutý," řeknu.

"A má to," spokojeně se usmívá, "takovej cápek. Určitě je v balíku, tak ať trochu trpí."

Je za pět minut 19. hodin a kluci nikde. Čekáme. Ve výborné náladě.

"To sem si moh myslet," uvítá nás Jenny, "dámy si tu nasávají a nic jim nechybí,"

"K všeobecnému blahu pouze ty, Jeníčku,"

"Vážně, Káčo? Tos mě potěšila hned na začátku."

Sicky a František dopíjejí naše piva. Asi mají ukrutnou žízeň. Chudinkové.

"Tak, a teď vypadneme z tohotohle nóbl bejváku," rozhodne Adéla.

Všichni souhlasí.

"Feďák nemoh přijet, protože má koncert," říká Sicky v domění, že ho musí omluvit.

"Koncert?" ptám se. Něco jsem zaslechla. Tomáš hraje v nějaký kapele. Na kytaru. Ale podrobnosti mi unikly.

"Ta jeho CHOROBA, račí o ní nemluv," Fráňa se zatváří znechuceně.

"Je to příšerná sračka. Jednou sem slyšel nějaký jejich hit. Něco jako -Hej, bejby-.

A to mi stačilo. Doživotně," stěžuje si dál.

"Fakt se to nedá poslouchat," souhlasí s Frantou Jenny, "ale on si myslí, že je bůhvíjakej kytarista."

Pomlouvají Tomáše a nevadí mi to. Ani trochu. Jen ať si ho zdrbnou. Úplně v pohodě se tomu směju.

"Holky, a ještě otázku," přerušuje najednou Fráňa hlučnou zábavu.

Všichni k němu obrátíme rozesmáté oči.

"U nás na chatě je babka. Vona kluky ještě snese, ale holky... Vona je purytánka.

Ze starý školy. Vona by asi nechápala, kdybyste...,"

"Buď ticho!" okřiknu ho, "vůbec nepočítáme s nějakým tvým ubytováním, jasný?"

Adéla se tváří spokojeně. Kluci předstírají zájem o své pŭllitry. Mlčíme.

"Já jenom ...," Fráňovi není nejlépe.

"Slyšels, ne?" zarazí ho Adéla, "ospravedlňování si nech na jindy. A ve volných chvílích zkus vychovávat svojí babičku. Nebo vlastně spíš sebe."

Veselá parta chlapíků ve středním věku, která sídlí u vedlejšího stolu se chechtá.

Nám. Protože je jasně vidět, že začíná bouřka. Protože z nás číší nepřátelství.

Všechno se obrátilo. Protože máme pitomce za kamarády. Protože nejsou kamarádi. Protože začínáme poznávat jejich duše.

"Do nich, holky. Osolte jim to," radí černovlasý třicátník.

"Pořádně do nich!" přidávají se ostatní. Ignorujeme je. Ve vzduchu cítím síru.

Mimoděk pohlédnu vzhůru. K mému překvapení se strop nečerná dírou po Faustovi. "Tak nám to odpusťte," řekne do ticha Sický a zatváří se jako Anděl. Umí se tak tvářit. POZOR! Na toho pozor, pomyslí si.

V Liberci je jenom jeden rockovej klub. Jmenuje se *GOLET* a je celkem prima. Místo stolů se sedí u sudů od piva a kolem jsou rozvěšené sítě. Žádný červený světla. A jsou tu "číšové" bez bílých košil a motýlků. Jen v kostkovaných košilích a černých trikách. A chápající náš humor. A smějící se už zdálky.

Sedíme s klukama u jednoho takového sudu a zažehnáváme poslední plamínky nepokojů. Možná se opět budeme na pár hodin tvářit, že jsme přátelé.

Pozoruju Adélu, tančící se Sickým. Něco si povídají.

"To sou ty plusy v lásce," řeknu s pohledem na ty dva. Jenny s Fráňou se na mě podívají jako dva lachtánci.

"Četla jsem Adéle dnešní horoskop," vysvětlím a kluci se zatváří zase jako lidi.

Umí to celkem profesionálně předstírat, když se trochu snaží.

"Nepudem?" zeptá se mě dlouhovlasej blondák s velkýma modrýma očima.

"Kam?" nechce se mi tancovat a tak hraju nechápavou.

"Na plac. Zatancovat si," řekne kluk.

"Nejdu. Nemám náladu, fakt."

Blondák se usadí mezi mě a Františka. Povídáme si obyčejný kolotoč obyčejných vět. Jmenuje se Roman. Mí přátelé se netváří, že by jím byli nadchnuti. Mám odlišný názor. Naštěstí.

"Ahójj, jak se bavíte?" přihrne se Adéla se Sickým. Představuju jí Romana.

"Nemáš volnej byt?" zeptá se po pěti minutách jejich známosti.

Rychle vysvětluju, proč je má kamarádka tak chtivá volných obydlí.

"Můžete spát u mě, to je jasný," rozhodne Roman, když se tedy dozví celý náš příběh. Ještě mrknu na Fráňu. Dělá, že mu něco upadlo na zem.

"Pomůžu ti hledat," navrhnou sarkasticky. Fráňa se prosebně podívá.

Tak už toho nech, Káčo, slyším z jeho úst, přestože nic neříká.

Ale možná by řekl, kdyby tolik neřvala kapela, předvádějící na pódiu své hráčské umění.

Jdeme s Romanem mlčky.

"A co oni jsou?" zeptá se po chvíli. ONI. Myslí tím ta individua, co se na nás tak v pohodě vykašlali.

"Kámoši," odpovím a Adéla mě zmrazí pohledem, "a ten jeden něco jako chodí tady s přítelkyní," dodávám.

"Co to znamená -něco jako-?" vyzvídá Roman. Doufám, že nemá v plánu jednu z nás sbalit. Zřejmě by volba padla na mě, když jsem relativně volná.

"To prostě a jednoduše znamená -něco jako-," prohlásím a šklebím se na Adélu, která se mračí. To -něco jako- jí viditelně nevoní.

"Mám doma bráchu a mámu," prohodí pak náš nový objev.

"Co? To si děláš legraci!" vyhrkneme obě, nepříjemně překvapené.

"Sou v pohodě. Určitě se s tím vyrovnají. Klid." Roman si lhostejně zapaluje.

"Hlavně žádnou paniku."

Tak dobře. Známe i takové příbuzenstvo.

S klukama je sraz až v poledne. Couráme se městem a objevujeme jeho tajemství a krásy. Kritikou však nešetříme. Hlavně jsme se zaměřily na obchodní dům Ještěd.

"Neestetický," říkám.

"Nevkusný," přizvukuje Adéla, "takový hloupý a protivný,"

"Monstrózní a špinavý," ukončuju kritiku zmíněného objektu.

"Ten architekt byl účinněj vůl," neodpustí si Adéla ještě poslední výtku.

"Špálková, Daňovská! Co tady děláte?" uslyším najednou známý hlas.

"Paní profesorko, to je ale náhoda," vře se vítáme s nejprotivnější profesorkou naší školy, která nás učila milovat ruský jazyk.

"Jste tu na prázdninách, děvčata? Vlastně teď už na dovolené, že?" vyzvídá, a je milá a přívětivá jako někdo, kdo jiný být ani neumí. Vzpomínáme na zašlé studentské časy a dostáváme se do sentimentální nálady.

"Nepůjdeme někam na kávu nebo čaj?" ptá se profesorka a my souhlasíme.

Zbývá fůra času. Alespoň se domníváme, že zbývá.

"Káčo! Kolik je hodin?" vyhrkne najednou Adéla. S pohledem na hodiny v kavárně sděluju kamarádce, že jestli kluci nečekají v pizzerii dvě hodiny, tak už tam pravděpodobně ani nemusíme vážit cestu.

Rychle se s profesorkou rozloučíme a uháníme do pizzerie. Zmateně se rozhlížíme po místnosti. Kluci nikde.

"Tak. Co teď?" řekne bezradně Adéla.

"Za všechno můžeš ty," odseknu, "tys chtěla na kafe. Já ne,"

"Seš vyloženě trapná."

Konec hádky, protože uznávám, že jsem "vyloženě trapná".

Chtěly jsme si zavzpomínat obě.

Najednou se Liberec proměnil v nejnesympatičtější místo z celé naší zeměkoule. Jakoby nám nebeská ruka z oblohy vřála políček. Možná dva.

"Koukni, Adélo, ZOO. Nepudem se tam podívat?"

"Třeba. To je fuk. Když se to tak zblblo," odpoví lhostejně.

Zkoumáme dřevěnou tabulku, lákající do země zvířat.

Zvířata nás třeba budou chápat. Někdy se střetnete s očima laně, když bloudíte po lese. A pak už nikdo nemyslí na konec světa a sebevraždy. Laň prchne, protože

je plachá, ale vy máte pocit vítěze. A trochu spiklenecky se rozhlédnete kolem. Stromy se usmívají. A laň je ráda, že s sebou nemáte žádnou střelnou zbraň. A že nikdo v této chvíli neumírá.

Ale zvířata v klecích jsou přece smutná, slyším nesmělou námitku někoho, koho v životě nepotkám. Já vím, odpovím mu a přestanu myslet na laně.

Díváme se na žirafy a medvědy, smějeme se opicím a pozorujeme nepřátelské gorily. A pijeme limonádu Normální procházka po ZOO. Taková, jakou ji znám z dětství, když jsem šla s mámou a tátou za ruku, lízala zmrzlinu a cpala se tureckým medem, a brečela z bolestí v břiše, protože můj žaludek proti všem sladkostem protestoval.

Ve chvíli, kdy rozesmáté pozorujeme lachtanní přesnídávku v rybí podobě, mi někdo zaťuká na rameno. V domnění, že překážím ve výhledu si stoupám stranou. "Teda ty seš ale slepá!" uslyším Jennyho hlas a vzápětí se prudce otočím. Stojí tu všichni tři a šklebí se jako blázni.

"Ty lachtani sou legrační, co?" dožaduje se souhlasu František, "vždycky ve 4 hodiny je tu krmí. Je to ohromná zábava."

Ani slovo nepadne o našem hříchu. Hrajeme divadlo, protože se nám chce. Hrajeme, protože to je jednodušší. U hádek člověk musí myslet, aby získal převahu a druhého zmátl. Zažehnáno budiž nepřátelství. Můžete vstoupit na naši loď a my vyvěsíme vlajku míru. Dva prohřešky se smažou mokrou houbou a není po nich památky.

Začíná pršet. Nevadí nám to. Letní sprcha nás neodrazuje od vytrvalého zírání na veselou hru lachtanů. U hadů drobné výměny názorů:

"Podívej, jak ten chudák trpí," ukazuje Adéla na "chudinku" škrtiče bezmocně stočeného ve skleněném vězení.

"Co by trpěl, "odporuje František, "hadovi to vůbec nevadí,"

"Tak to bych chtěla vidět tebe v jeho kůži,"

"Byl bych hadí princ," směje se Fráňa, "nebo král všech plazů. Představte si to. Všude sliz. A já mu vládnu,"

"Máš pitomý nápady, Franto," řekne Jenny a zkoumavě pozoruje obrovitého hroznýše.

"Mělo by se s tím něco dělat," rozhodnu nakonec. Všichni kromě Adély protestují.

"Jdi na demonstraci a křič: -Pusťte hady do ulic!-, " poradí mi vtipně Sicky a dávivě se tomu směje. A aby ostatní neurazili, tak se chechtají taktéž.

Dokonce i já.

Cesta zpátky do Prahy připomíná výpravu chudé menšiny. Utratily jsme s lehkým srdcem všechny peníz a polívka v bufetu za 3.50,- Kč je naší jedinou spásou.

Ve frontě na autobus máme nejvíc keců a lezeme všem na nervy. Nejvíc řidiči, když zjistí, že nám chybí drobný. Mladý párek dvou hrdlíček stojící nám za zády nás

nervózně pozoruje. Pravda, trochu poprchává. Není příjemné stát v dešti.
"A kolik vám chybí?" vzdychne Hrdliččák a vytáhne peněženku narvanou k prasknutí.
"Máš to u mě," poplácá ho Adéla a natáhne s opovržlivým gestem ruku s penězi směrem k řidiči.
"Ještě, že jsou slušní lidi," zamračí se na nás pohledem, ve kterém se skrývá dva tisíce čertů, "jinak tu moknete,"
"Ale nemokneme," odseknu a sedám si co nejdál.
"Somrování nám totiž jde," křikne ještě Adéla.
"Buď ticho nebo nás vyrazí," mírním její agresivní náladu.
"Chci spát. A vanu. S horkou vodou. A něco dobrýho k jídlu," roztouženě vzdychne.
Nemyslí teď na Sickyho. Denní potřeby jsou přednější než čarovná moc té největší lásky. Škoda.

Všedně normální náruč Prahy.

"Tak sme zase tady," povzdechne si a soukám se z autobusu.

"Jo jo, doma je doma," zasměje se Adéla, "doufám, žes připravená na nudnej tejden."

Místo odpovědi se zamračím. Ano, měla bych místo poflakování zvolit tvrdou honičku po těch nejrůznějších firmách a podnicích a prosit všemožné nejvyšší náčelníky o přijetí mé osoby do svých služeb. Ale nechce se mi. Ještě je čas. Mám zatím chuť pokračovat v posledních prázdninách, které jsem si udělala navzdory všem.

"Nechceš jít dělat k nám?" probudí mě Adéla z mých nepříjemně realistických "snů".

"Zatím přede mnou tohle neříkej. Slovo -práce- nechci slyšet. Až do konce léta."

V září jsem opět ochotna zapojit se do pracovního procesu. Ráno vstávat, snídat, do práce, v poledne oběd, odpoledne cigareta s kolegy, pozdě večer návrat domů. A zas znovu. Každý den. Znovu. Den co den. Chtěla jsem tomu uniknout alespoň ještě jednou. Naposled.

"Tak čau. Uvidíme se až na Slavnostech piva," loučí se Adéla.

"Ať ti práce pod ručkama jenom kvete,"

"Budu se snažit, neboj," odpoví kamarádka a mizí. Jsme zase každá ve svém světě. Sama. S jinými lidmi. Mě čeká například potěšení v podobě mé sestry.

Zvoním jako blázen a nic. Obsazenstvo našeho bytu není přítomno. Naštvaně přehrabuju věci a hledám klíče. Zjišťuju nesmírně roztomilou skutečnost, že se v mé batožině nenachází. Trčím před dveřmi a veliké štěstí pro celé lidstvo, že sem nezabrousilo taktéž. Byla bych pro něj nesnesitelná. Jsem nesnesitelná alespoň sama na sebe. Nadávám sobě a všem ostatním. Můžu tady kysnout do večera.

KDE JSOU?!!!

Alespoň ta pitomá ségra. Jistě někde randí se svými tajemnými láskami. Koho teď vůbec má? Nesvěruje se. Mám smůlu. Tak ráda bych znala její druhou tvář. Mám smůlu. Adéla je taky taková.

"Proč tady spíš?" Hloupá otázka. Od hloupé holky. Nevraživě se probouzím.

Div, že jsem to přežila.

"Protože to považuji za extravagandní, ty náno," odpovím

Sestřička odemyká a já se cítím jako Anděl.

"Naši sou v kině," snaží se vysvětlit Martina.

"A tys lítala kde?" vyjedu na ní. Mlčí. No prosím. Takhle blbá je ona vždycky.

Zavírám se v koupelně a smeju špínu cestování ze svého těla. Potřebovalo to.

Uvolněně si oddychne. A s ním i já.

"Jak ses měla?" ptá se mě otravná sestra, když vyjdu z očištné místnosti.

"Špatně," nemám na ní náladu. To nemůže při své inteligenci pochopit?

Nechápe a obtěžuje dál: "On František teď odjel s kámošema na chatu.

Na pár dnů. Tak sem si myslela ... ,"

"Že se k nám vetřeš, co?" skočím jí do řeči, "tak tos uhodla,"

"Seš hnusná,"

"No a?"

"Neprosím se tě,"

"To sem ráda."

BUCH! A dveře zarputile mlčí. Zavřeně a nepřátelsky.

A snad bude klid.

Ale není. Musím přemýšlet. Najednou lituju, že jsem byla zlá. A jakej František?

Začínám umírat zvědavostí. Že by ten ze třídy? Jak on se jmenuje? František Novotný,

jasně. Vždyť o něm básnila téměř každý den. Že by s ním chodila? Že by?

"Ty, Mart'o, ... , " zkouším se usmířit. Pohrdavě na mě pohlédne.

"Ty s ním chodíš?"

"Jo," řekne a sklopí oči zpět k nádobí, "představ si, že jo."

Chci vyzvídat dál, ale přehlíží mě.

"Jedeme teď do Svijan. Na slavnosti piva. Můžeš kluky poznat, když ti František odjel. Kdybys ovšem chtěla," řeknu pak a odejdu.

Ať si to rozmyslí. Záleží na ní. Kdyby byla co k čemu, počkala by. Kdo ví, co bude.

Třeba si s klukama nebude rozumět. Nezaumou jí. Bude se nudit. Bude vzpomínat

na svého kluka a nám to zkazí. Je to její věc. Ať se rozhodne. Já bych ale nejela.

Určitě bych nejela. Kdybych byla zamilovaná, fakt šťastně a super...

I když, možná ...

Cpu se čokoládou a kašlu na linii.

Odpoledne mi volal jeden z mých starých známých a šli jsme si popovídat.

A přecpat. Snědla jsem kila šlehačky a zmrzliny, takže teď mě nějaká čokoláda

neporazí. Vůbec mi nechutná. Přesto se láduju. Někdy dělám nesmyslné věci.

Vyprávěla jsem tomu kamarádovi o nás. Naštval mě. Zdálo se mu to všechno pitomý.

Viděl věci jinak. Přesvědčoval mě, abych se na to vykašlala. Já i Adéla.

"Nikdy vás nebudou brát," tvrdil a snažil se mě porazit.
"Copak nechápeš, že se chováte jako úplně trapný zamilovaný husy?"
Nechtěla jsem to slyšet.

Lidé často hrajou. Protože se nechtějí otevřít. Nejsou dveře jako Jim Morrison.
Nechtějí být dveře. Hrajou tvrdě, přestože jejich srdce jsou rozpálená. Taky jsem
součástí těchto lidí v maskách. Nevím, proč je to tak těžké. Ale je těžké se otevřít.
Někdo to dokáže hned, někdo později, někdo to nedokáže celý život.
Pokud se neotevřeš, marně vzlykáš pro lásku. Můžeš tajně milovat, můžeš
trpět, můžeš mít sny ...

Vstáváme s Martinou v pět ráno. Je zamračeno.
"Jestli bude pršet, tak sem zvědavá, jak to proběhne," řeknu a sestra kývne na souhlas.
Rozhodla se, že pojede s náma. Jenny měl ohromnou radost, když jsem mu
oznámila, že mám přijatelně vyhlížející sestru, která je ochotná táhnout se s námi
vlakem až do konečného cíle Svijan.

Na nádraží si neodpustím fórek. Takovou legrácku na Martinu. Napadne mě ve chvíli,
kdy pozoruju tlupu klúčů v džískách. Týpky, který nám nikdy neučarovali. Naopak,
takový ty, ze kterých si rády utahujeme.

"Tak to sou oni!" vyhrknu a radostně se k nim ženu.

"Ahó, tak sme dorazily!!!" chytá se Adéla bez sebemenšího zadrhnutí. Jsme sebrané
jako vždy. Obklopíme překvapené kluky a křičíme jedna přes druhou.

Sestra vyděšeně zírá. Nechápe.

"Co je to za srandu?" vysvobodí jí nakonec ten nejpříšernější a zubí se. Má úsměv
jako kůň.

"Vy ste si nás asi spletly, ne?" přidává se další ochechule.

"To nevadí, klidně se můžeme seznámit," snaží se třetí hříčka přírody a vnučuje
se se svým jménem.

Ale to už slyším volání, které patří jenom nám a známé hlasy, a tak necháváme
kluky stát a letíme k těm našim pravým a vítáme se a jásáme. Slunce zatleskalo
a udělalo se pěkně. A mně se málem zatočila hlava od zvláštního pocitu, který
se mísil se štěstím a obavou. Stála jsem před Tomášem, protože tu byl. Přesně
takový jako na Slapech. Ve stejný červenobílý kostkatý košili a v kraťasech,
se stejným báglem a stejnýma očima. Začala jsem hořet a blesklo mi hlavou,
jak dlouho bude trvat můj vnitřní oheň než ho uhasí zrádná potopa.

Ale Tomáš se usmál. A ten úsměv patřil jenom mně. Tím jsem si byla jistá.

"Vy ste mi ale daly," stěžuje si sestra, "takovej šok." S Adélou se smějeme.

"Ale byli kouzelný, co?"

"No, upřímně řečeno, ti vaši objevy taky nic moc,"

"Nebud' náročná a ber co je," poradí jí Adéla.

Všichni už nalezli do vlaku, jen já a Tomáš kouříme poslední ranní cigaretu.

"Máme s sebou přima zásoby," vytahuje Adéla dvě flašky vodky.

"A bude veselo," raduje se. Ostatní ji v tom podporují.

"Ty vlastně ještě neznáš můj vtip, co? Tak to poslouvej. Holky, vy taky.

Určitě si ho nepamatujete," obrátí se Tomáš na mou sestru a na nás.

Martina sice vtip o tom, jak se dva berou z čistý lásky neslyšela přímo v originálním balení Tomášově, ale vyprávěly jsme jí ho my s Adélou. I když v nepřestnostech.

"Ne, Feďáku, tenhle vtip neříkej!" křičí mu do ucha Sicky, a když se mu nepodaří Tomáše přesvědčit, obrátí se na neznámého kluka vedle sebe.

"Já sem s nim od tří let kamarád a sme pořád spolu. A on tenhle vtip vypráví od těch tří let. A já ho pokaždý slyším. Určitě je to dneska po tisícíprvý. Proto sem vždycky nešťastnej, když potkáme nový lidi, von pak hned vypráví tenhle blbej fór,"

"To si nesmíš tak brát, Sicky. Dyt' já ho taky znam." řekne ten neznámej kluk.

Vypadá hodně dětsky. Jeho kulatý obličejík září spokojeností a pohodovým klidem. Rozvaluje se na sedadle vlaku a tváří se nadšeně. Kluci nám ho představili jako Jacka.

Tomáš dovyprávěl vtip a sklidil úspěch. Smáli jsme se všichni kromě Sickyho, který byl na zmíněnou anekdotu alergický. Podívala jsem se na Tomáše. Měl ještě odřený kolena. Musela jsem se tomu usmát. Neměl tak řídit. Tenkrát ve stanu. V téže okamžiku se naše oči střetly. Jeho pohled byl hraně vyčítavý.

"No, to mám ještě ze Slap," vysvětlil nahlas, hrdě, a tak, aby to neuniklo ani poslednímu mravenci v kupé.

"Kvůli Káče," dodal už potichu.

"Jasně, já za to můžu,"

"No, úplně ne, to je pravda, ale přece ... ," odporoval drze.

"Nechtěli byste jít aspoň k sobě? My nemusíme poslouchat, jak na sebe řvete přes půl vagónu své erotický zážitky," poradil nám Fráša.

Měla jsem vedle sebe Tomáše, ostatní, Adélu, ségru, vlak pomalu směřoval do Svijan ...

Takové je štěstí. Krátké. Malé a přece obrovské. Pomíjející.

"Já vedle nich sedět nebudu," naštvála se konečně Martina, "nechtěl bys mě úplně zavalit?" otázala se Tomáše, kterej se fakticky nemožně roztahoval. Chudák sestřička. Raději jsme šli spolu pryč. Otevřeli jsme si okno a dívali se. Krajina někam prchala. Jen vítr věděl kam. Vlak zastavil.

"Jsem rád, že tě vidím. Myslel sem, že nakonec nedorazíte. Měl sem strach," řekl

Tomáš.

"Ste bezvadný holky," poslouchala jsem dál jeho "vyznání".

"Žádný takový neznám. A tvoje sestra perfektně zpívá," pěl chválu dokonce i na mou sestru, která se předvedla svým zpěvem už na začátku cesty.

"Myslela sem, že tě už neuvidim," prohodila jsem. Nechápatě se podíval.

"To je přece blbost, Káčo."

Byl hrozně zmatený, červenal se a blednul. Vypadal docela jinak než v partě, kde se cítil tak sebejistě.

"Jsem hrozně rád, že tě ... , že vás ... , že jsem vás potkal."

Mlčíme a držíme se za ruce. Potom mi vypráví. Nepamatuju si, co mi vykládal.

Nebylo to důležité. Důležitý byl On a On tu přece seděl.

Pak jsem zaslechla smích. Vedle se výborně bavili a já najednou chtěla být tam.

S celou bandou. Smát se a blbnout. Začala mě pálit Tomášova ruka a pustila jsem ji.

Chtěla jsem všechno. Lásku i partu. Jeho i Je. Nebyla jsem ještě připravená

ochudit se o zábavu kolektivu. Náhle mě romantika přešla. Nechtěla jsem ji.

Začínala mě otravovat. Ale možná jsem se jenom bála velkého štěstí. Nevím.

Bála jsem se, že to neunesu a toužila jsem to úmyslně zkazit.

Abych měla proč plakat a vyčítat si, že za všechno můžu já.

Nebo jsem se bála, aby se nezvednul první On?

Vlak zastavil a my se řítíme ven na pivo. Začíná drobně poprchávat.

"A prší pouze na mě. Na tomhle nádraží. Prší tak bezvýznamně, až mě to uráží!"

zadeklamuju zřetelně, aby mě slyšelo celé nástupiště. Napadly mě ty verše od Ivana Wernische docela náhodou. A hodily se. Proč prší? Když my přece jedeme za sluníčkem, jak nás pořád Tomáš uklidňoval.

Průvodčí dává znamení k odjezdu a náš vlak se poslušně rozjíždí.

"Jsem zvědavej, kolik už Mile prochlatal," prohodí Fráňa. Mile byl z Jablonce a tak jsme předpokládali, že už ve Svijanech musí dávno být.

"Ten už zase jede na dluh," mávne rukou Sický, "jako bys ho neznal,"

"Vzhledem k tomu, pánové, že je něco k poledni, je to docela dobře možný," dívá se Jenny na hodinky.

"Holky, nezpívejte už," dodá směrem k nám, protože začínáme další píseň od Beatles. Ani trochu nás nezajímá, kolik Mile udělal od rána. Ty jejich řeči. Někdy jsou tak primitivní. Někdy mě to baví a vyhovuje, ale teď se chci chvíli ztratit v písničkách Beatles, protože mám ráda Beatles a rozumím si s nimi. Ale to oni nechápou.

"*Close your eyes,*" navrhuje Martina, které se začalo říkat zkráceně: Mářa.

Souhlasíme a kluci se zatváří znechuceně. Dokonce i Tomáš, tolik obdivující zpěv mé sestry.

SVIJANY!!!!

"Vystupovaáát!!!" řve Fráňa.

Vítají nás Svijanské slavnosti. Je po dešti. Tráva se leskne a nastavuje své mokré

ručky slunci. Tak mě přece usuš, prosí.

"Sou tu houpačky!" nadšeně jáším.

"A kolotoč!" křičí Adéla.

"A pivo!" přidá se Mářa a kluci se můžou potřhat.

"To se hned pozná znalec," řekne někdo. Jenom já se trochu podívím, protože jsem netušila, že má sestra tolik miluje pivo.

Hraje hudba. Vítáme známé lidi, kteří schlíple sedí na ještě mokrých lavičkách.

"My si umíme vybrat počasí," chlubí se Fráňa, "když prší, sedíme si ve vlaku.

Vystoupíme, a pršet přestane. Tomu říkám pohoda. Někdo se holt narodit umí a někdo ne,"

"Kohos tím myslel?" oboří se na něho nedaleko sedící svalovec. Vypadá rozmočeně a zdá se, že nemá nejlepši náladu. A už vůbec ne na Frantovy řečičky.

"Třeba tebe," řekne Fráňa drze.

Kluk k mému údivu přitaká.

"Máš pravdu, vole. My sme vyjeli a slunce svítlo, ty vole. Ale jak sme se dostali semka, tak hovno. Chčije a chčije. To sou nervy."

"Ale vždyť už neprší," snaží se ho ucháholit Adéla. Kluk se na ní vyjeveně podívá.

"No jó, to je fakt." Mám co dělat, abych se nerozesmála. To je ale IQ. A nemyslím si to jen já. Celá banda se směje očima.

"Kluciiii!!!" řve Mile, když nás zdálky zahlédne, "nemáte náký drobný? Já už sem všechno prochlastal!"

"Co sem říkal?" otočí se k nám Jenny, "typickej Mile".

"Fakt nemáte?"

"Dáme ti hovno, jdi do soutěže," poradí mu Feďák, lakota největší.

"Jo, do soutěže. To 's uhod. Tupláka nezvládnú," brečí Mile.

"Srabe. Já se du přihlásit hned," řeknu pohrdavě, "kdo de se mnou?"

Všichni dělají, že neslyšeli.

"No dobrá, jdu sama. Ale až vyhraju, tak se přede mnou neplazte. Celej sud bude můj."

"Ale, Kačenko, ty se s náma určitě rozdělíš," řekne Tomáš a já jihnu.

Ale ne zas tak moc:"To víš, že ne,"

"Stejně nevyhraješ," řekne Sicky prorocky, ale to už slyším jen zdálky, protože běžím hledat místočko, kde se přihlašují účastníci "Velké svijanské pivní soutěže".

Dámy pijí půllitry, pánové tupláky. Na ex.

"Káčo, ty tam fakt deš?" Otočím se a za mnou stojí srábek Feďák.

"A proč ty tam nejdeš?"

"Stačí, když to zvládneš ty a Mile,"

"Tak Mile se nakonec rozhod, že do toho pude?"

"Co mu zbejvá. Řekli sme mu, že mu dáme na pivo, když pude soutěžit, tak se přihlásil."

"Ste na něj zlí, na chudáka."

"Aspoň bude legrace," řekne Tomáš a vzápětí dodá:"Já už pudu zpátky ke klukům."

"Tak jdi. No padej!" řeknu nepřátelsky. Podívá se na mě jako na zlou mŕru.

A pomalu vykročí k ostatním. Nejraději bych se propadla. Jak se to zase chovám?

No dobře, ať si jde, když chce. Copak musí pořád pajdat vedle mě? A proč by nemoh?

Nemůže. Protože je pro něj parta daleko přednější než ty. I kdyby tě miloval. A tím si nebuď vůbec jistá. Do Tomášova srdce jen tak někdo nezapluje. To už za tu krátkou dobu, co ho znám, vím.

"Tak co?" přivítá mě Fráňa, "přihlášená, přihlášená?"

"To si piš, že jo," odpovím hrdě, "a doufám, že budete aspoň fandit. Jako blázni,"

"Já se bojím, vole," řekne Mile směrem k Sickymu.

"Buď klidnej. To zvládneš," utěší ho Sický, protože na to on je fakticky jednička.

"Kde je Adéla? A ségra?" zeptám se, protože je náhle postrádám.

"Támhle," ukazuje ochotně František, "vyvádějí jako malý na kolotoči,"

"Tak pojte taky," navrhnou jim. Kluci se ale nehnou.

"Mně by se pak chtělo blít," řekne Feďák, což je pro něj typické.

"Mně se točí hlava jen když na to kouknu," přizvukuje Sický jako jeho správný kámoš.

"A ty, Jenny?"

"Možná pozdějc, Káčo. Ted' nemám náladu,"

"Tak se tu mějte," končím s nima a ženu se za radovánkami. Kolotoč zrovna zastavuje a rozjásané tváře Adély a Máři mě vítají.

"Je to perfektní, pojď," láká Adéla

"Co kluci?"

"Znáš je," mávnu ladně ručkou. Netřeba dalších slov.

Vítr nás přátelsky poplácává, vzlétáváme pomalu k nebesům. Hvězdy ještě nemrkají, mají dost času. Čekají na noc. Potom vykouknou a budou tiše sledovat rozdováděné tváře mládeže, která si vzpomíná prostřednictvím řetízáku na své dětské sny. Mít křídla. Podobat se ptákům.

"Ještě jednu jízdu!" křikne ségra. Nemusí nás prosit.

"Hele, kluci," ukazuje Adéla dolů. Mávají. Máváme na oplátku.

Chtěla bych tu být teď s tebou, říkám Tomášovi, ale neslyší mě. Je dole na zemi a nemůže rozumět mým slovům. Už proto, že je nevyslovují má ústa, ale jen mé myšlenky. A on přece neumí číst mé myšlenky. A tak tu teď není se mnou.

"Slezte už z toho!" křičí Franta, "za chvíli budeš soutěžit, tak si tu neužívej a koukej trénovat!"

"Ty budeš můj trenér, Františku?!" volám a kolotoč pomalu zastavuje.

"Potřebuješ trenéra jako sůl, tak se toho ujmou," řekne a spiklenecky se usměje.

"Deme ještě na houpačky," rozhodne Adéla.

"Já du chlastat," prohlásí má sestra.

"Ta jediná z vás má rozum," řekne Fráňa, "pot', Mařenko, nechceš, abych tě taky trénoval? Přihlásit se ještě můžeš,"

"To si snad ulít, ne?" řekne "Mařenka" a šupajdí uhasit žízeň.

"Tak si ty houpačky užijte," přejou nám kluci.

"Budem se snažit," odsekne Adéla a mává na chlápka od atrakcí.

"My si dáme jednu jízdu,"

"Snad let, ne?" zavtipkuje kníráč, "tak si nastupte, zrovna tady pro vás schovávám tu nejlepší loď,"

"To jste fakticky borec," řekne Adéla s hraným obdivem.

Houpáme se jako malé dětičky.

"Já do vás trochu strčím," nabízí se ocvokovaný metalák, "pak vám to pude

jedna radost,"

"Drž hubu a vypadni!" řekne sprostě Adéla a mně je chudáka metly líto.

Ale jenom na chvilku, protože metalák se nafoukaně směje: "Tak až do oblak, dámy."

"Nemá to cenu," řeknu s funěním, "sme špatný, Adélo." Jenom kvýne. Vzdáváme to.

Kluci sedí u poloprázdných püllitrů. Něco je ve vzduchu. Tomáš nikde. Nenápadně se po něm rozhlížím. Moje sestra přichází s napěněným püllitřikem a z její tváře číší spokojenost.

"Tak co je?" sedá si Adéla vedle Sickyho, "unavení?"

Sicky se jenom ušklíbne. Nemá náladu odpovídat na řečnické otázky. V dáli zahlédnu Tomášův dětský obličej. Baví se s nějakýma holkama.

Otočím se. Na obloze pluje černá duha. Ostatní ji třebas nevidí. Třebas.

Potom mě Tomáš zahlédne. Okamžitě předstírám dobrou zábavu. Jako malá holka.

Jde ke mně.

"S kým ses to bavil? Znáš ty holky?" řeknu žárlivě. Neujde mi jeho úsměv.

"Myslíš támhlety?" ukáže na zmíněné osoby.

"A který jiný?"

"To sou kluci," zasměje se, "klidně si je jdi prohlídnout zblízka, Kačenko. Uvidíš, že mám pravdu,"

"Tak jo," zvedám se, ale už přesvědčena o svém omylu. Dvě dlouhovlasé máničky mě opilecky vítají.

"Čau, Fed'áková!" křičí a mně to dělá náramně fajn na duši. Vracím se k Tomášovi v blahém vědomí, že k němu patřím.

"Já chci přece jenom tebe," řekne mi, "tos ještě nepoznala?"

"Měla bys myslet na závod a né se tady muckat s Fed'ákem," vytrhne mě Fráňův hlas z příjemný činnosti.

"Jako tvůj trenér jsem plně zodpovědněj za tvůj výkon."

Směju se a chci se napít piva.

"Tak to ne," vyrvé mi Fráňa sklenici z rukou, "žádný pití. Musíš mít ukrutnou žízeň. Abys to pak vyžáhla první, chápeš?"

"Nechápu," odseknu a mám na něho zlost. Sluníčko pálí a on vyvádí takový hlouposti.

"Seš na ní zlej," vyčte mému "trenérovi" Adéla. Moje sestřička se spokojeně pochechtává. Zlomyslnice.

"Vem si rači tohle," cpe mi Franta do ruky zapalovač, "před závodem si tím takhle namiř před pusou a ..., "předvádí něco na způsob polykače ohňů.

"A ohoří mi pusa," řeknu našťvaně.

"Ale né, to budeš mít akorát vyprahlo v ústech," směje se Sicky.

Léčí si mindráky, že neměli odvahu jít do toho se mnou.

"Tak sem dej ten zapalovač," vzdychnu a strkám svou "pomůcku" do kapsy.

Začínám mít trochu strach. Do závodu zbývá necelá hodina.

"Umřu žízni," fňukám.

"To vydržíš, Kačenko," zatrylkuje Tomáš a já najednou vím, že budu muset.

Začíná hrát kapela. Pěje samé známé songy od Olympiců a jiných pohodářů.

Tancujeme na "Želvu". Kolem nás se rojí houfy zvědavců, pozorující naše taneční umění, které nazýváme z legrace "Třísky". Podle jedný zvláštní a dost

dobry taneční skupiny. Členové ty skupiny tancovali takovým strnulým způsobem a uprostřed tanečního partu se zastavili a zůstali stát v podobě sousoší několik vteřin, dokud jeden z nich nedal povel k opětovnému pohybu. Viděla jsem to jednou v televizi a úplně mě to nadchlo. Tak jsme se s Adélou rozhodly, že náš tanec bude vypadat podobně. Věděly jsme, že tím budeme šokovat. A to bylo něco pro nás.

"A našim Svijanským vílám neboli Svijankám zahrajeme od Beatles - Help," ozve se z pódia zvukný hlas zpěváka.

"Na jejich výhradní přání," dodává a bere do rukou kytaru. Adéla se zatváří spokojeně.

"To je tvoje práce?" ptám se.

"Čí myslíš?" křikne.

"Help me if you can I am feeling down ... ," zpívá kluk na pódiu.

Přidávají se i ostatní. Ale já a Adéla zůstáváme až do konce Hvězdami dne.

Každá druhá písnička patří nám. Zapomínám pomalu na svou soutěž.

Ale můj "trenér" nezapomíná.

"Káčo!" křičí a dere se k nám dopředu, "dělej, připravuj se. Začíná to."

Kluci mávají, že máme přestat se svíjením a jít sledovat závodníky.

Seskupujeme se. Deset vyvolených nastupuje s úsměvem na rtech. Tváří se suveréně a každý z nich věří ve výkonnost svého hrdla. Jen jeden se krčí

a nervózně poskakuje. Chová se velice nehrdinsky. A je to Mile, samozřejmě.

To bude trapas, čteme z jeho "zoufalého" obličeje.

"Mile má v kalhotách," prohodí Sický spokojeně.

"Tak s ním trochu soucit'," pokárá ho vyčítavě Adéla.

"Dyť je to sranda," namítne Sický, "Mile se aspoň zadarmo napije."

S tím je nutno souhlasit.

"Pánové se připraví a budou čekat na povel," huláká tlust'och, který odstartovává soutěžící.

Všichni uchopí sklenice.

"Jeden, dva tři ... TEĎ!"

"MILE!!! DO TOHO!!!!" skanduje naše banda.

Vyhrává největší strážník a hubeňour. Ostatní pivní břicháči ho nenávistivě pozorují.

"Hele, ať to Mile dochlastá, to je škoda," všimne si Feďák, že Mileho půllitr není prázdný.

"To je fakt. MILE!!!" zařve Sický, "dopij to, vole!!!"

"Je to zadarmo, víš, že nemáš prachy!!" přizvukuje mu Jenny.

A náš kamarád k údivu všech soutěžících i diváků dopije tupláka do dna.

I když je jasný, že nevyhraje. Dav mu jásavě tleská a výherce stojí zaraženě opodál.

"Tak a teď se připraví dámy," ozve se hlas a já mám pocit, že bych se měla ztratit. Jsem úplně strážlivá. A za všechno může Franta. Kdybych se trochu napila, ztratila bych trému. Takhle to projedu.

"Tak běž," strká do mě ten, na kterého mám zlost, "zapalovač máš?"

"Káčo, tak ať to vyhraješ. Nesmíš nám udělat ostudu," plácá mě Sický po rameni a myslí, že přátelsky. Ale dost to bolí. Nemám ale čas mu vynadat, a jako první

z holek a žen se řítím na pódium, které mi teď připomíná pranýř.
Chlápek mě uvítá veselým úsměvem.

"Takže vítáme mezi prvními soutěživými ženami jednu ze Svijanek. To si zaslouží bouřlivý potlesk. Pánové?"

Slyším plácání rukama a milióny hlasů, slyším naše kluky a cizí kluky a slyším nějaké holky a vidím konečně i mé kolegyně, které se jedna za druhou ke mně nesměle připojují.

"Jedna chybí," oznámí chlápek a nevěřicně nás znovu přepočítává.

"Soutěžít musí deset dívek a žen. Takže musíme vybrat náhradnici za tu, která dostala strach a nedostavila se. Takže, děvčata, která z vás bude ta šťastná a zúčastní se naší soutěže? Všechny? To nejde, opravdu to nepůjde."

Nikdo nemá zájem. Nakonec vidím Adélu, jak se neochotně zvedá a jde k nám.

"Tak já, no," řekne ledabíle a stoupá si k poslednímu stolku. Vidím kluky, jak na nás mávají a ukazují palce.

"... TEĎ!" slyším a cítím, že mám ukrutnou žízeň a že jestli to pivo nevypiju až do dna, tak umřu.

"Tys byla nejdřív úplně nejlepší," vykládá mi později Fráňa, hluboce mnou zklamán.

"Ale pak jako když utne. Předposlední. To sme teda dopadli,"

"Adéla byla náhodou čtvrtá," hájí nás Sicky

"Adélu sem netrénoval, vole. Asi se na to vykašlu. Netrénovaná a je čtvrtá,"

"Nelamentuj tady, Františku. To pivo ti chutná, ne?" řeknu mu, protože už ho mám jakožto "trenéra" plný zuby.

"Jo. Ale je to jenom slabá náhrada za veškerou dřinu a péči, kterou sem ti věnoval, náno,"

"Ještě jednou mi řekneš -náno- a to pivo se přemístí z mého pultitru na tvou hlavičku, rozumíš?"

Jako cenu útěchy každá z odvážných soutěžících obdržela čtyři lahváče, takže jsme na tom vydělali osum piv. Takže nikdo neměl právo remcat. Jenom Františkovi se pořád něco nezdálo.

"Měls jít sám," řekne mu Mára, "to bych chtěla vidět."

Stmívá se. Nikdo už není střízlivější. Lidi zapalují ohně. Nocí lítají rakety a ohňostroje. Už se mi nechce nic povídat. Nemusím. Sedíme s Tomášem u sebe a pozorujeme hořící nebe. Potom mě obejmě a já jsem strašně šťastná a nic víc si nepřeju. Snad jen aby nebe hořelo co nejdýl. Aby nikdy nepřestalo hořet. A abychom dneska nešli spát.

Všichni se někam rozutekli. Nevidím ani ségru ani Adélu ani Fráňu ...

Najednou se dostávám do nálady jako ve vlaku. Kdy jsem vedle sebe taky měla Tomáše, a přesto jsem se zvedla a šla k nim. Protože jsem si připadala ochuzená o zábavu s nima.

"Kam deš?" zeptá se.

"Já se za chvíli vrátím," řeknu jenom.

Nespokojeně se na mě podívá a odvrátí se.

Tápu ve tmě a hledám Někoho. Ale všude jen neznámé tváře. Pak mě napadne jít na pódium. Mezi tancujícíma a motajícíma se konečně uvidím ty, po kterých se mi tak zastesklo. Tak moc, že jsem opustila Tomáše. Jedinýho kluka, na kterým mi záleželo.

"Čau, Káčo!" vítají mě vesele. Jsou tu všichni.

"Jé, Káčo, nemáš něco k jídlu? Máme děsnej hlad," řekne Sický.

"Mám," řeknu, "ale nedám, protože si to du okamžitě sníst. Teď hned. Dík, žeš mi to připomněl, Sický. Možná ti dám kousnout."

A běžím si pro baťůžek, ve kterém se ještě skrýval zbytek mé svačinky.

Zapomněla jsem na něj, protože dnešek byl nekonečně přímověj a na jídlo se v něm nemyslelo.

Do Prahy jedeme v nepříjemném stavu. Včerejší déšť nikomu nevadil. Ale teď se ukázalo, že proměnil nás i naše věci v bahenní obludy. Baťohy a tašky jsme měli od bláta, nohy a ruce taky, pár cákanců na obličejích a kratásech ... POHODIČKA. Teprve teď si prohlížím Jacka. Vypadá tak na třináct. A chová se na deset. Zeptám se ho na věk, napadne mě.

"Hele, Jacku, kolik ti vlastně je?"

"Jako Feďákovi. Sme spolu chodili do školy." odpoví šokujícím.

"Cože?"

"A cos myslela? Je mi sedumnáct, no. Když to teda musí bejt."

TOMÁŠOVI JE SEDUMNÁCT!!!!!!!!!!!!!!

A mně BUDE NA PODZIM DVACET!!!!!!!!!!!!!!

Miluju úplně mladýho pitomýho kluka. Jak se to mohlo stát?

Ale stalo se.

"Promiň, Jacku, ale nevypadáš na to. Typla bych tě tak na deset," řekne Adéla jdoucí vedle nás.

"Moh bys bejt Káči syn," směje se Mářa.

"Beru," pohotově odpoví Jack, "takovou mámu bych bral,"

"No, jen si nemysli, Káča umí bejt dost protivná," řekne František, který mi ještě neodpustil mou prohru ze včerejška.

"A neumí dělat exáče," neodpustí si ségra.

"Hlavně, že ty jo, vid'?" vyjedu na ní, protože je moc chytrá.
"To si piš, " řekne Mařena a záhadně se usměje.
"Na příští akci tě беру za slovo," řekne Tomáš.
"Ale já už nikoho trénovat nebudu," vnutí se zase František.
"Nikdo to taky od tebe nechce," hrdě odvěti má sestřička.
"Takže domluveno," dokončí Jenny, "a budou se uzavírat sázky,"
"Klidně," pronese lhostejně Mářa, "já sem v pohodě. Všechny vás převezu,"
"Tak na to se těším. Ty, která pivo nepiješ," řeknu škodolibě.

"Náhodou mi začalo chutnat. Asi sem se taky zkazila,"
"Jak zkazila?" naštve se Fráňa, "s náma se nemůžeš zkazit. S náma se můžeš
akorát leccemus přiučit. Například přijít na chuť pivu. Že jo, kluci?"

V Praze na nás všichni civí. Ve Svijanech to tak nevypadalo, protože tam byli
takoví všichni. Ale Praha je plná slušňáků v nažehlenejch košilích a bezvadně
padnoucích vypraných džínách. Ani jeden člověk nevypadá jakoby proležel celou
noc v příkopu s blátem. Jako my. Nikdo si vedle nás v metru nechce sednout.
Alespoň se můžeme v pohodě rozvalit. Jedna paní nás nevraživě pozoruje.
Asi si myslí: "Feťáci."
"Paní, my nejsme feťáci, my jenom jedeme z víkendu," řekne Sicky jakoby
tušil, co se mi honí v hlavě.
"Akorát kouříme trávu," neodpustí si Tomáš.
"A mučíme malí děti," přidá se Adéla.
"A chlastáme," řekne Mářa.

"Co si to dovoluujete?" vybuchne baba sedící naproti nám. Naopak paní, která
nás prve sjížděla tím svým pohledem se rozesměje:
"Vždyť já jsem byla taky mladá," pronese polohlasem a vystoupí.
"Ta byla dobrá, co?" vyjádří myšlenky nás všech František.

Nikdy jsem nebyla znalkyní Foglarových příběhů. Jednak proto, že jeho literatura
byla především pro kluky a pak proto, že za vlády komunistů tu moc nefrčela.
Snad jenom vyprávění o partě kluků, která si říkala "Rychlé šípy" tu byly celkem
populární. Pak přišla Sametová revoluce a všechno se změnilo. Politika, ekonomika,
literatura, kultura ... A spisovatel Foglar se stal jednou ze senzací.
Jeho příběhy byly znovu vydávány a rozebírány. Pak někoho napadlo ze znovuzrozené
slávy Rychlých šípů udělat film. Nápad byl uskutečněn.
Rozhodli jsme se navštívit kino a film shlédnout. Jmenoval se "Záhada hlavolamu".
Dokonale domluveni jsme se měli sejít na stanici metra MUZEUM.
V metru šílenej nával. Horko. Něco je ve vzduchu.

"Už aby sme tam byli," povzdychne Mářa s pohledem na supící ženštinu
mačkající se na její mladé tělo.

"Máš recht," přitaká Adéla.

"Od kdy užíváš německý výrazy?" zeptám se jen tak. Aby se nemlčelo.

"POZOR! POZOR!" odpoví mi místo Adély hlas, který patří někomu hodně daleko, protože zní z mikrofону.

"Co zas votravujou," postesknou si a vzápětí se to dozvím.

"Stanice Muzeum bude dočasně vyřazena z provozu. V důsledku hlášené bomby. Prosíme cestující, aby zachovali klid a zvolili náhradní dopravu."

"To si dělej srandu?!" nevěřícně se na sebe podíváme.

"Tak, a máme po kině," vzdychne Adéla, "to sem si mohla myslet. Jednou se vypravíme za kulturou a stane se nám tohle. Kterej blbec si ty bomby vymejší?"

"Tak kde vystoupíme?" ptám se.

"Hlavně zachovejte klid, jak nám radí," směje se Mára.

"Třeba vystoupíme tady," navrhnou a vzápětí se setkáváme s překvapeným Jennym.

"To sis splet místo srazu, Jeníčku," provokuje Adéla, "mělo to bejt na Muzeu a né na Hlavním nádraží, víš?"

"Nech toho, Adélo," řekne Jenny našťvaně a já čekám, že každou chvíli vybuchne. Je takovej.

Zmateně se dohadujeme, jak došlo k daný situaci. Jenny jel nic netuše metrem.

Když uslyšel známěj hlas, kterej věštil něco o bombě, napadlo ho vystoupit na Hlaváku a počíhat si na nás.

"Nějak sem prostě tušil, že tu vystoupíte," tvrdil.

Že by přenášení myšlenek?

"A co Sicky? A Tomáš? A Fráňa?" snažím se o co nejmiň zklamanej tón.

"S těma se už nevidíme, to je jasný," zasadí mi Jenny krutou ránu.

"Tak co podnikneme? Do kina se to už nestíhá," řekne má sestra.

"Já bych to viděl na pivo," prohodí Jenny nenápadně, "to je jediná možnost, ne?"

"Ne," řeknu já, protože jsme šli do kina a né na pivo a protože se mi nechce na pivo a protože jsem našťvaná. Jenomže většina dala přednost pivu, a tak jsem se vzdala a pomalu se loudala za nima.

"Znám jednu bezvadnou hospodu. Chodíme tam s klukama," řekne Jenny.

Souhlasíme, protože se v pražských putykách vyzná líp.

"Je to docela blízko," tvrdí.

V hospodě *U Špačku* je veselo. Všední den nebo víkend, hospoda si najde svý příznivce denně.

"Tady vždycky sedíme," hrne se Jenny k nejdelšímu stolu, kterej je překvapivě prázdněj.

Když se usadíme a objednáme příslušný počet lihovin, rozrazí se dveře a v nich stojí naši ztracení "Andělé".

"Ty nám dali," sedá si Sicky, "to museli naplánovat proti nám. To bylo normální spiknutí."

A Sicky vypráví, jak se dostali na MUZEUM docela v pohodě, ale jak se kolem motali policajti a jak nikdo z kluků nic netušil.

"A pak ke mně přišel jeden a prej -Co tu děláte?- A my, že tady máme domluvenej sraz a čekáme na holky," vypravuje dál Sicky, "A von -To ste neslyšeli nic vo tý bombě?- A my, že ne, protože sme byli nejdřív na pivu a metrem sme přijeli

dřív. A von hned, že tady nemáme co dělat a ať koukáme vypadnout. Tak sme vypadli," dokončuje Sicky a napije se.

"Bylo to jako ve filmu," zasměje se Fráňa.

"A Fedák ještě na toho policajta: -Dyt' se na nás holky vykašlou, že sme nedodrželi slovo a nečekali na ně- a von úplně nadskočil, jak nás měl plný zuby a zařval na Fedáka, jestli nechce přes hubu. Von to byl kluk vo něco starší než my. Tak pětadvacet," vzpomene si ještě Sicky.

"To sem rád, že sme vás nakonec našli," zašeptá mi Tomáš.

"Ještě, že máme společný myšlenky," prohodí Adéla, která to zaslechne.

Jenny nezapomněl na vychloubání mé sestry a neustále se dožadoval akce, na které by se mohla předvést. A tak nakonec navrhl, že bychom možná rádi slyšeli a viděli kapelu jeho kamarádů.

"Menujou se -Tupá Kudla- a sou vážně dobrý," snažil se Jenny o co možná nejlhostejnější hlas.

"Když je tak vychvaluješ, tak proč ne?" řekla jsem

"Tak pozdravuj Mářu. Že se na ní všichni těšíme," rozloučil se Jenny.

U Špačků už seděli všichni kluci. Když jsme dorazily, nikdo si nevšímal ani mě ani Adély. Veškerá pozornost byla věnována Martině.

"Já sázím stovku na Mářu," prohlásil Fráňa sebejistě.

"Počkej, Franto, ještě se nestanovilo v čem se pojede. Kdo bude soutěžit, za kolik by to mělo bejt zvládnuto a takový věci. Takže si to svoje kilo zase schovej," krotil ho Jenny.

"Já si to s ní klidně rozdám," pronesla Adéla, "a ty, Kát'o, taky, ne?"

"To nejsou žádný soupeři," okamžitě zaprotestovala sestra, "viděla sem je na závodě ve Svijanech a to mi stačilo. Potřebuju silný soupeře jinak jdu pryč, jasný?"

"Soutěžíme všichni," rozhodne Sicky, "ať se uvidí, kdo z nás má nárok na výhru,"

"A co je výhra?" zajímá Tomáše.

"To se pak dohodne," mávne Jenny rukou.

"Tak to ne," vmístí se zase Mářa, "já chci přesně vědět, o co hraju,"

"Ty seš otravná," vyčte jí Adéla.

"Vo půllitr. Ale bezvadnej půllitr," napadne Sickyho, "lidi, který prohrajou se složí na úplně luxusní půllitr,"

"Beru," má sestra konečně uspokojená.

"Počkej, ještěs nevyhrála," krotí jí Tomáš.

"A taky nevyhraješ," řekne Fráňa, "to by bylo, aby vyhrála zrovna vona, že jo?"

"Měl by vyhrát Kád'a, já jsem mu půllitr přece na Slapech rozbil," zamyslí se Sicky.

"To je takovej ten černovlasej hezkej?" zeptám se zvědavě, "kde vůbec je?"

Že už sem ho od té doby neviděla? Jenom ten první den. Von není váš kámoš?"

"Ten je někde se svým broučkem," řekne Tomáš a mrazivě se na mě podívá.

"A kdo je -brouček-?" zajímá Adélu.

"Jeho holka," vysvětlí nám Jenny.

Tupá Kudla by měla začít své hudební umění zhruba za dvě hodiny.
"To ještě ke *Zpěváčkům* stíháme," říká Tomáš, "tam se bude výborně závodit."
A nemýlil se. U výčepu jsem se rozhodla vyzkoušet hostinského z našeho pivního slangu a objednala jsem "tři jacksony". Když ani nemrkl a jenom lehkce kývl hlavou na znamení akceptu mého přání, podivila jsem se. A těšila se na piva.
"Káčo, to je vaše?" zeptá se Jenny, stojící za mnou.
"Proč? Copak sem chtěla whisky? Ty máš nápady!" zasmála jsem se.
Jenomže tři piva nikde a tři panáky vizoura na stole. Hostinský si zřejmě někam odskočil.

"Já bych zaplatila," řekne Adéla, když ho konečně spatří.
"A co to bylo?" zeptá se hostinský s úsměvem. Ani ho nenapadne, že by se mohl dopustit omylu. Nebo že může Adéla lhát.
"Tři piva," řeknu honem. A Adéla platí za tři piva.
Tři whisky stále na stole. Vyzývavě.
A nikdo se k nim nehlásí. Vidím Jennyho, jak se směje.
"Dyť vám to povídám, holky. Ten výčepák si myslel, že Káča chtěla Jacka Danielse. To sou vaši vizouři,"
"Ale my platily za piva," ozve se Adéla, "to by bylo ... ,"
"Dělej, vem to," skáču jí do řeči. Popadneme tedy skleničky a mizíme ven, kde čekají ostatní. Jenny jim už se smíchem vypráví.

"Dobrý, holky," pochválí nás Tomáš, "kdo mi dá napít?"
"Vem si to celý, "podá mu Mára znechuceně skleničku, "tohle já nepiju,"
"Někdo by ale moh skočit pro ty piva," poznamená Sický.
"Protože by se mohlo začít závodit," řekne František.
"Protože já mám už docela žízeň." řekne Mára.

Když všichni třímáme v rukou vytoužené püllitry s pivní radostí, hledáme obětavce, který by nám závod odstartoval a stopnul. Kolem nás je plno dobrých lidí, a tak není zábrany někoho poprosit. Jeden z nedaleko kouřících kluků se ochotně zvedá.

"Takže jeden, dva, TED!"

Později zažíváme největší šok. Něco s čím se nepočítalo. Nikdo s tím nepočítal a já úplně nejmní. Má sestra jako rozená alkoholička práskla prázdným püllitrem zem jako první, a to za necelé čtyři vteřiny. Následuje všeobecné haló a obdiv. Přemýšlím, kde se to v ní vzalo.

"Proč sem tenkrát na Svijanech netrénoval tebe, Mařenko. Tys rozená závodnice," posteskuje si nakonec Fráňa.
"Protože si byl úplnej pitomec," odpoví mu Mára a v očích se jí něco zableskne. Ale všimnu si toho jenom já. A možná i František. A potom ještě Bůh, který to všechno spískal a nastražil nám tyhle kluky do cesty. Možná jsme je měli překročit. Jako klacky, které překáží. Jako potok, který je třeba obejít. Ale my jsme se zastavili. A v téhle chvíli jsem už věděla, že Martina je v tom taky.
"Seš v tom úplně celá," řekla mi Adéla, když jsem se jí přiznala, že Tomáše

miluju.

"Seš v tom taky úplně celá," říkám teď své sestře v myšlenkách.

A nikdo ti nepomůže.

"Víš, co jsem včera dělal?" řekl mi Tomáš, "toulal jsem se po lese a skládal básničky. Takový trhlý básničky, žádný umění. Měl jsem takovou náladu. Chápeš? A myslel jsem na tebe. Ale ty básničky nejsou o tobě. Jsou o mravencích a vůni lesa a tak. Není to směšný?"

"Ne." řekla jsem.

Dlouho jsme se neviděli. Každý jsme měli najednou svoje zájmy. Hlavně kluci. Protože my holky jsme byly schopny všeho nechat a vrhnout se na ně kdykoli a kdekoli. Nemohly jsme za to, ale byly jsme v nevýhodě toho, kdo miluje víc. Byly jsme si toho vědomy a byly jsme si vědomy také jedné další věci. Nenechat na sobě nic znát. Nedat najevo, jak moc nám na nich záleží a jak moc bychom byly rády s nima. A pořád s nima. A S NIMA.

Každá z nás nikdy nedovedla pochopit jednání holek, který dokážou o lásku prosit a vynucovat si ji. Vydírat a doprošovat se. Ponížit se a vnucovat.

My jsme se dokázaly akorát v tichosti trápit.

Adéla působila chladně. Byla sebejistá a temperamentní. Ale ve věcech, který se týkaly lásky a citových záležitostí se nevyznala. Měla problémy dát najevo všechno, co se jí odehrávalo v srdci. Věděla jsem to o ní jenom já. Jenom já jsem věděla, že se lásce nevysmívá, ale že se jí naopak bojí.

A Martina?

Proměna mé sestry mnou dost otřásla. S příchodem do naší bandy zdrsňela.

Nikdy nebyla vyloženě dívčí typ, princeznička a roztomilé poupátko, ale teď jakoby odložila veškerou jemnost. Schovávala se tak. Za normální divadelní oponou. Krčila se tam, protože dostala velký strach. Protože se bála. Moc se bála. Možná se i chtěla bránit, ale ten šíp už v srdci trčel. Já vím, jak to bolí, Maruš. Neboj se, každá tahle rána jenom bolí, ale krev z ní neteče. Ani zemřít na ni nemůžeš. Přece seš silná, ne?

Všechny jsme přece silné. Jenom si myslíme, že ty šípy tam budou vězet pořád. Jsme silné, ale netušíme, jak moc silné. Netušíme, že lidská bytost snese hodně takových šípů. Horších. Ostřejších šípů. A jednoho dne samy vypadnou.

To vám slibuju.

"Pamatuješ, nabídla sem ti tu možnost," řekla mi Adéla, když jsem se jí svěřila s problémem, který se týkal zaměstnání. Přestalo mě bavit nic nedělat. A taky mi docházely peníze.

"Já vim, ale ... ," chtěla jsem něco namítnout.

"Žádný ale. Tam tě vezmou ještě na začátku září. Potřebujou tam akutně referentku, tak neváhej."

A příští den jsem si to s ní namířila do kanceláře firmy, která se zabývala dovozem a vývozem zboží, a u které pracovala už rok.

Jednoduchý pohovor se zástupkyní vedoucí kanceláře, formality, pár dotazů.

Co praxe? ... A byla jsem přijata.

"Budeme spolu v jednom kanclu, to je paráda," zasmála se Adéla.

"Můžeme probírat naše pusinky," jákala jsem s ní.

"Pudete si šíleně na nervy," schladila naše nadšení Mára.

"Teď ne," odporovala jsem, "teď je o čem mluvit. Pořád. Protože sme obě hrozně zamilovaný,"

"No, tak dobře," řekla má sestra, "jo, mimochodem. Volali kluci. Sický s Feďákem.

A Franta. Že máme přijít do *UZI*."

UZI je klub motorkářů, vysvětloval nám jednou s velkým zaujetím Lolo, protože sám se za motorkáře považuje. Sní o tom, že si někdy v budoucnu pořídí Harleye.

"Co vás donutilo sem jít?" ptá se Sický, když konečně dorazíme.

"Jak to myslíš?" řekne nedůvěřivě Adéla.

"Že sme se dlouho neviděli," řekne Frána.

"A že sme mysleli, že se na nás vykašlete," řekne Tomáš.

"Tak to ste se spletli." řeknu já.

Sedíme u jednoho stolu. Nikdo cizí se mezi nás nevmísil. Jsem ráda, protože se necítím zrovna sebejistě, když se kolem kluků motají cizí holky. Je to žárlivost.

Dnes můžu bejt spokojená. Kolem jenom pár znuděných kluků. Žádný krásky, svůdnice, vtíravý typy, nic. Jsem tedy spokojená a snažím se usmát na kluka, kterýho tolik miluju. Rozhodl se, že mi udělá radost a taky se usmál. A srdce mi zas málem vypálilo díru na šatech. Všiml si toho a usmál se ještě víc.

Neblázni, okřikla jsem ho v duchu, vždyť já už víc hořet nemůžu.

Vždyť to nevydržím, vždyť z toho umřu. Ale nemyslela jsem to tak.

Chtěla jsem asi umřít.

Pro ten úsměv, kterej mne zvolna zabíjel. A protože jsem potřebovala své tělo malinko ochladit, umínala jsem si nedívat se už na něj. Koneckonců vedle mě seděl Jenny, se kterým se výborně povídá a žádnéj požár při tom nehrozí.

Tolik jsem toužila po sprše ...

A ona přišla. Strašná průtrž mračen. Vodopád. Pád. Mokro. Voda, voda ... jenom voda a zase voda, a potom pláč. Moře. Veliké ve svém zoufalství a malé proti věčnosti. Obrovské svou hrozbou a malé ve svých nadějích. Zavalilo mne celým svým slzavým objetím. Naříkalo nad mou hloupostí a bavilo se mým neštěstím. Potom začalo zpívat. Smutnou píseň, ve které se skrývala bída celého lidstva. Ve jménu lásky. Té šťastné i té nešťastné. Vysmívalo se v obou případech. Šťěstí lásky, které obyčejný život promění na šedivej mrakodrap o miliardě poschodí. Každé patro jedna hádka, každé poschodí promarněná minuta, promarněný den. Neštěstí lásky, která ve svém snění zapomíná na obyčejný život a vidí jenom ty duhový sny, ve kterých se celá ztratí, až jenom smrt ji dokáže vysvobodit. Ach ano, moře mi nepřineslo útěchu. Jenom mne varovalo. Ale já jsem příliš moc plakala. Odehnala jsem od sebe všechno hezké a toužila se pomstít. Nenáviděla jsem.

V okamžiku, kdy jsem se bavila s Jennym o dalších plánech, přisedly si k našemu stolu dvě dívčiny. Jedna docela hezká blondýna, zaregistrovala jsem. Ale nijak mě to nevzrušilo. Tolik jsem věřila? Jemu nebo sobě?

Pak jsem spatřila blondýnu nebezpečně blízko Tomášových vlasů. Nebezpečně hezky se smála. Jiskřily jí oči. Zatvářila jsem se ukřivděně. Uraženým pohledem jsem je začala sledovat. Bože, jak to bylo pitomé. Ale byla jsem už v tom úplně celá, tak co jsem mohla dělat?

Uviděl mě. Zatvářil se rozpačitě, pak blondýně něco řekl a pomalu došel ke mně. "Můžu si sednout?" zeptal se.

"To je jedno," řekla jsem lhostejně.

"Kdyby ti to nevadilo," sedl si Tomáš a najednou nevěděl, jak dál. Chtěla jsem ho potrestat. Přece si MUSÍ zvyknout, že jsem jenom JÁ. Že se NESMÍ bavit s cizíma holkama takovým způsobem. Aby pochopil, že nemůže bejt takovej, protože JÁ to tak NECHCI!

Otočila jsem se na Jennyho a začala se s ním dál bavit.

Tomáš tam seděl jako trubka.

Smála jsem se mu a přála mu to.

Blondýna hleděla vyzývavě.

Adéla se dívala smutnýma očima.

Sicky se bavil s vedle sedící brunetou.

Bruneta se smála a cinkaly při tom skleničky.

Sicky se sem tam podíval na Adélu.

Adéla dělala, že jí to nevadí.

Tomáš předstíral, že mu vůbec není trapně.

Já jsem se bavila s Jennym a potajmu sledovala Tomáše.

A všechny.

Všichni hráli divadlo.

Kdo z nás nejvíc? Kdo nejméně?

Ty dvě holky?

Asi. Protože nás neznali a nevěděli nic o nás.

Jenom chtěli dostat naše kluky.

"Ty na mě žárlíš, Káčo?" konečně se zeptá Tomáš. Já vím, jak bych měla odpovědět.

Já vím, co si představuju ve svých snech. Ale jsem jiná než ve svých snech.
Nedokážu to.

"Proč bych měla žárlit? Na tebe, jo? Dělej si, co chceš. Nejsem přece tvoje máma,"
Tomáš chvíli mlčí a prohlíží si mě. Nevěnuju mu pozornost. Dělán, že není.

"Tak fajn," řekne ironicky a zvedá se.

Prosímtež zůstaň tu, pláču. Ale slyší mě jenom Bůh. Protože jsem slabá. Protože
raději budu dál hrát, že je to tak v pořádku.

Blondýna šťastná, že ten, kterého si vybrala pro dnešní noc jí neunikne.

Oči září. Utopí se v nich hvězdy. Cítím k ní nenávist?

Ne. Cítím nenávist k něčemu jinému. K sobě. K hlouposti. K lásce.

Jenom k té blondýně ně. Protože kdyby tam nebyla ona, tak tam bude jiná.

Na ní nezáleží, o ní přece nejde. Záleží na mém chování a na síle mé duše.

A ta to přece prohrála.

Chce se mi najednou zvracet. Vidím ty dva odcházet. Vidím Tomáše a jeho
vítěznej pohled, ve kterým se skrývala prohra a smutek. A pak už nic.
Jenom se mi chce spát.

"Vstávej, Kačeno, vstávej ... , slyšíš?!" budí mě neurvale Adéla.

"Nechci," zavřím na ni v duchu a oči mám dál zavřené. Neotevřu je už nikdy.

NIKDY!!! Řve mi to v útrokách. Tělo mi nepatří. Je to jenom taková schránka,
to mé tělo. Prázdná a bezcitná. Nic v ní není. Jenom trochu písku.

"Jedeme do Liberce. Máme to s klukama domluvený. Tak přece vstaň,"

přidává se i Martina, o které vůbec nic nevím. Nevím, jak ona dopadla. Jak se cítila.

Jak se bavila. Kolik toho v ní hořelo a kolik toho v ní někdo utopil.

Mám otevřít oči?

Bohužel je to nutné, ty chytrá. Nezemřela jsi. Žiješ. Bohužel.

Nebyla to otrávená dýka. Bohudík. Bohužel. Zmatky. Zmatky.

a úzkost. A zlost. A ...

"Ona prostě nevstane," konstatuje Adéla sestře.

"Třeba ještě spí,"

"Blbost. Předstírá to. Včerejšek jí trochu vytočil. To bude dobrý."

Obdivuju Adélu. Nemůže se cítit jako ohňostroj. Taky se včera plácala v blátě.

Taky jí to bolelo. Je statečná nebo doufá, že to byl omyl, kterej se musí
napravit?

Já najednou nemůžu doufat

Mám se modlit?

Bohužel v to nevěříš. Nemá cenu dělat něco jenom proto, že už nic jiného nezbyvá. Nevěříš v Boha. Klasického Boha jak ho vidí církev, která vymyslela Otčenáš a všechny modlitby. Modli se jinak. Věříš přece v Něco. V Něco, co nedokážeš definovat. Je to dost mlhavé a ty nejsi schopna vyjádření. Ani si nejsi jistá, zda-li v To doopravdy věříš. Je to nejisté. Ale není to beznadějně.

Tak co tedy?

Vstaň!

To přikázal On. Najednou se má duše navrácí. Není schránky bez těla. Duše i tělo se opět spojily a utvořily člověka. Mne.

"Vždyť's ho naprosto ignorovala," řekne mi Adéla, "o co ti jde, vlastně?"

"Musíš být jiná," přidá se Mára.

"Neumím to," řeknu hodně potichu. Cítím najednou dokonalý mír. Stabilizovaný stav. Něco ve smyslu smutné pohody.

"A ty Adélo? Jak na tom seš ty?" dokážu být v týhle chvíli nesobecká?

"Stejný. A nevyvádím tolik."

Adéla se nepokojně rozhlíží po kuchyni. Dusí to v sobě. Jsem zvědavá, kdy to v ní vybuchne. Každá sopka, která to v sobě má, musí vybuchnout. Adéla je sopka.

A má to v sobě. Ona vybuchne. A mnohem víc než já.

Jenomže ještě nepřišla pravá chvíle.

"A ty?" otočím se k mé sestře.

"Mám to dobrý," zasměje se jako telátko. Spokojeně a bezstarostně.

Nejsem schopná jí závidět. Jsem člověk, kterej to nedokáže. Přeju jí to?

"Takže ste se dali s Fráňou dohromady?" vyzvídám.

"Tak nějak. Dalo by se tak říct," Martinka jako vždy dokonale tajemná.

"Tak mluv, ne?" řeknu netrpělivě.

"Prostě sme si povídali. Byli sme pořád spolu, no. Bylo nám fajn, no.

Co chceš ještě vědět?"

Velice hezký projev. Neměla by se učit česky?

"A trochu se líbali," řekne ironicky Adéla.

Martina k mému údivu zčervená.

"Takže se máš v Liberci nač těšit, že?" řeknu nakonec.

Sedíme v kuchyni Adéliných rodičů a cpeme se topinkama. Všechno máme sbalený a jsme připraveny co nejdříve vyrazit do Liberce. Tomáš tam nejede. Jsem ráda, že ho neuvidím, protože bych se teď hned nemohla smířit s jeho společností. Nemohla bych být klidná a v pohodě. Jsem ráda, ale ...

"Ty topinky berem s sebou," prohlásí Mářa, "určitě nám bodnou,"
"Budeš smrdět česnekem na sto honů," varuje jí Adéla.
"Pořádně to zabalíme, ať nic necítíme ... ," prozpěvuje si sestra a pakuje páchnoucí topinky do ubrousků.

Rozhodly jsme se ignorovat city. Lásku. City.

Nesmysl.

Rozhodly jsme se s Adélou, že na to zapomeneme. A obě máme najednou senzační náladu. Vůbec není třeba něco předstírat. My si nic nelžeme. Sobě navzájem.

Alespoň jsem o tom přesvědčená.

Adéla se vesele vybavuje se třema "cizincema", kteří mají namířeno stejným směrem jako my. Jsou trochu tmavší a připomínají silně naše rómské spoluobčany.

"Cos prosímte měla s těma cigánama?" zeptá se jí Martina, když se konečně Adéla rozhodne dát svým novým známým kopačky a dobelhá se k nám.

"Náhodou byli legrační. Ptali se, jestli sou v Liberci nějaký diskotéky. Tak sem jim nakecala, že jo a že je klidně budeme doprovázet. Máme s nima sraz, tak se těšte. Jaká sem?"

"Nesmírně pitomá," ohodnotím ji a cpu se do autobusu.

"No uznej, že to bude vtipný. Až tam budou stepovat. A my nikde. A diskotéky taky nikde. Copak v Liberci nějaký jsou?"

"Ne. Tam je akorát *GOLET*,"

"Tak se s nima potkáme v *GOLETU*," libuje si Adéla.

"Jo, a zabijou tě," varuju jí.

"Klidně. Od nich snesu všechno."

Adéla se dostala do nálady šestnáctiletý holčičky. Přidáváme se tedy i já a Mářa.

Jen tak. Z recese. Abysme se nenudily. A taky že se nenudíme.

Oba "cizinci" se na nás zubí z vedlejších sedadel. V jejich hlavách už jistě kvetou a bují květiny fantazie v představách sexy večera.

Tak to máte smůlu, pánové. Od nás se dočkáte akorát tak nějakýho toho vtipu.

Máme jich v zásobě několik luxusních. Ale vyprávíme je česky, bohužel.

Takže z dnešního večera nic nebude.

"Dáme si to do úschovny," navrhuju, když dorážíme do Liberce.

"Jasně, přece se s tím nepotáhnu," souhlasí Adéla a obrací se na cizince: "So, don't forget this evening. I think that it will be super night."

A ještě vykouzlí čarokrásný úsměv. Arabové ukážou svůj blýskající se chrup v celé nádheře.

Raději prcháme.

V *GOLETU* je všude spousty lidí. Baví se, pijou pivo i coca coly, někdo se nalezvá vodkou, jinej rumem. Spousty lidí se směje, ale taky hádá, lidi poslouchají hudbu a dupou si při tom nohama do rytmu, další tancují jako diví a umí to a jiní taky tancují, ale neumí to. Všichni jsou v pohodě. Až na tři holky z Prahy, který si to sem přijely co nejvíc užít.

"Tak a konec," řekne Adéla zamračeně, "víc už nejsem ochotná se s nima bavit.

Konec. To sou přece takový svině. Uznejte, holky."

Mlčíme, ale myslíme si zhruba totéž.

Protože Franta a Sicky nikde. Měly jsme se na tomhle místě a v tuhle hodinu sejít.

A oni nikde. Mlčíme a nenávidíme je.

"Normálně se na ně vykašlem," pronese zachmuřeně Mářa.

"Je to fakt. Sprostě na nás kašlou. A my se můžeme zbláznit jenom abysme je viděly," řeknu já. Ranní nálada v čudu. Chce se mi brečet, ale zadržuju slzy. Copak se na ně opravdu nemůžeme spolehnout?

"Holky!" vytrhne nás najednou z pohřební hostiny Mileho hlas.

"Já vás všude hledám!" křičí a běží směrem k nám.

"Co ty tady?" udiveně si ho prohlížíme. Mile tu přece neměl vůbec být.

"Kluci se omlouvaj. Franta měl nějaký průser s fotrem. Hele, prej tak kolem devátý dorazej. Nemáte se zlobit. To vám vzkazují,"

"Mile, nechceš pusu?" navrhně mu Mářa v okamžiku návalu radosti.

"Tak sem s ní," chytne se toho Mile a sestra mu vlepuje kamarádský polibek.

Pak spatřím dvě postavičky. Tváří se kající.

"Nedáte si topinku?" ptá se Adéla, "sou proti upírům,"

"S česnekem?" zeptá se Sicky rozpačitě.

"Bez česneku nejsou proti upírům,"

"Tak jo, my si dáme. Upírama se to v Liberci jenom hemží," řekne Fráňa.

Vybaluju tedy připečené chleby z umaštěného papíru a obdarovávám kolemsedící.

"Jakejs měl průser?" obracím se na Fráňa.

"Byli u nás policajti kvůli vykradenejm autům. Mám jednoho známýho, kterej v tom jede. Otec si myslel, že vo tom vim a že se v tom vezu taky. Trvalo trochu dýl než se to vysvětlilo. Sicky mě musel duševně podpořit, abych to zvládnul,"

"Ještě, že sem na tebe zazvonil," pronese Mile spokojeně, "jinak byste to od holek pěkně slízly. Když sem k nim přiběhnul, tak se tvářily jako, že kdyby vás teďka uviděly, tak by vás zabily,"

"Já sem za to fakt nemoh," ospravedlňuje se František, "nevěděl sem, že Tomáš vykrádá auta. Kdybych to věděl, tak bych ho u nás nikdy nenechal přespat,"

"Tomáš?" zeptám se nevěřícně. Franta se rozesměje.

"Tak Fed'áka nemyslim, to buď klidná," ujistí mě.

Celou cestu na Františkovo "skromné" víkendové sídlo nám popisují, jak probíhal výslech a co kdo z nich řek a jak se kterej policajt tvářil. Samozřejmě, že šíleně přeháněli. Ale to jsme jim nahlas neřekli. Protože jsme byly rády, že jsme neměly najednou vlastně žádnéj důvod k tomu, abysme se na ně "vykašlaly".

"Víš, co to piješ, Fráňo?" zeptám se, když si druhý den objednáváme v Pizzérii pití.

"No, snad limonádu, ne?" podívá se na mě nedůvěřivě.

"Jenomže pravou americkou," směje se Mářa.

"Fakt?" diví se z legrace Sicky. Smějeme se, protože v nápojovém lístku je opravdu napsáno "pravá americká limonáda". Připadá nám to děsně legrační.

"Co je na ní asi nejvíc americký?" zeptá se Adéla.

"Já bych řekla ten angrešt s rybízem," prohodí má vtipná sestra.

"Ne, holky, je to jasný. Ta lžička. Ta mě úplně okouzila. Ta jestli není americká, tak ať se propadnu,"

"To asi budete muset," odpoví Františkovi číšnice za jeho zády.

"Co budu muset?" provokuje náš kamarád.

"Budete se muset propadnout, protože ta lžička je -MADE IN CZECH-. Můžete se přesvědčit,"

"Tady vzadu je to napsaný," hlásí hrdě Sicky, který nápis objevil první.

"Takže je to americkéj podfuk," zatváří se zklamaně Fráňa. Číšnice jenom pokrčí rameny a jde dál.

"Jdeme se koupat," navrhuje Adéla, když dopijem.

"Ale jedinež do krytýho bazénu,"

"Tak jo," souhlasí Sicky.

Voda je přesně taková, jaká má v bazénu být. Tajemně zelenomodrá. Bez lidí. Bez závodních plavců a hráčů vodního póla.

Jenom blázní se v létě koupou v krytých bazénech, kam nesvítí slunce. Jenom blázní a my. Vyhovuje nám to. Bazén nás přijímá s otevřenou náručí, protože už mu bylo smutno. V létě se cítí sám. Chybí mu křik dětí a mládeže. Je zvyklej na jiný život. Nemá léto rád.

Snažíme se proto o co největší křik. Blbneme jako malé dětičky. Skáčeme z nejvyššího stupínku věže. Hrajeme vodní hry a plaveme. A bazén se najednou rozzáří. To mi tak chybělo, vzdychne potichu, ale já to přece zaslechnu. Potom už ale neslyším nic, protože mi Sicky začíná stříkat vodu do uší.

V Liberci to bylo senzační, vid'?" dožaduje se mého souhlasu Mářa, když se opět ocitneme v náručí zaprášené Prahy.

"Nic moc," odpovím zarytě. A má to.

"Protožeš našťvaná kvůli Feďákovi," oznámí mi novinu.

"To víš, že sem našťvaná, ale jel si na koncert, tak se z toho nezblázním, že jo?"

"Seš našťvaná přece kvůli něčemu úplně jinýmu, Káčo," řekne kousavě.

Ta zmije jedovatá. No počkej, to ti někdy oplatím. Ted' ne, bohužel, protože máš pravdu. Ale ona přijde příležitost. To si piš, sestřičko!

"A co? Ty bys jásala?"

"Já bych nebyla trapná,"

"Jenomže ty už trapná seš, děvenko,"

"Ne, Káčo, vy ste obě s Adélou zblblý. A to je průser, protože oni si dělaj, co chtěj a vy jim nic neřeknete a jenom pokorně čekáte, až se jim uráčí za váma přijít. A děvky jim taky tolerujete, nezlob se na mě, ale to je dost hnus,"

"Hleď si svýho. Taky se mi nezdá, že by tě Franta nějak moc obletoval,"

"Ale nechová se ke mně tak blbě jako k vám kluci," řekne tvrdohlavě.

Najednou zesmutním. Dostala mě. Má pravdu. Ale možná, že se mýlí. Třeba to tak není. Já prostě nedokážu jednat jinak. Vím, že je to hloupý, ale stejně v tom pokračuju. Protože miluju. A ten kdo miluje, bejvá úplně někde jinde. A my s Adélou jsme na jedný lodi a aTomáš se Sickym na tý druhý. Někdy předstíráme, že se nevidíme. Někdy na sebe máváme a jindy pláčeme my s Adélou, že na tý jejich lodi je bouře. Oni nepláčou nikdy, protože když je u nás bouře, tak jí nevidí. Kolem naší lodi je mlha. Oni na chvíli oslepnou. A někdy, zcela výjimečně svítí nad našema loděma slunce, nebe je fantastický a my se chytíme za ruce a držíme se tak dlouho, dokud naše lodě vlny neodnesou zas každou na jinou stranu. To pak býváme dlouho šťastní.

"Maruš," otočím se na sestru, "máš pravdu. Ale co máme dělat?"

Pokrčí rameny. Vzdychnu. Celej pokoj potemní. A do toho ticha a tmy zazvoní telefon.

"Ahoj, Sický," řeknu do sluchátka veselým a bezstarostným hlasem.

"Ahoj, Káčo," ozve se pohřební hlas. Půl hodiny mu pak vysvětluju, že svět není tak špatnej.

"Na vyléčení deprese je nejlepší pivo," řekne potom.

"Tak to je sice nesmysl, ale ... ,"

"Káčo, přijďte do UZI, jo?"

"A co tam?"

"Budeme veselí,"

"I ty?"

"Už mám docela náladu. Dostalas mě z toho, fakt."

Položím sluchátko a chvíli přemýšlím. Sickýho ani nenapadne, že bych i já měla nějaký problémy. Vidí ve mně bláznivou holku, která si ze všeho dělá jen legraci. Dobře. Tak ať si to myslí.

"Kde máš ségru?" zeptá se Adéla, když otevře dveře svýho bytu. Místo, aby byla ráda, že vidí alespoň mě

"Copak jí mám tahat všude s sebou?"

"No, poslední dobou sme taková trojka, ne?" směje se Adéla.

"Ani nevíš, proč jdu a staráš se o ségru," vyčtu jí formálně.

"Tak povídej," předstírá napětí.

"Volal Sický a měl nějaký děčko. A když sem ho trochu psychologicky povzbudila, vylezlo z něj, že volá vlastně kvůli tomu, abysme šly do UZI,"

"Odmítlas to?" zeptá se tiše.

"Nemáme s tímhle klubem nejlepší zkušenosti, vid'?"

"Tak cos mu řekla?" zeptá se netrpělivě.
"Asi už sem úplně bez hrdosti, ale že tam teda přídem."

A zase jsme jely horskou dráhou do nebe. A zase jsme se tam neudržely. Zas to skončilo naprostým pádem. Nelíbíme se lidem v nebi. Horská dráha nás vyklopila docela necitelně na tvrdou zem. Kolem lezli brouci a bylo jim úplně fuk, že jsme si natloukly.
Jak dlouho trvá než se zahojí srdce?

Tomášovi to slušelo. Byl ještě pořád opálenej a měl umytý vlasy. Když jsem se k němu naklonila, vonělo to. Nevím čím, ale ta vůně mi byla tak známá, že mi připomněla všechny zážitky s ním a s klukama a přišlo mi něčeho líto. Odpustila jsem mu. Odpustila, protože nás Sicky ukecal. Do Adély hustil milý řečičky alespoň dvě hodiny. Kecal a kecal. Omlouval sebe a Tomáše a sliboval, že už se to nikdy nestane. Nikdy. Věřily jsme tomu, protože jsme chtěly, aby byla pravda, co říká. Ale jakýsi šílený pesimista ve mně se mi smál a kejval vyčítavě hlavou. Kdy se poučíš? Ptal se a já jsem se rozhodla ho vyhodit z mého těla.

"Ahoj," řekl Tomáš a díval se na mě.
"Ahoj," řekla mu Adéla.
"Ahoj," řekla jsem po chvíli ticha já. A znělo to normálně. V pořádku. Nebyla v tom slově ublíženost, ani ukřivdění, ani výčitka v tom nebyla. Bylo to normální "ahoj", ale přesto znamenalo něco víc. Znamenalo smír.

Osaměli jsme spolu. Ostatní odešli tancovat. U celého velkého stolu v UZI seděli jenom dva lidé. Já a Tomáš.
Nastalo ticho, které nastat muselo. Neměla jsem chuť začínat rozhovor. Odpuštěno. Připomínala jsem si. Ale můj druhý já mlelo něco jinýho. Můj druhý já mu nedokázalo odpustit a zároveň nebylo schopno ho vymazat. Vygumovat ho, zrušit ho, zlikvidovat ho. Aby přestal být.
Ale On tu byl a já byla s ním. A mlčeli jsme.
Zapálila jsem si. Kouřím a sleduju klipy na videu.
"Káčo, já ... ,"
"Nech toho,"
"Já bych ti chtěl jenom vysvětlit, že ta holka ... Já sem byl děsně sjetej. To musíš pochopit,"
"Aha," řeknu a zní to chladně.
Ale jsem ráda, že se omlouvá. Těší mě to.
"Takže bych ti chtěl říct ... ,"
Tomáš nedopoví a já nikdy v životě neuslyším, co mi chtěl. To se stává. Možná v tomhle jediným okamžiku byl schopnej říct tu větu, kterou jsem si tak přála slyšet. Najednou sebral odvahu. Mohlo to bejt všechno jinak.

Ale nebylo. To se stává. Osud nám nepřál. Nepřál takovým vztahům. Takovým vztahům, kde alkohol a tráva potírá city a lidé se stávají někým jiným. Odpadnou zábrany a všechno se pak zkazí.

Nedopověděl tu větu, protože se přiřítíl Sický a Adéla, Fráňa a Lolo, Jenny a několik ostatních kluků. Oblehli stůl a začali něco křičet. Neslyšela jsem je. Myslela jsem na to, že jsem ráda, že tu jsou. Všichni. Protože jsem blázen. Nestačí mi jenom Tomáš. I když ho miluju. Potřebuju kolem sebe milióny smějících se lidí. Překazili náš rozhovor. Možná životně důležitý, ale mě to najednou přestalo zajímat. Byla jsem si zas absolutně jistá Tomášem. Vždyť kdyby o mě nestál, neříkal by tyhle slova. Byla jsem si jistá a mrkla jsem na Adélu. Usmála se. Bylo jí to jasné.

"Jdem tancovat," vytáhla mě od stolu.

"Ty toho nemáš dost? Dyt' se utancuješ, Adélo," bráním se, protože chci bejt někde jinde a ona ví moc dobře kde.

"Nebuď jako trubka," poradila mi, "pořád sedíš s Fedákem u stolu a vedete pitomý řečičky. Dyt' si to tady ani neužiješ,"

"Skončilas?"

"Jo. Tak poť." Adéla se řítí směrem ku placu. Tak tedy.

Ohlednu se ke stolu, kde by měla vysedávat má láska.

Ale ona tam nevysedává. Tomášovo místo je prázdné. Trochu mě to zneklidní.

Ale jenom maličko, protože spatřím Adélu kroutící záhadně rukama a předstírající tanec. A tak jí v tom nemůžu nechat a přidávám se.

Dostávám se do hudebního světa. Cítím písničky a myslím na jejich texty. A na ty, který jsem kdysi vymyšlela já pro jednu kapelu z Litoměřic. A přemýšlím, jestli bych ještě dneska dokázala vymyslet slušnej text. A jestli bych ho dokázala cítit. Jako tenkrát.

Adéla nadšeně kejvá hlavou. To sou "Kjůři", naznačuje. Znehybním tedy, skřížím nohy a sklopím hlavu. Začínáme pomalu zvedat ruce a pohybovat jimi do zvoleného rytmu kapely, kterou jsme jeden čas braly jako součást naší životní filosofie a image. Tancujeme a nevidíme lidi kolem, kteří na nás zírají s otevřenou pusou, protože náš tanec je zvláštní a výrazně se tak odlišujeme od vlnícího se davu. A jelikož tou písničkou žijeme. A oni to poznali. Na docela malou chvíli nejsme Káča a Adéla, ale Robert Smith. Dvě bytosti jako jedna.

"Tak už mě nech na pokoji," zavrčím na kluka s dlouhýma mastnýma vlasama.

"Ale já bych řek, že sem tě určitě viděl v Belmondu," namítá drze.

"Nikdy sem tam nebyla, rozumíš?" křiknu na něj a chci pryč. Chytne mě za ruku.

"To není pěkný chování. Já si tě pamatuju. A teď děláš, že mě neznáš,"

"Pust' mě. Já si to nepamatuju. Dej mi pokoj!!!"

Odpovědí mi je uchechtnutí.

"Seš vyloženě špatnej. Nemám chuť se s tebou zahazovat,"

"Ale já jo," drží mě silou toho, kdo má převahu. Zvolím tedy jinou taktiku.

Mile se na něj usměju: "Když mě pustíš, tak ... ,"

"Tak co?" vyzvídá a stisk povoluje. Držíme se jako milenci.

Ucítím v sobě blesky. Střetnutí dvou očí. Čí je to vina? Kterýho čaroděje?

Který ZLO?

Tomáš se zatváří krutě. Žádná šance. Žádný vysvětlování. Bez komentáře.
Podívá se tak zle, že ho nepoznávám.
Potom zmizí v davu.

U stolu sedí Adéla v posmutnělý náladě. Sického nikde nevidím.

"Co je?" zeptám se.

"Sbalil náskou černovlasou pitomou holku," vysvětlí a v očích má šedivo.

"A jak?"

Pokrčí rameny.

"Nebyla jsem u toho. Když jsme přišly z tancování, tak tam už seděla. Byli zabraný do rozhovoru, tak sem nechtěla rušit a šla se bavit s Lolem a ostatníma. A pak ... Teď už je to jasný. Kašle na mě. Sbalil nějakou cizí holku. Na mě mu vůbec nezáleží,"

"To není pravda, Adéle. Jenomže ty seš moc chladná. Jak má poznat, že ho máš ráda? Já bejt Sickým tak taky nevím, na čem s tebou sem,"

"Možná máš pravdu. A co Feďák?"

"Viděl mě držet se s jedním klukem za ruku,"

"A pročs to dělala?" zatváří se nechápavě.

"To je dlouhý vysvětlování. Ale upozorňuju tě, že to nebyla moje chyba,"

"A jak se Feďák tvářil?"

"Jako by mě nachytil nahatou v náručí Jima Morrisona,"

"Takže to je v prdeli?"

"V naprostý,"

"Nesmíme na sobě nechat cokoli znát. Nesmí poznat, že jsme na dně. Nesmí poznat, že nám na nich záleží. Nesmíme ztratit svojí hrdost, chápeš?"

Mlčky kývnu, protože to cítím zrovna tak.

Následuje podivná scéna. Hlavní postavy mají výborné masky. Hrajou perfektně. Obecenstvo, bylo-li by nějaké, jednoznačně nadšeno hereckými výkony hlavních protagonistů.

Tomáš a Sický v náručí dvou holek. Ožralý a úplně mimo.

Lolo, vyprávějící vtipy a pokukující po Adéle.

Adéla, neskutečně veselá a nadšená

Jenny, pozorující Feďáka, Sického, Adélu a mě.

Jenny, který nechápe.

Já.

Která chápu a nechápu zároveň.

Já, která se těší na to, aby se mohla o samotě vybrečet. Aby mohla řvát, řvát a řvát.

Já, která se těší na své slzy.

Já, která se teď směju právě dovyprávěnému fóru.

Lolo, kterému klesá hlava na stůl. Jenny, zachraňující situaci.

"Jde se k Lolovi," řekne nakonec Fráša. Všichni ožívají. Bloudíme pražskými ulicemi, běháme a smějeme se. Vyvádíme neplechý a chodíme po zábradlích, provádíme různé lotroviny. Smějeme se.

Chvilka s Tomášem: "Ty víš, proč tohle ..."

Ubohost mne celou ovládne. Dočista mi podlomí nohy. Nemám slov.

V bytě ze mě spadnou všechny chmurné myšlenky, uvolňuji se. Zapaluju svíčku na stole. Mám ráda, když hoří svíčky a při každé příležitosti je zapaluju. Miluju romantiku toho malinkého světýlka, ve kterém je všechno hezčí. Já vím, do téhle situace by neměla patřit svíčka, která má zůstat tichým svědkem mileneckých radostí. Ale já najednou necítím zlost, smutek ani hysterii. Nedusím v sobě žádný slzy. Necítím se mizerně.

Povídáme si. Pijeme pivo. Lolo ho má v ledničce přímo šílený zásoby.

"Můžeme to vypít všechno," prohlašuje hrdě, "ať máme radost,"

"Tak na nás," přitukává si Sicky.

"Abysme měli pořád radost," dodává Tomáš a podívá se na mě.

Uhnu očima a dělám, že nejsem.

Holka, která sedí vedle Tomáše očima neuhýbá. A velice tvrdě prosazuje svou přítomnost. Je jasný, jak to dopadne. Je mi to jasný, Tomáši. Ale já se ti pomstím. To ještě nevíš, jak dovedu být nepříjemnej společník!

A začnu novou hru. Hru s Tomášem. Hru, namířenou proti němu.

Frašku, která se mu vysmívá do očí.

Zvládám. Nejsem žádná chudinka, co sedí v koutě. Nedokážu sedět v koutě.

Budeš mě vždycky slyšet, Tomáši! A nespátíš mě plazit se na kolenou.

Adéla se po mně divně podívá.

Co tím sleduju, myslí si.

Co tím sleduju?

Jenom mu to nandám, tak je to, Adélo.

Já nebudu sedět jako trubka, jaks trefně vystihla!

Mám svůj zbraně.

A teď se hodí. Ty zbraně!

Kdo sedí jako trubka je On. A ta hloupá holka.

Ale pak se začne bránit. Hádáme se.

Do krve! Do nenávisti!

Ve jménu naší pýchy!

Ve jménu naší slabosti!

Ve jménu něčeho, co neznáme!

"Tak už toho nechte," řekne Sicky a zní to tak unaveně, až se leknu.

"Káča si začala," řekne ublíženě Tomáš.

"Dejte pokoj," prosí nás dál Sicky, "vážně, Fed'áku, dejte oba pokoj. Mě to nebaví.

A ostatní taky ne. Místo, aby byla sranda, tak tady posloucháme nějaký takovýhle rozbroje. To nemá cenu."

TICHO.

"Snad si nemyslíš, že si teď podáme ručičky a začneme se smát?" zeptám se Sickyho, protože je moc chytřej.

"To ne, ale přestat můžeš, ne?"

Mlčím a nechci uznat, že má pravdu. Uraženě mlčím.

Tomáš kouká do zdi a v pomalých intervalech cvrnká do kuličky papíru na stole.

Lolo přichází s dalšíma lahváčema.

"Tak kde to vážne?" zeptá se, protože je úplně mimo. Všichni se začínají bavit.

Tomáš s holkou protestativně odejdou. Do vedlejšího pokoje. Do ložnice.

Je mi to jedno, najednou. Jsem opilý. Je mi všechno fuk. Žádné hnus není dost hnusnej na to, aby mi dneska vadil. Všechno je přece tak směšný. A na nic.

A směšný

Sicky a jeho novej objev se taky zvedá.

Ty prohnanej "Andílku", myslím si a nenávidím ho ještě víc než Tomáše.

Jak jsme ti mohly naletět na ty tvý kecy?

Jak můžeš bejt tak ubohej?

Jak můžeš nechat Adélu takhle trpět?

A neuvědomuju si, že Sicky vůbec nechápe, že Adéla trpí.

"Nejvyšší čas vypadnout," uslyším její hlas, "nemusím u toho bejt,"

"Proč ne? Mohlo by to bejt docela zajímavý," řeknu, protože jsem přece opilý a ta zlá nálada mne ještě nemínla opustit.

"Bylas na Feďáka šíleně nabroušená," řekne Adéla.

"Podívej, Adélo, svítá," ukážu do okna.

"To už musíme do práce."

Ranním metrem se ospale blížíme k pracovním povinnostem.

Probděly jsme celou noc. Nedostatek spánku nám krásy nepřidal.

Jsme obě bledé, rozcuchané a neupravené.

A já mám začít svůj první pracovní den. První den v práci s Adélou.

Protože léto je na konečný a my jsme z něj byly nuceny vystoupit.

"Šéfka bude v šoku," poznamenám na adresu našich zevnějšků.

"Ať se třebas vztekne," odpoví Adéla. Zní to bezstarostně. Ale já tuším, že všechno je jinak. Není to moje kamarádka. Není to Adéla, kdo jde vedle mě se sklopenou hlavou a bez jakýhokoli náznaku radosti ze života.

"Káčo, já už nemůžu," vybuchne v hysterický záchvat pláče před dveřma do naší kanceláře. Slzy jí tečou jako řeky při povodních. Skrejvaly se v ní tak dlouho. Má v sobě moře vody Adéla.

"No tak," snažím se utěšit její duši, "radši se schováme na záchod. Tam se vybrečíš, slzy osušíš, bude houby zle." Mám náladu dělat legraci. Musím z toho Adélu dostat. Přece jsme silné, ne?

"Kapesník nemám, vysmrkej se do umyvadla," radím jí.

"Jak vypadám?" zeptá se pak.

"Jako někdo, kdo prořval celou noc. Máš červený nos. A není to spálení od sluníčka,"

"Seš milá," odsekne a už nebrečí. Zamyšleně kouká do zrcadla.

"Proč? Proč? Proč?" zeptá se svého obrazu ve skle.

"Proč seš tak blbá, řekni?" promlouvá dál k Adéle za zrcadlem.

"Už musíme," připomenu jí opatrně realitu. Takovej je život.
Trhne s sebou.
"Už ho nechci nikdy vidět. Ani ostatní. Nikdy,"
"Aha, tak to tady několikrát bylo,"
"Myslim to vážně, doopravdy. Nenecháme se takhle ponižovat,"
"Ale oni nás přece neponížili, Adélo,"
"Nevím. Možná se chováme divně. Možná,"
"Sicky si myslí, že je tvůj kamarád,"
"To je právě to, co mě bolí." řekne tiše Adéla.

"Řekni mi, Amorku, proč si zasáhl jenom nás, holky?"
"Třeba se mi chtělo ...,"
"Že se ti chtělo, ... to přece není důvod!"
"Nemusím mít důvod, víš,"
"A kolik máš ještě šípů?"
"To bys nespočetla nikdy,"
"A pro mě? Máš ještě nějaký pro mě?"
"To je tajemství,"
"Chci vědět to tajemství,"
"Tajemství se přece neříká,"
"Víš jistě, že se ti nechce ty tři šípy vystřelit?"
"Nevím nic jistě. Možná ano, možná ne. Ale ty seš moc zvědavá,"
"Prosím tě o to. Jeden pro Fráňu, jeden pro Sickyho a jeden pro Tomáše,"
"Počkej s tím. Teď mě něco napadlo. Na něco se tě zeptám,"
"Ano?"
"Seš tolik přesvědčená o tom, že jsem ty šípy nevyslal?"
"Lidé, zasažení tvými šípy se přece chovají jinak,"
"Jak kdo," řekl mi Amor a odletěl.

Konec září. Divný počasí. Slunce se snaží ze všech sil, ale má to marný. Má to marný a ví to. Z listí pomalu vyprchává zelená.

"Cítíš?"
"A co?"
"Jak ten život prchá?"

Zas ty Sedmikrásky. Rozhovor z filmu Chytilový. Napadnul nás obě s Adélou.

Ještě je teplo. Ale nepotrvá dlouho. Pár dnů si ještě budeme hrát na léto. Potloukáme se kolem obchodů, plakátů a domů. Jdeme Prahou, která se loučí s létem a potkáváme lidi. Lidi potkávají nás. Přejeme si potkat osoby, který nenávidíme. Zároveň je milujeme. Proti naší vůli. Jenom z vůle hloupých Amorů.

Už jsme je neviděly. Od té poslední akce se nikdo z kluků neozval. Slibovaly jsme si, jak jim to nandáme. Slibovaly jsme si, jak položíme sluchátko. Jak budeme lhostejné.

Ale oni se neozvali. Myslely jsme, že je to konec. Ted' už doopravdy. Loučily jsme se tedy s létem, ale zároveň i s románkem lásky.

"Koukni, Adélo!" ukážu najednou na plakát, kterej mě praší do očí.

"Poslední letní fest'ák. Tam bysme neměly chybět," říká pomalu kamarádka.

"Hrajou tam S.P.Sky, Psí vojáci, Alice, Lucie, Arakain CHOROBA?"

"CHOROBA?" opakuje Adéla.

"Tam přece hraje ... ,"

"Fed'ák," dopoví Adéla zamyšleně.

"Takže se jede?" zeptám se a je v tom celá má naděje.

"Že se ptáš?!" křikne Adéla a rozzáří se.

A já cítím, že život prchá pomalu. A je fajn.

A to jenom proto, že uvidím toho kluka, kterýho jsem stokrát proklela.

A zas ten samej kolotoč.

Ve vlaku nás otravuje snědá ženská v šátku s cedulkou. Rumunka s dítětem na zádech.

Nutí nás k přečtení cedulky, kterou drží v hubených rukou. Nedívám se tam.

"Peníze," říká prosebně. Dělán, že jí nevidím. Adéla se jí drze dívá do očí.

Jak to dokáže? Rumunka smutně odchází. Je mi jí líto a zároveň na ní mám zlost.

Stydím se za ní a pohrdám jí.

Smíšený pocity.

Ostatní v kupé jí taky nic nedali. Prohlíželi si její vyhublou postavu znechuceně.

Nenávidím takovýhle situace! Možná jsem jí měla pár drobáků přece jenom dát.

Ale už je pozdě.

Konečně Lysá nad Labem, kde se koná poslední letní festival. Vystupujeme s několika lidmi, kteří mají namířeno ke stejnému cíli.

"Kde je tady ten fest'ák?" ptáme se jednoho. Okamžitě se s námi dává do hovoru a nabízí flašku vodky. Neodmítám a napiju se. Adéla s úsměvem zavrtí hlavou.

"Tak si dej i za kámošku," vnucuje se kluk. Bohužel ho беру za slovo. Cítím, že přestávám bejt střízlivá.

"Jdeme ještě někam do hospody," navrhuju, protože se mi zatím nechce vidět Tomáše.

"Dobřej nápad, alespoň pak budeme větší fráje," řekne Adéla a myslí to napůl v legraci.

"Jistě, na kuráž, jak se tak říká," pokyvuju důležitě hlavou.

"Čau, holky, teda smrt bych tady čekal, ale vás ne," ozve se dost známej hlas

nade mnou. Zvednu hlavu od cigarety, kterou jsem si chystala zapálit.

"Uznej, že je to milý překvapení," prohodí Adéla, protože já nejsem schopná cokoli ze sebe vypravit. Znáte to.

"Jak ste se sem dostaly?" zajímá se.

"Vlakem. To víš, že ne pěšky," odpoví Adéla a podívá se na mě.

Hraju si s Astorkama a mlčím. Nechápu, proč se mi tak klepou ruce. Kdybych promluvila, tak to bude znít příšerně. Jako kdyby mě někdo škrtil. V břichu mám dva hrochy a v srdci se mi usadil krokodýl. Děsivej pocit.

"Věděly ste, že tu hrajem?" zeptá se Tomáš.

"Vyložená náhoda," řekne ironicky Adéla. Nastává ticho. Trapný ticho, protože jsem ještě nepromluvila. Víím, že bych měla, ale nedokážu to.

"Tak já jdu ke klukům," loučí se rozpačitě Feďák a já cítím, že hroší i krokodýl kamsi zalezli.

"Teda ty ses zachovala nemožně," vyjede na mě ihned Adéla.

"Nešlo to, Adélo, nemohla sem,"

"Když chceš, tak jde všechno," řekne pitomý klišé.

"Nech si ty kecy,"

"Teď seš šoumenka, vid'?"

"Já chápu, že sem úplněj blbec, tak mi ještě nenadávej. Víš, jak mě to vzalo?

Vůbec sem ho tu nečekala. Byl to pro mě šok, "

"Copak sme mohli tušit, že na našeho Tomáška z CHOROBY narazíme hned v první hospodě, kam zapadneme?" zamyslí se Adéla.

Pijeme pomalu pivo.

"S kým tam sedí?" zeptám se po nějaké době.

"No s kým asi. Celá CHOROBA se na nás směje,"

"Ty je znáš?"

"Ne, ale takhle nějak sem si je představovala. Přece mě nemůžou zklamat," směje se Adéla.

"Já na ně nevidím," stěžuju si dotčeně.

"Však se dočkáš, až vyrazej na zkoušku než začnou hrát," těší mě Adéla.

Konečně se zvedají. Nejdřív jde Tomáš. Ani se nepodívá naším směrem. Dělá, že jsme dvě docela cizí holky, bídák. Za ním se sune jakýsi kudrnáč hnědých delších vlasů s menším chlápkem v culíku. Poslední jde kluk v koních, který má legračně obutý. Přiomínají tak holínky. Ten jedinej se ohlédne, řekne: "ahoj, holky," a zamává. Ještě hodí baličskej pohled.

"To je teda borec," řekne kamarádka s hraným obdivem. Nemůžu než s ní souhlasit.

Atmosféra festivalu přímo božská. Lidi se smějou, dělají vtipy, pomáhají nám s taškama, radí, kam s nima po dobu trvání festáku a tak podobně. Adéla jde na záchod. Zůstávám venku a čekám až vykoná svou nutnou potřebu. Někdo mi zezadu zatuká na rameno.

"Ahoj, Káčo," slyším Tomáše.

"Ahoj, Tomáši," odpovídám a usměju se. Dopolední tréma je pryč.

"Je tady docela hodně lidí, to sem ani nečekal,"

"Protože je tu taky hodně dobrehch kapel,"

"Počítáš mezi ně taky nás?"

"No, CHORоба zas tak vyhlášená není, takže vás ne,"

"Seš mrcha,"

"Třebas změním názor,"

"Víš, my hrajeme něco trochu jinýho než se ti líbí, je to sice rock, ale ne zas tak tvrdej, je to spíš takový ... ," hledá marně vhodný slovo.

"Dyt' to uslyším,"

Adéla bohužel vylejzá ze záchodků. Bouřlivě se s Tomášem vítají.

"Já jdu teď ke klukům, tak tam přijďte, jo?" loučí se opět tou stupidní větou, že jde ke klukům. Měl bys je míň žrát, chlapečku. Stejně mezi nima vypadáš jako mimino.

První kapela začíná hrát. Běžíme s Adélou na prázdněj plac. Vždycky než se to rozhejbá, vzdychnu si.

"Musíme to tu rozjct," drkne do mě kamarádka. Souhlasím. Zrovna před chvílí jsem o tom přemýšlela.

Tancujeme samy. Ostatní jako u vytržení zírají na hrající partičku. A taky na nás.

Dají pár piv, panáků a přidají se, říkám si v duchu. Jako vždy. A mám pravdu, protože druhou nebo třetí písničku se k nám přidává pár kluků. Tancujeme s nima v menším kruhu. Mezi jednotlivýma peckama se trochu seznamujeme. Nejsou nejhorší.

Ale já je moc nevnímám, protože jsem zvědavá jedině na Tomáše a jeho kapelu.

Ale CHORоба nikde. Začínám mít tancování plný zuby.

"Zdejchneme se, ne?"

"Jo, jdeme na pivo," souhlasí Adéla.

Ve frontě stojí ten kluk z CHORобы. Ten, kterej šel poslední.

"My se známe, že jo?" vesele se na nás usmívá.

"No, myslím, že sem tě někdy někde viděla. Ale kde?" řeknu.

Zasměje se jako, že jsem vtipná.

"Dobrý," utrousí, "hele holky, pojte si k nám sednout. Za hodinku hrajeme,"

"Přijdem," slibuje Adéla a culí se jako měsíček.

"Sedíme tam vzadu. Jak sou ty dlouhý stoly," upřesní ještě kluk a jde pryč.

"A je to. Seznámíme se s celou CHORобOU," libuju si.

"Vsadím se, že bude Feďák koukat, až si to k nim přihasíme,"

"Určitě." ujišťuju jí.

A Tomáš opravdu kouká, protože o našem seznámení s členem kapely neměl ani tušení.

"Tak ste si k nám našly cestu?" ptá se kluk v koních.

"Byla dost strastiplná," odpoví Adéla pohotově.

"Co pijete?" zajímá se dál.

"Všechno, co nemá nic společnýho s různějma limonádama a tak," řeknu a cítím, že jsem pěkně nacamraná.

"Je to na tobě vidět," neodpustí si Tomáš.
"No a?" vyjedu.
"Jenom, že bys občas tu limonádu pít mohla,"
"Nemusíš mi radit. Klidně se stanu alkoholičkou,"
"Seš na nejlepší cestě,"
"Deš mi na nervy,"
"Tak jdi pryč."
Neodpovím mu. Otočím se k němu zády.
"Seš ten největší parchant, kterýho znám," říkám potom pomalu.
"A ty seš ta nejpitomějšší holka,"
"Hele, dejte si pauzu," řekne frajersky kluk v koních.

Jsem strašně opilá. Všechno je takový mlhavý. Rozmazaný. Legrační. I ta má láska.
Proboha, ať jde k čertu. Ta má láska. Co s ní? Teď? V týhle chvíli?
Nenávidím ho. Jak má ubohý kecy. Jak si myslí, že je muzikant.
Jak si myslí, že je na úrovni svejch starších a zkušenějších spoluhráčů ...
Je HOVNO. Opakuju si to slovo stokrát. HOVNO, HOVNO !!!!
Mám chuť to na něj zakřičet.

Odchází hrát.
"Tak ať se vám to líbí," přeje nám kluk v koních, kterému se říká "Márty".
"Budeme se snažit," slíbí Adéla.
Já jsem schopná se akorát debilně usmát.
"Káčo, co to vyvádíš? Seš příšerná. Vožralá!" vmete mi do očí hned, jak zůstaneme samy.
"Ještě ty začínej,"
"Feďák má pravdu,"
"Jé, to je chudinka. On má pravdu. Tak ať si jí má," pošklebuju se.
"Okamžitě se musíš dostat z tohodle stavu. Nemělas pít tu vodku,"
"Je mi náhodou skvěle. A ty mi nebudeš radit, co jsem neměla, jasný?"
"Pojď se na ně podívat,"
"Nemám zájem,"
"Jdu sama,"
"Jak chceš."

A mám to. Zůstala jsem sama u dlouhatánskýho stolu. Ještě před chvílí tu bylo moře lidí. Teď mám čas probrat se. Ale nedělám to. Necítím se osamoceně.
"Nemáš cigáro?" zeptá se mě nějaký kluk.
"To se ptáš tý pravý,"
"Můžu si s tebou chvilku povídat?"
"Když budeš mít o čem," pokrčím rameny.
Kluk má o čem a já s ním sedím místo abych hopsala na hudbu kapely, ve který hraje Tomáš a na kterou jsem vlastně přijela.
Ale jsem uražená. Nemám náladu poslouchat Tomášovu CHOROBU. Až když jde kluk na záchod, až když se dostávám pomalu, ale jistě z nejhoršího, až když se mi rozleží v hlavě můj chování ...
Na poslední písničku.

"Tak to bylo od nás všechno. Zas někdy ahoj," loučí se Mártý z pódia a já cejtím, že mi hvězdy strouhají mrkvičku.

"Teda ty sis to užila," zamračí se Adéla.

"Sem blbá, promiň,"

"To si řekni sama sobě."

"Tak jaká je kritika?" zeptá se Mártý, kterej v kapele zpívá.

"Ušlo to," řekne honem Adéla.

"A co ty, Káčo?" zeptá se Tomáš.

"Normální," zamumlám a prohlížím si ruce. Jsou nesmírně zajímavý.

"Ona tam totiž vůbec nebyla," řekne někdo.

"Já vim," řekne Tomáš.

"Prostě se mi nechtělo," odseknu.

Všichni mlčí.

"Udělal se jí špatně," omlouvá mě Adéla.

"No, to bych se ani nedivil," připustí Tomáš.

"Už je ti líp?" zeptá se kudrnáč, slyšící na přezdívku "Trdlo".

Bouře zažehnána. Díky, seš kámoška, fakt, děkuju Adéle v duchu.

"Uslyšíš nás jindy," utěšuje Mártý.

"Jo, snad," odpovím bez zájmu. Jsem nějaká divná. Co jsem?

Ale pak se všechno změní. Lezu na stůl a mám chuť něco pokřikovat.

Recituju básně. Svý básně, který jsem složila ještě za časů studentských.

Některý si pamatuju docela přesně, s jinýma trochu improvizuju. Nezdá se, že by neměly úspěch.

"Mohla bych vám psát texty," navrhnou v zápalu poezie.

"To by musely bejt ale hodně jiný," směje se Trdlo.

"Náhodou jsem už pro jednu kapelu něco složila. Jmenuje se Anarchuz, jestli vám to něco říká,"

"Jo. Nejsou z Litoměřic?"

"Přesně tak,"

"S nima sme jednou hráli. Už je to dlouho," řekne Mártý a zamyslí se.

"Slez už z toho stolu, Káčo, nebo už tě nebudu milovat," zařve na mě Feďák.

"Tak nemiluj," řeknu, ale ze stolu vážně slejzám. Abych si to u CHOROBY nerozlila.

Nebo u Tomáše?

"Takže ty seš Feďáková?" zajímá se "Kuře", postarší kluk v culíku.

"Ne, vona si to jenom myslí," řekne Tomáš

"Předstírám, že ho miluju a von mi to žere," oplatím mu to.

Hádáme se. Pokřikujeme na sebe přisprostlý slova. Jako dva rozhádaný milenci.

Třímám v ruce několik vstupenek a mávám na kluky. Stojí nahoře v metru a telefonují. Sicky konečně zaregistroval naši existenci.

"Jenny je doma. Von vůbec neví, že to divadlo je dneska," hlásí Sicky a je na něm vidět, že má na svého kámoše zlost.

"Jak to, že neví?" nechápe Adéla.

"Já sem mu vo tom říkal," tvrdí nepřesvědčivě Fráňa.

"Tys na to zapomněl," vyčtu mu. Fráňa se dívá do země.

"A co Jenny? Čeká dál doma anebo se rozhodnul pro kulturní zážitek?" zeptá se Adéla.

"Bude tu za půl hodiny," mrkne Sicky na hodinky.

"A kde je moje Mařenka?" zajímá se František.

"Dělá trochu kočku, znáš to,"

"Neznám," odporuje Franta, "já nikdy kočku nedělal,"

"Seš teda vtipnej,"

"Já nejsem vtipnej, ale já fakticky nevím, co to je -dělat kočku-,"

"Uvidíš. Mára přijde tak změněná, že jí nepoznáme. Bude muset říct nějaký heslo,"

"Jen aby ho nezapomněla," přidává se k mému blbnutí i Adéla

"Vy ste pitomý," zlobí se Fráňa, když mu dojde, že si z něho děláme legraci.

"Hele, támhle jde Fedák s Mártym," ukáže Sicky na dvě postavičky blížící se k nám.

"Fedák mi volal a ptal se mě, co si беру na sebe. Normálně nevěděl, jestli nemá jít v kvádru. Vůl," vypráví Sicky. Smějeme se tomu a vůči přicházející dvojici to nevypadá moc taktně.

"Čau, čemu se tlemíte?" přivítá nás suveréně Mártý, ale v jeho očích lze číst značné nejistotě.

"Tobě," směje se dál Franta. Mártý neví, co na to říct. Zachrání ho nečekaně Tomáš: "A mně taky, že jo?"

"Tobě nejvíc," řeknu já a Tomáš se na mě podívá velice nemile, což jsem mohla čekat, samozřejmě.

"Sicky vyprávěl o tvých problémech s vohozem," přizná nakonec Adéla.

"Ještě chybí jedna kočka," oznámí František, když se chystáme na cestu.

"Jaká?" zajímá se hned Fedák, aby ukázal, že jsem mu naprosto volná.

"Mára, vole," uchechtne se Sicky a zachumlá se do křiváku.

"Aha," zní zklamaně Fedákův hlas.

"Zdá se mi, že támhle jedna kočka někoho hledá," ukáže Mártý někam před sebe. Je to opravdu má sestra, která se zdržela ve škole. A proto přišla na sraz o něco pozdějc. A která vůbec nedělala kočku, protože na to neměla čas.

"Co na mě tak koukáš?" osopí se hned na Fráňu, který na ní přehnaně nápadně zírá.

"Hledám nějaký stopy proměny," odpoví záhadně. Mára se na nás tázavě podívá.

"Co to tady máte? Vy na mě něco kujete,"

"Rači řekni heslo a nezdržuj," poradí jí Sicky. Mára se nachází ve vyložené

zoufalé situaci, kdy neví na čem je. Absolutně mimo.
"Nemusíš. Žádný heslo nemusíš. My tě poznáváme," chce jí Fráňa vysvobodit ze sítí, které jsme utkaly my dvě pavoučice: já a Adéla.
"Vy ste všichni úplně vypatlaný, fakt. Jdem na toho Svěráka nebo tady budem víst nesmyslný řeči?" Mářa pekelně našťvaná.
Vysvětlujeme tedy původ rozhovorů. Celou cestu k Žižkovskému divadlu T. G. Masaryka (a Jára Cimrmana) nám sestřička nadává. Dost krutě.
"Tak už buď v pohodě," řekne nakonec František a usměje se na mou sestru jako na sluníčko. A ségra pomalu roztává.

Hra se jmenuje "Blaník" a je jedním z posledních vynikajících výtvorů Cimrmanovců. Potvrzuje to šílený smích v řadách publika. Směju se jako blázen a občas mrknu na kluky. Jenny se sem tam pobaveně usměje, Fráňa vypadá jakoby sledoval Hamleta, Sicky se někdy uchechtne a Feďák se tváří, že všem vtipům rozumí. Jenom Mářty se směje od ucha k uchu. Tak, jak to má ve zdejším divadle být.

přestávce:

"Teda, Sicky, ty ses vůbec nesmál," vyčte mu Adéla.
"Já sem se přece smál," brání se napadený chabě.
"Nesmál," hádá se Adéla.
"Jenny se nesmál," žaluje Sicky - "kamarád".
"Jenny se někdy náhodou smál," zastane se ho Mářa.
"Přece se nebudu smát jako vy," dodá Jenny na svou obhajobu.
"Jediný, co sem slyšel, bylo jak se holky smějou," řekne Feďák.
"Jo, přesně. Já taky nic jinýho neslyšel," přidá se František.
"A tys u toho umíral," řekne má sestra.
"Jo. Myslela sem, že se rozbřečíš," řeknu já.
"Nepřeháněj, Káčo," řekne Feďák, aby mi zase odporoval. Pořád mi musí odporovat. Pořád je proti mě. Od festivalu, co na něm hrál s CHOROBOU se mnou takhle mluví. Adéla tvrdí, že právem. Nevím.
"Nehádejte se jako malí dětičky," řekne Mářty, kterej celou dobu mlčel. Asi mu tento druh rozhovoru nevyhovoval. Ani se mu nedivím.

Druhá část představení je zřejmě o moc legračnější než ta první. Protože když se začnou kluci doopravdy smát, tak to stojí za to. A chlapečci, aby to napravili, se smějou fakt doopravdy. Ale mně se najednou udělalo smutno. Protože Tomáš sedí o dvě sedadla dál a nemluví se mnou.

"Tak už to bylo lepší?" ptá se Sicky po představení.
"No jó, super," odvětlí Adéla.
"To sem rád," řekne Sicky.

"Volal mi Mártý, že prej hrajou v *LÁDVÍ*. Máme přijít," stojí za dveřmi našeho bytu uříčená Adéla.

"Vždyť nemáte telefon, tak jak ti moh volat?" nechápu.

"Do práce asi, ne?"

"Aha,"

"Tak se obleč, namaluj si na ksicht něco lepšího než máš teď a makáme,"

"A co To ... ,"

"Feďák je nerad, že tam jdeme," nenechá mě Adéla domluvit.

"Proč?"

"Ty se mu divíš? Od toho fest'áku má z tebe strach. Bojí se, co zas plácneš.

Jak ho budeš shazovat. Měla by sis rozmyslet, co povídáš."

"A jak se chová von?"

"Ty seš snad chytřejší, ne?"

"Ani se mi nezdá. Co mám dělat?"

"Nechat to bejt. Přece si nebudeš dělat hlavu,"

"Jdou tam i ostatní kluci?"

"Jistě."

"Vždyť pořád tvrdili, že CHOROBU nemůžou ani slyšet, aby se nepoblili."

"To sou kecy, rozumíš? Závíděj. A pak ... jdou tam kvůli nám."

"Seš si jistá?"

"Jasně. Feďák si ale myslí, že kluci našli v jeho kapele zalíbení."

"Neurážej ho pořád. Já vim, že ti zrovna nesedí, ale i tak,"

"Mluvím akorát pravdu."

Maluju se v rychlosti. Docela to jde. Myslím, že už mám opravdu vycvičenou ruku. Jsem k tomu donucena, protože s klukama nevím nikdy, co je napadne. Zavolají v deset hodin večer, když si čistím zuby a chystám se do postele, zavolají v jedenáct ráno, když z postele vstávám a jsem celá rozespálá, zavolají kdy se jim to zrovna hodí. A my nikdy neřekneme: Ne. Dneska to nejde.

Vždycky si uděláme čas. Není to dobrý. Není. Víme to, ale přesto v tom pokračujeme.

Já vim, že bych někdy měla odmítnout. Adéla by měla odmítnout. Mára by měla odmítnout. Ale žádná z nás to neudělá.

Jednou jsem zavolala Sickymu, protože se mělo ject k němu na chatu. Ve sluchátku se ozval nepříjemnej chraptivej hlas, kterej mu bohužel patřil. A ten hlas mluvil děsně nepříjemný věci. Vymlouval se, že to nějak nevyšlo a tak podobně. Že kluci jsou nemocný, že on se necejtí dobře, že má teď jiný starosti a problémy, že se na to prostě kašle, že ta akce padá. Teda jakej já měla vztek. Práskla jsem mu telefonem a přísahala, že už ho do smrti nechci vidět. Nikoho z tý bandy. Nikoho a nikdy. Jenomže po tejdnu se ozval sametovej hlásek, kterej mluvil samý sametový řečičky. Patřil tomu samýmu padouchovi. A já hned letěla za Adélou, že se s nima uvidíme. Tak asi tak nějak.

"Jdeme ještě do *Kompasu*, ne?" navrhuje Mára, protože se necejtí.

"Chceš dát nejdřív základ?" směje se Adéla.
"Abysme měli náladu, až tam přijdeme," hájí se moje sestra.
Tak tedy ještě na skok do restaurace.
"Ještě jedno," žadoní Adéla, která nikdy nemá dost jednoho půllitru.
"Řekly jsme na jedno, tak na jedno," prohlásí sestra nekompromisně.
"Ale co, ještě jedno nás nezabije," řeknu já a tím je to daný.
"Nakonec se tu opijeme," řekne Mára jakoby se řídila heslem: Pij s mírou.
"Prosímte, dvě piva neni žádnéj alkohol, to by se ti vysmálo každý malý dítě,"
"No, tak malý dítě asi sotva," odporuje Mára a objednáva si další.
"Ale pak už jdeme, fakticky," ujistí se ještě. Obě s Adélou kejváme.

"A hele, koho tady nepotkáme," uslyšíme známej hlas a patří Jennymu.
"My máme snad stejný myšlenky, holky," řekne Fráňa a sedá si.
"Od kolika hraje ta šílenost?" zajímá se Jenny.
"Od osmi, to je fůra času," odpoví Adéla.
"My si ani nemusíme dávat rande a sejdeme se," nevěří ještě pořád ze "šťastného" shledání František.
"No, víš, Franto, ono to neni taková náhoda, když máme společný putyky," usměrní ho Jenny.
Po třech pivech se nakonec zvedáme a jedeme do *LÁDVÍ*. Cesta probíhá fajnově, protože se rozhodneme blbnout:
"Lidi, pojte s náma na jednu výbornou kapelu!" huláká Adéla na lidi, stojící na zastávce tramvaje. Absolutně si jí nevšímají.
"Když řekneme CHOROBA. Co se vám vybaví?" podporuju jí já.
"Třeba tobě," drkne Mára do osamělýho kluka.
"Rýma," řekne kluk a odejde.
"Tak to je špatně!" volá za ním Mára, ale kluk už to asi neslyší. Zato partička teenagerů vedle stojících je nadšená.
"CHOROBA je nákej čoud, ne?" zatlemí se ten nejprťavější z nich a myslí, že na to kápnul.
"Už seš celkem blízko," pochválí ho Adéla, "ty ale neznáš moc kapel, vid'?"
Mrňous znejistí: "Proč bych neznal? Náhodou znám. Třeba ALICE je dobrá,"
"Tak to přijď na CHOROBU, to je něco podobnýho," ujišťuje ho Mára.
"Jó, fakticky?" vyjekne mrňousův kámoš, o hlavu větší.
"To bysme mohli jít, co říkáte?" zeptá se ostatních. Všichni něco mručí na znamení souhlasu.
"Tady máte ještě samolepku. Abyste viděli, že to s váma myslíme dobře," vnucuju jim samolepky CHOROBY, kterýma mě obdaroval Tomáš s Mártym. Partička projevuje obrovský nadšení.
"Dej mi červenou, jestli máš," prosí mrňous.
"Došly. Zeptej se příští měsíc," odpovím naprosto vážně. Mrňous si poklepe na čelo. Jeho kámoši se můžou potřhat.
"Tak fajn, sejdeme se," loučí se s náma.
"Určitě se vám to bude líbit," voláme za nima. Mávají samolepkama a odcházejí.
"Vy ste ale trhlý, holky," poznamená Jenny.
"Co když tam vopravdu přídou?" zeptá se Fráňa.
"No a? Bude to pro ně kulturní zážitek,"

"Dostanete přes hubu," míní Jenny.

"No dovol, Jenny, snad si nemyslíš, že by nám ti cápkové mohli něco udělat?"

"Sem si tím jistej," odpoví.

"Kde se couráte?" vítá nás u vchodu Sicky s Tomášem.

"Stavili sme se v *Kompasu*," vysvětluje Fráňa, "a narazili sme tam na holky, tak vám to může bejt jasný,"

"Celou cestu zesměšňovaly tvoji kapelu, Feďáku," žaluje Jenny.

"Na ně kašlu," řekne Feďák a tváří se nad věcí. Ale není. Moc dobře ho znám. Rád by se dozvěděl, jakým způsobem jsme si dělaly srandu z CHOROBY, ale na to, aby se zeptal, je moc hrdej.

Ale Sicky hrdej bejt nemusí: "Jak? Povídejte,"

"Náhodou jsme dělaly reklamní agentky. Rozdávaly jsme tvý samolepky, Feďáku, a nabádaly jsme mladý lidi, aby ze zúčastnili vašeho koncertu," hájí se Adéla.

"Vykládaly nákejm klukům, že ste něco jako Bárta se svojí Alicí," neodpustí si Fráňa.

"Ať si melou, co chtěj," povznese se nad všechno jednička největší - Feďák.

"Jen když to zvládneš, vid'?" pronesu uštěpačně.

"O mě mít strach, Kačenko, nemusíš," odpoví mi přiměřeně afektovaným tónem.

V sále to zeje prázdnotou. Jsme tu jenom my a pár známejch. Jdeme k baru. Mají jenom lahváče. Znechuceně si každěj kupujeme jednoho.

"A ještě vínko," hrne se Adéla znovu k baru, "dáš si taky, Kát'o?"

Proč se ptá?

"Tak vás tady vítám," ozve se Mártýho příjemnej hlas. Vzhlednu k pódiu.

Tomáš se schovává za vlasy a předstírá zájem o podlahu. Kuře se mile usmívá.

Trdlo za bubnama není vidět. CHORоба najíždí na "Naivku". Kejvneme na sebe s Adélou, obě dvě už v dost dobrý náladě na to, abychom se nestyděly předvádět se na prázdným placu před očima lidí, který tuhle muziku moc neberou.

Když tancujeme samy i na třetí a čtvrtou písničku, rozhodnu se "jednat".

Vyzvu nejbližšího kluka, aby šel tancovat s náma.

"Mártý se tam tak snaží, podívej," ukážu na zpívající postavičku, "a tady prázdno. Nikdo netancuje. To člověka ani netěší hrát prázdnýmu placu. Pojte, ať nás je víc," lákám pořád kluka, který mě otráveně sleduje.

"Hele, vy to tam rozjíždíte tak, že to stačí," řekne mi po chvíli, když už má plný zuby mejch opileckejch žvástů.

"Já tuhle hudbu nesnáším. Nemám to rád, tak proč bych na to tancoval? Seš kapánek vadná, ne?"

"Vadnej seš ty. Mártýho kapela je ta nejlepší kapela na světě, o tom ty nemáš ani páru, ty chudáčku," vedu trapný řeči dál. Kluk se zasměje.

"Vo co de?" zeptá se jeho kámoš, kterej k němu přichází s lahváčem v ruce.

"Tahle holka je asi blázen," řekne ten kluk a ukáže na mě jako na exota.
"Proč?" chce vědět kámoš. Když se seznámí s celou záležitostí, propukne v šílený záchvat smíchu.

"No, my z PLEXISU hudbě sice moc nerozumíme, to je fakt," řekne, když se dost nasměje, "ale tahle sračka je i na naše uši moc, to ti povím," odejde kroutě hlavou.

"Ty seš taky z PLEXISU?" zeptám se kluka.

"Jo, a CHOROBU nemám rád," odpoví.

"Tak co tu děláš?"

"Čekám až začne hrát BLACK RAIN," setře mě a já raději prchám z jeho blízkosti. své trapné příhodě před ostatními pomlčím, myslím si. Ale jakmile spatřím Adélu a ostatní, musím jim to vyklopit.

"Ty seš pitomá," řekne Jenny.

"Sem," souhlasím.

"Náhodou je to sranda," hájí mě Adéla.

"Byla drzá na PLEXIS," přidává se ségra.

"Byla nekonečně blbá," dokončí to Fráňa, "ale legrace to je."

Na CHOROBU už netancujeme. Protože mě přešla najednou chuť.

A na to, aby se předváděla Adéla sama, na to se přece jenom necejtí.

"Mně se ten styl docela líbí," svěřím se pak Adéle, když jsme spolu o samotě.

"Mně docela taky. Je to takový nenáročný, pohodový, sice žádné pořádné nářez, žádný rockový pecky nebo tak něco, ale dobře se to poslouchá."

"Ale kluci tu hudbu kritizují. A nikomu se nelíbí. Všichni se tomu akorát smějou,"

"Dyť je znáš, maj rádi tvrdáry, vypalovačky, bomby. Tohle se chytne tak na vesnicích. Na nákých zábavách. Tam budou metly šílet, uvidíš,"

"Pojedeš se mnou?"

"To si piš. Jak se má vyjet za Prahu, tak všechno беру. Kašlu na ostatní, chápeš?"

Byly jsme pozvány na koncert do Nelahozevsi.

"Tak to je ten správný vidlák," raduje se kamarádka.

"Tam budou mít úspěch."

"To je zaručený," směje se Adéla, "a jede ségra?"

"Nechce se jí. Má asi něco s Fráňou."

"Tak pojedeme samy."

"Víš, že tě Mártý balí?"

"No a? Dávám mu snad nějaký naděje? Chovám se jako kámoš. "

"Tak nic, akorát ... ,"

"Akorát je to moje věc."

"Jen si s ním nic nezačíněj. Znáš tě. Žádný líbání, ručičky a tak. Pak bys měla peklo."

"Tvý rady ... ,"

"Já tě jenom varuju. Takovýhle kluci berou všechno moc vážně."
"Ty se starej o svýho Tomáška. Stejně tam jedeš jenom kvůli němu."
"To není pravda."
"Tak ne."
"Jedu tam kvůli němu, ale ne jenom kvůli němu, chápeš?"
"Jo. Sem neobyčejně bystrá."
"Tak ve tři u Mártýho, trefíš tam?"
"Budu se snažit."
"Bylas tam snad, ne?"
"Akorát jednou."
"Tak to máš zmáklý."
"To neznáš můj orientační smysl."
"O nic horší než můj."

Konec rozhovoru. Sedím u zavěšeného sluchátka a přemýšlím. O tom, že zase uvidím Tomáše. O tom, že bych si přála usmířit se s ním. O tom, že se přestanu chovat jako ta největší koketa. Víím přece, jak to nemá rád. Přemýšlím a přemýšlím a přemýšlela bych takhle asi dost dlouho nebýt mé sestry.
"Co tu tak sedíš?" vpadla do mých myšlenek neomaleně.
"Chci tu vysedět díru," odseknou.
"Moc vtipná nejseš."
"Kdes byla?" nereaguju na její poznámku.
"Provozovala sem sexuální orgie s Františkem," pronese vážně.
"Tak to určitě," ušklíbnu se, protože znám její situaci.
Trochu zesmutní: "Dneska mi měl volat a nevolal. Takže jedu s váma na CHOROBU. Ať táhne, kretén."
"Tak mu zavolej ty," navrhuju úplnou blbost, protože mi je jasný, jak odpoví.
"Zešilelas?" nezklamě mě, "se mu budu vnucovat, ne?"
"Třeba má vážnej důvod. Třeba utrpěl těžký zranění a úpí v nemocnici. Třeba ho zmlátil tatíček za to, že mu naboural jeho fáro. Třeba ...,"
"Seš vadná, vid'?" skočí mi do řeči a hrne se do ledničky, protože i v těch nejkrutějších chvílích svého života má hlad. Div, že se to ani trochu neprojevuje na její postavě.
"Prázdná. Jako vždy," řeknu místo ní.
"Kde je máma? Jak to, že nenakoupila? To se na to vykašlu. Takhle mám studovat?"
"Máš taky nohy, ne?"
"Jenže sou moc líný."
"Tak budeš trpět."
"Počkám si."
"Na maminku s nákupníma taškama?"
"Jo."
"Tak to se načekáš. Právě před chvílíčkou vyrazili s tatíkem do divadla za kultúrou a nakoupit si máme samy. A já právě čekám, že to obstará ten větší žrout z nás. Protože sem byla na večeri s lidma z práce a na jídlo nemám ani pomyšlení,"
"Ty zmije," řekne nenávistivě, bere tašku, peněženku a vyráží.
HA HA HA!
A já mám zase klid na trochu snění.

Z Mártýho bytu se ozývá příšernej rámus. Zvoníme se ségrou třikrát krátce a jednou dlouze. Je to domluvený znamení.

"Co se to tady děje?" zeptám se místo pozdravu, když mi otevře Adéla, která dorazila první.

"To sou bubny. Trdlo trochu zkouší," vysvětluje Adéla ironicky.

Vejdu do Mártýho mňavýho pokoje a naskytne se mi pohled na Trdla, kterej mlátí do svých oblíbených nástrojů jako šílenec.

"Je sjetej nebo co?" ptá se Mára a obdivně ho pozoruje.

"Vynechal dvě zkoušky, tak sem mu doporučil takovou rozcvičku," objasňuje Mártý, kterej sedí u stolu a něco zapisuje.

"Dobrý, vole," utře si Trdlo zpocený čelo a hází paličky na gauč, "můžeme vyrazit."

"Tomáš jede s Kuřetem," obrací se na mě Adéla v autě.

"Hm," udělám a předstírám zájem o "pěknou" pražskou krajinu v okně.

"Abys to věděla," poznamená potichu.

Mártý zapíná kazeťák. CHOROBA, co jinýho.

"Abyste si to trochu zapamatovaly," obrací se k nám.

"Abysme si mohly zpívat texty," dodá spokojeně Mára, protože to je to jediný, co jí baví.

V Nelahozevsi stavíme před kulturákem.

"Jdeme ještě na pivo. Než začnete hrát," oznámí Adéla.

"Fajn, sejdem se tady," souhlasí Mártý.

"Jen jestli tady maj hospodu. V takovým zapadákově," prohlásí velkoměstsky má sestra.

"Jako bys neznala naše rodný město. Miniaturní, ale hospod se tam najde aspoň deset,"

"To zase přeháníš," odporuje.

Stoupáme do jakéhosi kopce, na jehož konci se může nalézat příjemná venkovská hospůdka, přesně taková, jaký máme rády.

Nikde ani človíčka, kterýho bysme se mohly zeptat, nestoupáme-li nadarmo.

Nahoře může bejt totiž jenom nějakej zoufalej předpotopní krámek s označením

"Smíšené zboží" nebo Sokolovna s nápisem "Sportu a míru zdar". Na vesnicích ještě tyhle nápisy straší. Nevím, jestli jsou lidi líný je zlikvidovat nebo jestli je jim to jedno nebo jestli mají utkvělou představu o jejich nepostradatelnosti.

Konečně nahoře.

Radujeme se. Je to hospoda. Plná kouře, pachu kořalky a dobrý nálady. U stolů sedí pospolu dlouhovlasá mládež i lysé hlavy starců, kteří hrajou na harmoniky, zpívají a vzpomínají na svý mládí. Dlouhovlasé metly v džínových vestách a šedivých rolácích se tváří trochu pobaveně, trochu unuděně a trochu jako ti, kteří od dnešního večera očekávají samý příjemný věci. Všichni se znají a rozumí si spolu. Zahlédnu kluka povídajícího si s šedovlasým dědou s dlouhýma vousama, kterýma spokojeně pohybuje. Lačně se napije ze sklenice, ve který se rozvaluje pivo s bílou pěnou připomínající čepici sněhuláka.

Když vstoupíme, většina očí zaměří svůj pohled ke dveřím. Zvědavě si nás prohlížejí. Co tady asi hledají?

A my si docela klidně sedáme k poloprázdnému stolu.

"Tak čím mohu posloužit, děvčátka?" zeptá se sympatickej výčepák.

"Tři piva, tři rumy a tři coly," řekne "děvčátko" Mára hrubým hlasem a vedlejší stůl obsazený až k prasknutí místními mládežníky se bouřlivě rozesměje.

"Slyšels to, vole?" zeptá se kluk, připomínající mi trochu Tomáše.

"Vodkad' ste, holky?" vetře se hned jeho kámoš a vycení zuby.

"Z Prahy," odpoví Adéla.

"Fakt? Z Prahy? A co tu děláte?" zajímá se ten, kterej je trochu týpek mý lásky.

"Přijely sme se podívat, jak žije vesnickej lid," zdůvodní Adéla.

"A ochutnat vaše folklorní pivo," přidá se Mára.

"A natočit si pár filmů s vašima obyčejema do zábavného pořadu Poznej svou vesnici a poznáš celý svět," řeknu já.

Chasa nasadí nepřátelské pohledy. Hlavně v řadách metalaček to nenávistivě zašumí.

"Nafoukaný Pražandy," řekne ta nejtlustší.

"Myslí si, že sou nejlepší," přidá se její o něco štihlejší kamarádka.

"Ať vypadnou," navrhne dívčina se třemi vlasy na hlavě obratně vyčesanými tak, že se zdá, že jich je šest a půl.

Absolutně si jich nevšímáme a mícháme si "tátu s mámou".

"Možná dám ještě jednoho -tátu-, " řekne ségra.

"Jakýho tátu?" vtírá se jeden z místních hošanů.

"Tvýho," odsekne Adéla a nevraživě si ho změří.

"Tak to bych vám neradil, holky. Von je trochu tuhej," řekne kluk a dávivě se tříská. Jeho nechutné kamarádky se můžou potřhat.

"To se ti povedlo, Venco, " řekne jedna a poplácá ho po rameni. Metla je nesmírně spokojená, a tak jí nic nebrání v tom, aby vyzvídala dál: "Hele, holky, vážně, proč ste sem přijely. Nekecejte, že jen tak. Dyž ste z Prahy. Co tady, ne?"

"No přece na CHOROBU," řekne Mára.

"A co je to zač?" zajímá "Vencu".

"Perfektní kapela. Vy jí nikdo neznáte?" udiví Adélu.

"To víš, my nejsme z Prahy," vyštěkne na ní místní krasavice nenávistně.

"Nech toho, Aleno," mírní jí Venca, a zpátky k nám: "To je nákej nářez, jo?"

"To si piš," ujistí ho Mára.

"Do smrti si budeš ten koncert pamatovat," prohlašuje Adéla přesvědčivě.

"A vy ste nějaký fanyanky nebo co?" zeptá se kluk s rašicím knírem.

"Dáme vám samolepky, jestli máte zájem," navrhuje Mára.

"A funguje to jako vrácenky?" chce ještě vědět Venca, když se dost vynadívá na modrou nálepku CHOROBY.

"Tak to ne, pánové, tohle je jenom taková reklama. Něco jako propagace.

Vstup se normálně platí," řeknu.

"Aha," zatváří se všichni zklamaně a strkají si samolepky do kapes.

"Buď rád aspoň za to. Víš, jaká je to vzácnost? To sou samolepky jenom

pro nejlepší známý a kámoše. Neprodejný, rozumíš?" snaží se Adéla přesvědčit nejbližšího kluka.

"A vy se s nima znáte, jo?" zeptá se tlustá metalačka se zájmem.

"Sme jejich nejlepší kamarádky. Jezdíme s nima na všechny zajímavý koncerty," řekne ségra znuděně.

"A sou hezký?" zajímá naši známou vlasatici.

"Nejhezčí je bubeník," prohlásím.

"A co Mártý? Na toho nesmíš zapomenout," řekne Adéla a snaží se nesmát.

"Máš pravdu. Zpěvák je největší bomba," přiznávám.

"A Feďák?" přijde se svou troškou do mlýna i moje sestra.

"Tak o tom ani nemluv. To je idol všech holek. Něco jako malej bůh," řeknu zasněně.

Holky na nás zírají jako zfetovaný.

Že by nám vážně věřily všechny ty průhledný kecy?

Že by vážně neprokoukly to divadlo, co na ně hrajeme?

Oni vážně netušej, že si z nich jenom střílíme?

Pomalu se blíží k osmý hodině a tak se zvedáme. Naši noví známí se chtějí připojit, ale odmítáme.

"To nejde, Mártý by děsně žárlil."

"Tak jaká je ves?" přivítal nás Mártý.

"V naprostý pohodě, jak jinak," řekne Adéla.

"Všude se chlastá," poznamená Mára.

"Kdy začínáte?" zeptám se já a vyhlížím Tomáše.

"Trochu pozdějc, Káčo, víš, nějaký problémy se zvukem a tak, znáš to,"

"Neznám,"

"Vlastně no jó," zasměje se Mártý jakože zapomněl, že nejsme z branže.

"Kde je mladej?" přihrne se k nám Trdlo.

"Co zas proved?" zatváří se Mártý.

"Hlídám ho. Má přece zákaz chlastu, ne?" objasní Trdlo a bere si můj půllitr s pivem. Dost drze, podotýkám.

"Škoda, že ty ten zákaz nemáš," vyrvu mu svou sklenici zpět.

"No aby ses nepoto ...," směje se Trdlo a běží pryč.

"Si ňák moc dovoluje," mumlám a zklamaně si prohlížím ten žalostnej zbyteček, kterej na mě zbyl.

"Čau," uslyším konečně vytouženéj hlas.

Podívám se Tomášovi do očí a zjišťuju, že je má pořád modrý. Na chvíli si pomyslím, proč jen se s ním pořád tak hádám. Ale jenom na chvíli.

"Tak ty dneska nesmíš pít, jo?" zeptám se škodolibě.

"Můžu. Ale nechci," brání se.

"Nekecej. Jinak by tě vyhodili z kapely."

"Nikdy by mě Mártý nevyhodil, na to sem moc dobrej."

"CHA! Tak to určitě. Jen se zkus dneska napít piva a letíš."

"Já nemám na pivo chuť," řekne nepřesvědčivě.

Vytrhnu mu kelímek z ruky.

"Takže ses dal na colu, jo?"

"No a co?"

"Budeš tlustej."

"Po pivu bych taky nezhubnul."

"Ty bys nezhubnul po ničem."

"Když se na tebe tak dívám ze strany ... ,"

"Tak co? Mám břicho?"

"Přesně."

"To se asi rozpláců," řeknu mu výsměšně a odcházím.

To jsem mu to nandala, myslím si a nedochází mi, že jsem to zas dokonale provařila. Že se na mě celej koncert ani nepodívá. A bude naschvál balit nějaký holky. A já budu žárlit, pozorovat ho a trpět.

Proč pořád musím urážet jeho ješitnost a ponižovat ho?

Protože ho miluju?

Protože ho nenávidím?

Ale zatím je mi docela fajn. Běžím za holkama a k Mártymu. Bavím se s Vencou z hospody, s cizíma klukama a chlápky. Tomáš mě pozoruje a nalejvá se limonádou. Je mi ho líto. Najednou. Ale kdybych za ním teď přišla ...

Udobřit se a tak ...

Nějakým hnusným způsobem by mi zasadil ránu.

A já nechci!!!

A proto se budu chovat dál jako koketa. Aby viděl, že o něho ale vůbec nestojím.

Aby viděl, že je mi úplně volnej. Že mám tisíce nápadníků a nikdy nestojím v koutě. Jako on. Že jsem oblíbená, zábavná a vtipná. Že jsem sexy a líbím se ostatním. Že ...

"Vždyť sme málem zapomněly na foťák!" vykřikne najednou Adéla a letí pro svůj bágel.

"Na co foťák?" nechápe Mártý.

"Na vás," vysvětlím.

"Vy nás budete při hraní fotit?" zašklebí se Kuře polichoceně.

"Tak a jdeme na to," vřítí se mezi nás Adéla s foťákem.

"Kdo chce blejsknout první?"

"Já," vtírne se Mára, "já se chci vyfotit s Mártym."

"Tak k sobě."

Blbneme a děláme různý ksichty.

Ale mě někdo chybí. Někdo, kdo je dneska absolutně střízlivej a zalezlej kdesi v koutě.

"Hele, ještě vyfotíme Tomáše. Kde zas je?" napadne Mártýho. Asi mi čte myšlenky.

"Má tu nějakou holku," vysvětlí Kuře a mně tím málem podrazí nohy.

Mám šmouhy před očima a zdá se, že trpím závratí. CO?! HOLKU?!

"Ale né svojí," všimne si můj proměny. Oddychnu si. Předčasně.

"Zatím," řekne Trdlo a viditelně se baví mýma duševníma hupsama.

"Jak to myslíš?" zeptám se.

"Co není, může být," odpoví tajemně.

"A co Káča?" zeptá se Adéla a já bych jí nejradši zabila.

"Buď ticho," osopím se na ní.

"Káča holt bude mít smůlu," řekne ten cynik.

A já jsem najednou chodící mrtvola. Tak mu pěkně děkuju. Rázem jsem vystřízlivěla.

A mám po náladě.

A už jí taky zahlídnou. Bloncka. No jistě. Vždycky blondýna. Proč jsou moje sokyně vždycky takový ty samý protivně špinavý blondatý holčiny s nenápadným obličejem a prohnanýma očima lstivých šelmiček? Proč?

Tahle je asi o tři hlavy menší než já. Rovný vlasy na ramena. Zelený oči. Namalovaná pusa na hnědo. Pronikavej pisklavej hlas.

"Ahó, kluci," zaječí, když uvidí Mártýho a ostatní.

"Sme vás s Tomášem hledali," vyjekne jako nějaký pitomec.

"Čau, Deniso, čau," vítá se s ní Trdlo, "sem rád, žeš přijela,"

"Tady Tomáš mě pozval. Tak sem nemohla odmítnout," zubí se.

"Já sem si právě říkal, že už sme tě dlouho neviděli, tak sem..., víš, napadlo mě ti zavolat," říká Tomáš a usmívá se na ní.

Pozoruju tu scénu děsně nevraživě. Úplně zapomínám, že se mám chovat jako neodolatelná kráska s houfem ctitelů. Pak se s Tomášem střetneme pohledama.

Uhodí do mě blesk. Zajiskří to. A pekelně zabolí. Vzpamatuju se.

Bože, jak se chovám trapně. Stojím tu sama a zírám na Tomáše a jeho objev jako na zjevení. To se mu přece hodí. Dostal mě. Jsem ubohá.

TAK TO TEDA NE!

Jsem přece výborná herečka. Jak jsem takhle mohla vypadnout z role?

Stává se to prostě.

Ale já to musím napravit.

Bohužel zatím si nejsem zcela jistá jak.

"Adélo, nejdeme si pro pivo?" zeptám se pro jistotu. S pivem v ruce se přemýšlí líp. To mám ověřený už dávno.

"Jak to vidíš s Fedákem?" zeptá se mě Adéla, když se nám podaří přeběhnout téměř celou frontu u výčepu.

"Mizerně je slabý slovo," přiznám se.

"Vždyť to je docela příšerná holka," zaškaredí se kamarádka.

"Jakoby někdy měl vkus," poznamenám.

Postavíme kelímky na stoly a jdeme tancovat. V sále je narváno k prasknutí.

"To je rozdíl," libuje si Adéla, "s Prahou se to nedává srovnávat."

"Můžu tancovat s váma?" uslyším někde v blízkosti známej odpudivě ječivej hlásek. Ohlídnu se a spatřím Tomášovu novou přítelkynku.

"Jo, klidně," prohodím lhostejně. A v hlavě mi uzrává plán. Plán, zakládající se na důvěrném spřátelení s dotyčnou osobou. Protože jestli si Tomáš myslí, že mě uvidí žárlit, tak se dost přepočítal. Protože já se budu naopak rozplývat.

Rozplývat radostí, že mě seznámil s tak okouzující dívkou jako je ona.

"Jak dlouho znáte kluky?" začíná sama rozhovor, když si jdeme sednout. Adéla na ní hodí přezírajej pohled. Nemá chuť se s ní otravovat.
"Dost dlouho," řeknu a pozoruju, jak se zatváří.
Udiveně, což jsem předpokládala. Jako kdybych jí řekla nějakou pitomost.
"Já je znám asi tři roky a nic sem o vás neslyšela," namítne a usrkne červenýho vína. Vždycky tyhle holky pijou červený víno. Anebo coca colu. Ale tahle limonáda má dnes jinýho příznivce. Podívám se na Tomáše. Jako vždy se snaží vypadat jako nebezpečnej rocker. Moc mu to nejde.
"Tři roky? Nic moc," řeknu pohrdavě. Takovým tónem, jako kdybych si s Mártym hrála na písečku a dělala bábovičky, s Kuřetem prožívala první lásku, s Trdlem si poprvý užívala a s Tomášem S Tomášem?

"Vypadá dobře, vid'?" prohodí ta holka s pohledem na hrající kluky.
"Kdo?" ptám se v naprostým šoku, protože mám špatný tušení.
"Tomáš, přece," potvrdí můj tušení a s obdivem ho pozoruje.
"Vypadá jako idiot," řeknu pomalu.
"Mně se líbí,"
"Tak to si ho musíš hledět,"
"Vždycky jsem s ním byla jenom kamarádka,"
"Klidně se do tebe může zamilovat," řeknu a jsem na pohled klidná. Ve svém nitru zuřím.
"Myslíš?" pronese ještě vyšším hlasem než obvykle. Pronikavě se na mě podívá.
"Já sem byla totiž přesvědčená, že ty a on ... no, že něco mezi sebou máte,"
"Ujišťuju tě, že nikoliv," řeknu chladně.
"To sem ráda," oddychla si má sokyně.
"Já sem taky ráda," řeknu a zní to docela upřímně, "doufám, že budete nádhernej párek. Přála bych vám to, fakt," tady to trochu zaskřípe. Ale ta holka nic nepozoruje.
"Seš prima," řekne a myslí to doopravdy.
"Nespala si s nim, že ne?" chce mít ještě jistotu.
"Já? To ses zbláznila," zahraju tak dokonalej úžas z položený otázky, že bych přesvědčila i samotnýho Tomáše. HA HA HA.
Zatímco si povídám se svou nemožnou společnicí, Adéla se znuděně rozhlíží po sále. Nikde zřejmě neobjevila potenciálního partnera, protože trčí sama u stolu.
"Nějak se nebavíš," prohodím směrem k ní.
"Právě, že až moc, když se tak dívám na tebe,"
"My sme si náhodou skvěle pokecaly," řekne Denisa. Adéla se rozesměje.
"Vona je trochu cvaklá," vysvětlím honem své nové "přítelkyni".
"Ste náhodou obě správný," namítne podlejzavě.
"Ty taky nejsi nejhorší," řekne Adéla a zamrká na mě.

CHORoba právě dohrála. Slyším Mártýho, jak se loučí s publikem a přeje dobrou zábavu. Za chvíli si to kluci přihasí. Takže začít se tvářit co nejveseleji. Ještě by to chtělo nějakýho toho strapečka. Tedy kluka, kterej by byl ochotnej strpět pro můj krásný oči cokoli.
"Strapečka" vymyslela Adéla. Jednou v klubu. Začala se smát a ukazovat na dva kluky s vrabčím hnízdem na hlavě.

Ješitní hošani si její výsměch vyložili jako vyzývavej kukuč, došli k závěru, že jsou neodolatelní a přisedli si k nám. Za pár minut jsme perfektně vystihly střapeččí povahu. Jsou to kluci, který jsou povolný úplně ke všemu. Kupují vám pití, dávají cigarety, smějou se na vás a lichotí. Líbí se jim na vás všechno a neustále se dožadují schůzky, v lepším případě telefonu. Jsou neoblomní a nic je nedokáže odradit. Vaše odmítání si vysvětlují plachostí a nedokážou pochopit, že o ně nestojíte. Znovu a znovu se k vám vrací a znovu a znovu vás přesvědčují, že s nimi vás čeká ráj na zemi. Najdou si vás všude a jsou ochotni stropit scénu, že si jich nevšímáte a že byli využiti. Naštěstí se rychle zklidní a jdou vyhledávat další oběť. Nejsou nebezpeční, protože jejich namlouvání je vlastně způsob jejich hry. Nehrozí, že by vás milovali a docela jistě se spokojí s třeba i horší náhradou.

Rozhlížím se v naději, že nákej takovej mě zachrání. Aby mě Tomáš neviděl samotnou. Mám štěstí. Tři typický střapečkové si to míří naprosto sebejistě k našemu stolu.

"Je tu volno?" zeptá se ten nejdrzejší z nich.

"Ale jo," řeknu a jsem hrozně ráda.

Střapečci nevypadají špatně a má láska by mohla alespoň kapánek žárlit. Doufám.

"Tomáši, byli ste fakticky dobrý," přivítá kluky Denisa a tváří se jakoby vyhrála milión.

"Nějak nám to dneska vyšlo," přiznává skromně Mártý, "dokonce i mladej válel,"

"Protože nebyl vožralej," neodpustí si Trdlo.

"To není pravda," hájí se napadený, "celej tejden sem hrozně dřel, cvičil sem pět hodin denně,"

"To ti tak věříme," poznamenám. Ignoruje mě.

"Proč bysme mu neměli věřit?" zeptá se Denisa a nepříjemně se na mě podívá.

"Mně je to jedno," řeknu šíleně otráveně. A už se s nima nebavím. Věnuju se svému střapečkovi, kterej se nabízí, že mi koupí panáka.

"A co bys chtěla?" zeptá se a hodí milej pohled.

"Vizoura," řeknu pohotově, protože to miluju. Ani necekne a běží k výčepu. Fajn. Tomáš si povídá s Denisou. Adéla s Mártým. Trdlo rejdí očima po kolemjdoucích kostích. Kuře odchází pro pivo. Tomáš pije tisícátou colu. Trdlo jde na věc.

Kuře přichází s pivem. Adéla se hlasitě směje. Mártý vypadá šťastně.

"Tak na tebe," přichází konečně můj střapeček se dvěma skleničkami.

"Neopij se," všimne si toho Tomáš.

"A ty se neufetuj kofeinem,"

"Pořád budu střízlivější než ty."

Než najdu vhodnou odpověď, vmísí se do toho Denisa, která nás nevěřicně pozoruje: "Proč ste na sbe takoví?"

"Jaký?" zajímá Tomáše.

"Hádáte se,"

"Nás to baví, vid'?" vynucuju si souhlas.

"Šíleně," řekne a nezní to moc upřímně. Brzy se zvedá a odchází neznámo kam. Denisa si ke mně přisedává. Je rozhodnutá mě vyzpovídat. Vypytává se na všechno možný. S přesvědčivou tváří jí nehorázně lžu. Kdyby nás zdálky někdo pozoroval, byl by přesvědčen, že si u stolu povídají dvě kamarádky.

"Vy ste se nějak spřahly," komentuje to Tomáš, právě přicházející. Jeho hlas zní udiveně.

"Rozumíme si," objasním mu jednoduše.

"To sem rád," prohodí Tomáš, ale na přešťastnýho nevypadá.

Začínám se opět věnovat svému střapečkovi, protože vy víte proč. Občas mrknu k vedlejším židlím. A často zachyťm Tomášův pohled. Rychle se oba odvracíme zpátky ke svým společníkům. Jakobychom se těžce provinili tím pohledem.

A já vím, že jsem tentokrát vyhrála. Ale přesto, že cítím, že je to má výhra, přesto nedokážu potlačit a udusit v sobě pochybující hlasy, který mi našeptávají opak. A doma před zrcadlem vypadám jako upírka. Slzy v mých šminkách nadělaly velkou neplechu. Nezbylo nic z mé krásy. Zbyla akorát upíří pachut' a náruč zvadlých růží. Byla to tedy výhra? Nebo jsem zase prohrála?

52.

Koupily jsme si s Adélou takový přívěsky. Líbily se nám. Představovaly lidský oko, nad kterým cenila zuby lebka se zkříženejma hnátama.

"Dáme je klukům," navrhuju.

"Myslíš, že bude vhodná příležitost?" zeptá se Adéla nejistě.

"Určitě." tvrdím s naprostou jistotou.

"Zatím je budeme nosit my."

"Až nás přestanou zlobit, dostanou je," přitakávám.

"Posledně měl Fed'ák vztek," řekne Adéla najednou.

"Myslíš?"

"Byl evidentně naštvanej, že ses skámošila s tou holkou."

"Ani bych neřekla."

"To já bych teda řekla."

"A proč by měl mít vztek?" zeptám se nevinně a očekávám jedinou odpověď.

"Čekal, že budeš žárlit," nezklamala mě Adéla.

"Dyt' taky jo," přiznám se.

"Mně to říkat nemusíš."

"Já vim,"

"Já tě totiž znám."

"Já vim."

"Márty mi řek, že mě miluje."

"A co ty?"

"Řekla sem mu, že je muj kamarád. Nic víc."

"Jak se tvářil?"

"To ti může bejt jasný."

"Myslíš, že ho tím ztratíme?"

"Ne, to ne. On si totiž myslí, že sem to řekla jen tak. Chápej, má dost odvahy k tomu, aby to pořád zkoušel."

"A co tedy na to konkrétně?"

"Doslova?"

"Doslova."

"-Je mi jasný, že mi nemůžeš odpovědět hned. Seš moc hrdá. Ale já počkám.

Na tebe si vždycky počkám-."

"Tak tohle on řek?"

"Jo, tohle přesně."

"Dyť sem ti to povídala, ale tys mi nechtěla věřit."

"Já sem ti věřila, jenom sem si to nechtěla připustit."

"Že se do tebe zamiluje?"

"Že se do mě TAKHLE zamiluje," odpoví Adéla zamyšleně.

53.

A můj přívěsek má na krku Fráňa. Jak je to možný? Vnutila jsem mu ho. Proč? Protože jsem žárlila. Na koho? Bez komentáře.

Tomáš si to přihasil s Deniskou ke *Špačkům*. Vůbec jsem to nečekala. Tohle on ještě nikdy neudělal. Na záchodě jsem pak odchytila Denisu. Tvrdila, že spolu chodí. ŠOK! Málem jsem tam umřela. A to ještě nutno předstírat veselí a gratulovat. K jejímu štěstí. Ale rychlé bylo moje vzpamatování. Znechuceně jsem si prohlédla jasně modré oko, klimbající se na mém krku, a dospěla k závěru, že mě ten krk pálí. Způsobuje mi bolest to žhavé oko, který se směje. Škodolibě mi vpaluje díru do těla. Způsobuje mi výsměch to oko. Je nutný se ho zbavit.

To bylo mé rozhodnutí.

"Fráňo, nechceš to?" zeptám se tedy svého společníka vedle sebe.

"Ty mi to voko dáš?" nechce mi František věřit.

"A proč ne? Nelíbí se ti snad?"

"Je dobrý, tak jo," souhlasí pak.

Adéla na mě hodí nevěřicnej pohled. Ale ona je na tom líp. Sický sedí vedle ní a nemá s sebou žádnou takovou "Denisku". Povídá si s Adélou jako kdysi. Jako tenkrát na Slapech. Usmívá se na ní. Jakoby jí znovu objevil. Jakoby jí chtěl vynahradit veškerou bolest, kterou jí způsoboval.

Konečně mě ten hnusnej přívěsek netíží. Přestože jsem úplně mimo a skoro nic nevnímám, neujde mi Tomášův pohled, se kterým tu výměnu pozoruje.

A udělá se mi maličko líp, protože to není lhostejnej pohled. Třeba Denisa neměla pravdu, třeba si vymejšlela, napadne mě. Ale pak přestanu mít čas na takovýhle úvahy, protože si vedle mě sedá můj "syneček" Jack. Po dlouhý době se sešel s naší bandou a za tu dobu ani trochu nevyspěl. Ale humoru má za deset takových Jacků. Nenechá nikoho domluvit, do všeho se plete, hází jeden fór za druhým a neustále mě obtěžuje oslovením "mamko." Smějeme se tomu jako blázni a Jack je rád, že mezi nás zapadá.

"Škoda, žes s námi nebyl na Svěrákovi, Jacku," řekne mu Mářa.

"Vždyť sem to nevěděl. Nikdo mi nic neřek," hájí se.

"To my schválně, vole, abysme se za tebe nemuseli stydět," směje se Fráňa.

Jacka to ale neodradí a bere to jako legraci.

A mně se začíná tahle akce líbit. A když ještě k tomu uslyším Tomášovo: "Hele, nemělas už být doma?" k Denise, začnu se doopravdy bavit.

"Měla, ale kašlu na to," řekne Denisa a objednává si další pivo, aby se nám vyrovnala.

"Abys neměla průser," varuje jí Sicky.

"No a co? Hlavně, že je s náma," slyším se, jak říkám a dělám, že vůbec nevidím udivenýho Tomáše a všechny kluky.

Jak lehké je napálit muže....

A Tomáš si už Denisy nevšímá. Neustále mě pozoruje. A za chvíli ho mám vedle sebe.

"Proč si dala to voko Frantovi?" zeptá se.

"Jen tak,"

"A nedala bys ho mně?"

"Proč?"

"Když tě poprosím"

"To ti nebude nic platný."

"Kačenko."

"Seš votravnej. Dala sem ho jemu, tak mu ho nebudu brát,"

"Von to pochopí,"

"A co jako?"

"Že vlastně patří mně."

"Jak si můžeš být takhle jistej?"

"Patří mi." opakuje tvrdohlavě.

Jak lehké je obměkčit milující ženu ...

Vzdychnu si. Co mám dělat? Přece se nezachovám tak nemožně. To prostě nejde. Už vidím Frantův pohled: Vždycky sem ti říkal, aby sis s nim nic nezačínala. Ale ty ne. A tak to dopadá. Nejdřív mi něco dáš, protože chceš, aby měl vztek, a pak mě ztrapníš, že mi to zas vezmeš. A ztrapníš taky sebe, to si pamatuj.

Copak můžu něco udělat?

Pak dostanu spásnej nápad.

"Tak se Fráni zeptej, jestli ti ho dá, mně je to jedno."

"Ale to by ti být jedno nemělo."

Neodpovím mu.

"Tak já se Franty zeptám."

"Dyt' jo."

Najednou je jako posedlej. Posedlej touhou po tom pitomým přívěsku.

Jakoby na tom záležel náš vztah. Jakoby za každou cenu musel dostat ten přívěsek.

Aby si dokázal, že to co chce, musí vždycky dostat. A já ho v tom ještě podporuju.

Slyším Tomášův hlas, jak se dožaduje oka na Frantově krku.

"Dala ho přece mně, "nedá se František.

"Kačenko, že je můj?" obrací se na mě jako malej harant.

"Tak mu ho dej, Franto, ať má klid," řeknu unaveně.

A Tomáš se vítězně usmívá. Ani si nevšimne, že Denisa se vůbec nebaví.

Ani si nevšimne jejího smutného pohledu. Ani si nevšimne, že na něho mluví.

Vidí jenom mě.

A Sický aby nezůstal pozadu za svým největším kamarádem: "A co já? Já chci taky voko."

"To nepude." směje se Adéla.

"Jak to?"

"Protože se mi líbí a nemám v úmyslu tě obdarovávat."

Sický přemlouvá. Adéle se to viditelně líbí. Tomášovi taky, protože on už přemlouvat nikoho nemusí. Adéla nakonec podléhá. A Sický hrdě vypíná hrud'.

"Teď sme štramáci, vid', dědku?" otočí se na svého kámoše, kterej horlivě přikyvuje. Fráňa sedí jako zmoklá slepice. Je mi ho líto a mám vztek, že sem ho uvedla do takovýhle trapný situace. Musím to nějak napravit.

"Tobě koupí voko moje ségra," řeknu potichu, aby mě Mářa neslyšela.

"Jó, to určitě," namítne František lítostivě.

"Vsaď se, že ti koupí něco lepšího."

"Já nic lepšího nechci, já chci to voko," namítne.

"Tak ti koupí voko, no," vzdávám se.

"A co když ne?"

"Tak se jí zeptej," vzdychnu, protože se chová jako rozmazlený dítě.

Pozoruju, jak si něco šeptá s Mářou. Pak se usměje a kejvá hlavou. Ségra se tváří jakoby nic, ale uvnitř se jí skrejšvá nadšení. Znáám jí. Oddychnu si. Tak to je tedy v pořádku.

Na záchodě vyvádíme s Adélou jako šílený. Zdá se nám to prostě báječný.

Zdá se nám všechno krásný. Protože doufáme, že tohle je druhej a lepší začátek.

"Denisa tam sedí jako pitomec," poznamená ještě Adéla. Obě se zasmějeme.

V tom se otevřou dveře a v nich stojí ta, který náš smích patřil.

"Takže tys pěkná lhářka," řekne mi nenávistně.

"Proč?" hraju udivenou a chápu, že mě nenávidí.

"Ty s nim chodíš,"

"Asi sme se dali znovu dohromady, no a co?"

"Tvrdilas, že ste jenom známý,"

"V tý chvíli sme oba byli,"

"Tvrdilas, žeš s nim nic neměla,"

"V tu chvíli sem na to zapomněla,"

"Tvrdilas, že ho nemiluješ,"

"Asi to v tý chvíli byla ta největší lež,"

"Krávo," nazve mě zvířecím jménem a odejde.

Když přicházíme ke stolu, Denisa už mezi klukama není.

"Kde je?" zeptá se Adéla.

"Odešla. Konečně," řekne jeden malej hajzlík.

"Já myslela, žeš jí sem přived. A že s ní chodíš," řeknu mu odměřeně.

"Vona si to myslela," zamumlá.
"K tomu ale musela mít důvod,"
"Byla to jenom jedna známá holka, nic víc," pronese s hlubokým přesvědčením.
"Dyť by byl vůl, kdyby se s ní zahazoval," pronese důležitě Jack, "to von bude zase s tebou, mamino."
"To si budu muset ještě rozmyslet," řeknu a provrtávám Tomáše pohledem.
"Už sis to přece rozmyslela," řekne Tomáš a usměje se na mě. Usměje se jako na Bohyni. Nejsem Bohyně. Mám na sobě orvaný žlutý triko a sepraný džíný. Nejsem Bohyně. Ale jestli se někdo tak nějak podobně cejtil, tak jsem to byla právě teď já.

Ospale zvedám sluchátko. Je ráno a já nemám absolutně žádnou náladu s někým mluvit. Jako každý ráno. Až na jednu osobu.
"To seš ty, Kačenko?" ozve se právě tahle jediná osoba nezvykle milým hlasem. Kam se najednou ztratilo mé mrzoutství?
"To seš ty, Tomáši?" řekne nějaká děsně milá holka místo mě.
"Nevzbudil sem tě?" stará se moje láska.
"Vzbudil, ale tobě je to dovolený,"
"Nikommu jinýmu?"
"Ne. Nikomu jinýmu,"
"Chce se ti dneska někam?"
"Možná. Podle toho, co navrhneš,"
"Co bys řekla do nějaký restarurace?"
"Na snídani?"
"Třeba na snídani,"
"Já si dělám legraci."
"Já to беру vážně."
"Ale měls mě pozvat na večeři, pamatuješ, ne?"
"Večeře bude jindy."
"To seš tak žhavej mě vidět?"
"Uhodlas."
"Hm. To je něco jinýho."
"Tak za hodinu?"
"Nejdřív za dvě, Tomášku."

Nezvykle čile a ve výborné náladě pokládám sluchátko. Chvíli tak sedím. Jen tak. Jsem v oblacích. Je krásný ráno. Nejkrásnější na světě. Mrknu do okna na oblohu. Je modrá. Pár bílých šmudlinek. Najednou spatřím anděla. Pomalu se blíží k mému oknu. Zamávám na něj. Poznávám ho docela dobře.
"Amorku! Co ty tady?"
"Letím za tebou."
"A proč?"
"Vzpomínáš si na náš rozhovor?"

"Samozřejmě."

"Tak kdo měl pravdu?"

"Nevím."

"Nevěříš mu?"

"Nevěřím sobě."

"Pak s tím nic nemůžu dělat. Já jsem svůj nezkazil."

"S kým si to tam mumláš?" ozve se Máři rozespalej hlas. Neklidně se po ní ohlídnu.

"S nikým," odseknu a podívám se znovu do oken. Mezi poletujícími ptáky marně hledám svého anděla.

"U vás pěstují lidé pět tisíc růží v jedné zahradě, a přesto tam nenalézají to, co hledají,"

"Nenalézají," řekla jsem.

"A přesto by mohli najít to, co hledají v jedné jediné růži. Ale oči jsou slepé. Musíme hledat srdcem."

S. Exupéry - Malý princ

Prohlížíme si s Tomášem fotky, který jsme udělaly s Adélou v poslední době.

"Co to je?" nechápe Tomáš, když se mu dostane do rukou fotografie podivně kroučícího se kluka v šedivém roláku.

"To si vyndaváš sršně z oka. Nejspíš," směju se mu.

"To přece nejsem já," nevěří.

"Ale seš to ty. Zrovna zachycen ve slabé chvílce,"

"Tak to musíme zničit,"

"V žádném případě," vyrvu mu fotku, "je to legrační,"

"Jenomže mně se to nelíbí. Vypadám tam jako napuchlej kojot,"

"Nebuď tak ješitnej," poradím mu.

Kupodivu mlčí a nehádá se. Začne rozhovor z jinýho soudku. Vypráví o klukovi, kterýho učí na kytaru, vypráví legrační historky. Vypráví story s CHOROBOU.

Baví mě příběhama o Trdlovejch záletech. O svejch pro jistotu mlčí. Vypráví o tom, jak jednou Sicky s Jackem ...

Poslouchám ho a nevěřím tomu, že to je ten samej nafoukanej primitiv, kterýho ze sebe tak často dělá. Poslouchám ho a přeju si, aby ho takovýho viděla někdy Adéla, která si z něho dělá legraci, přeju si, aby ho chvíli poslouchala i má ségra, která ho absolutně neuznává. Přeju si, aby tu byli kluci, který krouť nad mýma citama hlavou.

Jenomže vím, že s nima on takovej nikdy nebude.

Snaží se ze sebe dělat za každou cenu hvězdu a borce.

Pak vypadá směšně.

Je mladší než já.
O tolik mladší.
V tomhle věku je ještě šílenej puberták.
A já málem na vdávání.
Proto musím pochopit, že se předvádí.
Předvádí se víc než ostatní.
Je jinej než ostatní. Miluju ho.

Jedeme do Kolína. Řítíme se tam za jistou kapelou. Za volantem zachovalýho FORMANA Trdlova momentální přítelkyně Irča. Kluci jí museli zpracovat, aby nás vzala s sebou, protože se o vztahu ona - my nedá tvrdit, že by byl zrovna na výbornou. Zvláštní sympatie necítila ani jedna ze zmíněných stran. Mártý tvrdil, že ukecat Irču bylo obtížný dílko, což jsme mu věřily. Jenomže jinak to nešlo, protože kluci trčeli v Kolíně už od rána, a my s Adélou neměly možnost vzdát se svých pracovních povinností ve formě neplacenýho volna nebo dovolený. Obě dvě jsme měly tvrdý šéfy. V důsledku rozvoje kapitalismu v naší zemi, kterej donutil naše kdysi tak sladce spící podniky se částečně probrat. A proto se nedalo vypadnout z práce jenom proto, že jsme se chtěly bavit. Snažily jsme se teď Irču a její kámošku přehlížet. "Pamatuješ, Adélo, na Láďu?" zeptala jsem se, když už bylo mlčení na nesnesitelný úrovni. Dohodly jsme se totiž, že cokoli týkající se CHOROBY, Mártýho, Tomáše a ostatních kluků nebudeme probírat. Jelikož by to moc rádi slyšeli Ireniny uši. A Irenin mozek by si všechno do podrobností vyfotil a zkopíroval. A při nejbližší příležitosti by Irenka všechno vyžvanila. A to jsme si nemohly dovolit. A začaly jsme vzpomínat na jiný kluky a jiný zážitky a problémy, který se tenkrát zdály neúnosný, ale který se hrou času staly nepatrnými. V Kolíně trochu zmatky při hledání místního kulturáku. Přijíždíme akorát na druhou písničku, takže se ani nestačíme s Mártým a jeho spolkem přivítat. Nevadí. Jdeme na pivo a tancujeme. Jako vždycky. S Tomášem se na sebe usmějeme. Začíná to slibně, myslím si. Možná dneska bude všechno v pohodě. Jenomže to bych musela zapomenout na alkohol. To bych musela zůstat střízlivá.

Celej večer jsem vyváděla s jakýmsi klukem, kterej byl typickej střapeček. Kdyby to Tomáš věděl, asi by to tak nevadilo, ale co on mohl tušit o "střapečcích?" Ten kluk mi sliboval, že když s nim budu chodit, dostanu ke každému svátku a narozeninám milión růží, že spolu budeme navštěvovat nejrůznější luxusní restaurace a bary, že se budu vozit v drahým fáru. Sliboval mi všechno možný. Tvrdil, že podniká ve výborným kšeftu, tvrdil, že se s ním budu mít jako princezna. Nikdy bych ho neposlouchala, kdybych nebyla opilá. Ale byla jsem opilá, a přibližle jsem se na něho smála. Ani jsem si nevšimla, že do hospody přišel Tomáš. Seděla jsem tomu klukovi na klíně a líbilo se mi, jak mi lichotil. Líbil se mi jeho zájem, přestože jsem věděla, že to není žádněj hlubokej zájem a že skončí tak

rychle, jak začal, protože znám tyhle kluky a znám svý srdce, který je ve svý hloubce nenávidí, ale znám bohužel taky svou druhou tvář, která je toleruje a využívá. Mý myšlení bylo zamlžený alkoholem. Nebyla jsem schopná si uvědomit svý chování. Nebyla jsem schopná rozpoznat svou ubohost. Zdálo se mi, že jsem hvězda. Když jsem si konečně všimla Tomáše, bylo už pozdě. Líbilo se mi, jak mě žárlivě sleduje, jak mu působím bolest, jak ho tím ponižuju. Líbilo se mi to a nemyslela jsem na následky. A nevadilo mi, jak se Adéla mračí, protože nenávidí, když se takhle chovám. Ale já nevím, co by se muselo stát, abych se takhle chovat přestala. Nevím. Asi by se musel stát nějaký zázrak.

Ale ten se nestane a já spěju dál ke svému zničení.

Cestou na záchod zaslechnu útržek rozhovoru:

"Vidíš, Adélo, a takovouhle holku mám milovat?"

"Je přece opilá,"

"To není žádná omluva, já už toho mám dost, fakticky se na ní vykašlu,"

"Ale Tomáši, ty taky nejsi zrovna andělíček, vždyť přece ... ,"

A nezměnilo mě to. Naopak. Vesele jsem se ušklíbala. AŤ TRPÍ!

Ať jednou trpí i on. Já už toho mám taky dost. Najednou ze sebe dělá sladkýho milence, ale vždyť jím není. Nemá si na co ztěžovat. Ať trpí, jestli mě miluje. Ať si to prožije alespoň z jedné třetiny. To co prožívám já, když se kolem něho motají ty jeho děvky.

AŤ TRPÍ. Myslela jsem si, ale nejhorší na tom bylo, že jsem to myslela vážně.

Volala mi Adéla.

"Je to s tebou pořád stejný."

"Omlouvám se. Víím, že sem byla trapná."

"Mně se přece omlouvat nemusíš. Mně si nic neudělala."

"Já víím, ale když on mi teď nezavolá."

"Nezavolá. Povídal si se mnou a tvrdil, že už s tebou skončil."

"Já sem s ním už přece skončila mockrát."

"Vypadal na to, že to myslí vážně."

"Takže konec?"

"Nevím, ale už mě přestáváš bavit s těma svýma problémama, protože tě nikdy nenapadne nic jinýho než to zvorat. Zrovna teď, když ste se konečně mohli dát doopravdy dohromady."

"A co ty a Mártý? Měla ses k němu ňák moc kamarádsky, až bych dokonce řekla, že to kamarádský přestávalo chvílema bejt."

"To je něco jinýho. Já o Mártýho nestojím,"

"Právě. A chováš se tak, že si myslí něco vopačného."

"Nic sem s ním neměla."

"To nemusíš, Adélo, ale oni některý věci stačej. A možná znamenají víc než se s někým vyspat."

"Nedělej ze sebe mravokárce."

"Já zas poukazuju na tvý chyby, aby sis nemyslela, že žádný nemáš."

Protože to, že Sicky tam nebyl neznamená, že se o tobě a o Mártym nic nedozví. Znáš Tomáška a jeho bonzující povahu."

"Myslíš, že bude něco vykládat?"

"Já tuším, že bude tvrdit, že ty a Mártý brzy vystrojíte svatbu."

"Přeháníš. Vždyť sem s Mártym ... ,"

"Nic neměla. A přece si působila dojmem, že zájem máš."

"Slíbila jsem Mártymu, že spolu zajdem na večeri. A dneska mi volal, že má lístky do divadla."

"Tak to si piš, milá Adélko, že on si je téměř jistej, že tě dostal. To neznáš zamilovaný lidi. A taky si buď jistá, že o tom už ví Sicky."

"Takže to je blbý?"

"Je to úplně nejblbější, ale pokusíme se z toho vybruslit."

"Má to vůbec cenu?"

"Pokus je pokus. Zkusit to můžem, ne?"

Hrajeme s Adélou jen tak pro zábavu amatérský divadlo. Neděláme to z žádných ambicí. Hrajeme divadlo jenom proto, že nás baví. Věnujeme se tomu už dost dlouho. Se souborem jsme se seznámily v jedný hospodě, kam jsme chodily ještě jako šáhnutý teenageři. A jelikož s náma puberta fakt cloumala víc než abnormálně, všimnul si nás jistej chlápek.

Ze začátku jsme mu nevěnovaly pozornost. Bavily jsme se s ním takovým tím hospodským způsobem, o kterým víte, že z něho druhej den nezůstane nic.

Řekl nám: "Holky, vy jste přímo stvořený pro můj divadlo. Přijďte na schůzku a dáme dohromady hru, kterou jsem nedávno napsal,"

"Ale my neumíme zpívat," namítla Adéla.

"To je právě vono," zajásal chlápek, "my chceme divadlo, který by bylo takový avantgardní, praštěný, nesmyslný, ale humorný, chápete?"

"Chápeme," potvrdila jsem, ale nezajímalo mě to.

"A právě tam se může klidně zpívat falešně. Rozumíte?"

"Jasně," řekla Adéla.

"Takže jsme domluvený?" dotíral chlápek.

"Ale jó, tady je moje telefonní číslo," chtěla jsem se ho rychle zbavit

"Tak já zavolám a pustíme se do toho," zamával chlápek na rozloučenou.

"A jak se vlastně jmenujete?" křikla ještě Adéla.

"Tonda, Tonda Šavrda," zavolal ještě ten podivnej chlápek a zmizel ve dveřích.

Zapomněly jsme na něj. Ale on se ozval. Přemlouval nás. Nechtělo se nám.

Necítily jsme se na to hrát divadlo. Všelijak jsme se vymlouvaly, ale našel si nás.

Když jsme přišly poprvý na zkoušku, byly jsme mile překvapený kamarádstvím

ostatních "herců". Všichni se chovali bezprostředně, sympaticky a přátelsky. Byl to kolektiv lidí, kteří měli společnej zájem. Rozuměli si, a navzájem se tolerovali. Okamžitě z nás spadla tréma z neznámého prostředí. Věděly jsme najednou, že sem patříme. "A budeme si tykat," navrhnul Tonda. "To je jasný," odpověděla Adéla a podala mu ruku. A touto chvílí jsme se staly herečkami.

Docela obyčejnej den. Čekala jsem, že mi zavolá. Ale telefon mě ignoroval. Čekala jsem, že za mnou přijde. Ale dveře zůstávaly dál zavřený. Čekala jsem, že mě někdo rozveselí, ale nikdo nepřicházel. Čekala jsem, že se alespoň jednou zasměju. Ale nic veselýho jsem na svém životě nenacházela. Čekala jsem na vysvobození. Ale princové zalezli do pohádkových knížek. Čekala jsem Anděly, ale oni si zakrývali oči svými křídly a nechtěly na mne pohlédnout. Zradila jsem je. Docela příšernej den. Venku prší. Prohlížím si fotky. Prohlížím si tu fotku, na který jsem s Tomášem. Zapaluju si cigaretu. Nechutná mi. Nevím, co s rukama. Nevím, co s nohama. Nevím, co mám dělat se svou hlavou, která přemýšlí. Nelze zastavit ten vodopád myšlenek. Šílených myšlenek. Nelze si jen tak sednout a být klidná. Nelze si číst, nelze sledovat stupidní seriál, nelze se dívat na psychologickéj film, nelze spát, nelze mluvit a nelze mlčet. Není možné udržet svý srdce nebušící. Není možno poručit svým žilám, aby proudily normálně. Není možná žádná pomoc v takovémhle stavu.

Andělé mě neslyší.

Bůh mě neslyší.

Lidé mě neslyší.

Tomáš mě neslyší.

Kdyby to bylo jen trochu možné, řekla bych mu:

Já se s tebou nechci doopravdy hádat, víš. Já jsem jenom taková nejistá.

Hraju si na tvrd'ačku, ale nejsem taková. Já o tobě vážně sním.

Odpustila jsem ti ty tvý holky, protože jsem cítila, že je nutný, abych ti musela odpouštět.

Já se jenom tak tvářím, že jsem zlá. Ale já nejsem zlá, vážně.

My jenom nedokážeme dát najevo city.

Protože ty v sobě ty city máš a já je v sobě taky mám. Jsou skrytý, ale my je spolu objevíme. Miluju tě a ty chvilky s tebou jsou pro mě to nejcennější.

Pojď, už na sebe nebudem takoví, budeme se trochu snažit, protože ty to tak chceš a já to tak chci a protože pak bychom mohli být šťastný.

Ale není možné mu to říct. Nikdy.

Dostala jsem pohled. Nebylo na něm skoro nic napsáno. Jenom veliký otazník. Červený otazník. Na pohledu byla zobrazena veselá dívka se skleničkou v ruce. Bylo na ní vidět, že se dobře baví. V rohu seděl jakýsi smutný mladík a upřeně ji pozoroval. Ale ona se tvářila jakože ho nevidí a svádíivýma očima objímala chlapíka, který vedle ní stál.

Chápala jsem ten pohled a chápala jsem, proč mi byl poslán. A kdo ho poslal jsem taky věděla. Obracela jsem ten pohled v rukou a nemohla jsem dělat nic jiného.

Pak jsem ucítila kouř. Podívala jsem se na své ruce a zděsila se, protože hořely. Ale mě to nebolelo. Dívala jsem se upřeně na své ruce, které pomalu užíraly plameny, ale nebolelo mě to. Dívala jsem se, jak se mění v ohořelé pahýly. Ale nedělala jsem nic, abych tomu zabránila. Pohled padl na zem a červený otazník se proměnil ve vykřičník.

"Tomáši, tak přece něco dělej, nemůžeš bejt tak zlej!" vykřikla jsem, protože jsem věděla, že to jsou jeho čáry.

"Porad' si sama," uslyšela jsem Adélin hlas. Najednou stála vedle mě. Byla cizí. Rozcuchaná, bledá. S nenávisným pohledem.

"Adélo, hoří mi ruce," ukázala jsem jí své pahýly. Jenom se ušklíbala.

"To mi udělal Tomáš," stěžovala jsem si.

"Pomáhala jsem mu v tom," řekla Adéla a mračila se.

"Tomáši!" vykřikla jsem v zoufalé naději, že mě zachrání.

Objevil se jako na povel. Vypadal sklíčeně.

"Zabij ji," nařídila Adéla.

Tomáš mlčel a díval se na mě.

Jeho pohled mnou projížděl. Pod jeho pohledem jsem trpěla. Jeho pohled bolel.

Už mi nehořely ruce.

"Nech ji," řekl směrem k Adéle, ale nedíval se na ni. Vytrvale zíral do mého obličej. Potom se otočil a pomalu zmizel v mlze.

Chtěla jsem najít ten pohled, ale nikde nebyl. Podívala jsem se na své ruce.

Byly čisté. Ale neměly koho pohládit.

Celej den nestačil na to, abych na tenhle sen zapomněla. Vyprávěla jsem ho Adéle, ale ta se jenom smála.

"Seš nějak moc přecitlivělá," řekla mi.

Jedeme autobusem kousek za Prahu. Adéla se dívá soustředěně z okna. Mářa si zpívá. Obě vypadají spokojeně.

"A co přesně Sicky povídal?" zeptá se Adéla po nějaké době.

Že nás chtějí seznámit s Hrbem. To je ten, jak byl s nima taky na Slapech. Ale my sme ho už nepoznaly, protože přece přišel k tomu úrazu,"

"Ten, jak skočil do vody a málem se zabil?" zajímá mou sestru.

"Byl vožralej a myslel, že je tam hloubka. Ale ono tam bylo mělko. Kdyby spadnul nějak víc blbě, tak je buď mrzák nebo mrtvola. Měl štěstí," vysvětluje Adéla.

Na zastávce čeká Tomáš a Sický. Sluší jim to. Dlouhý vlasy, který nosí obyčejně rozpuštěný maj svázaný do culíku. Na sobě křiváky. V rukách cigarety.

Vypadají dobře. A dobře po rockersku.

"Ahoj, holky, Hrb už se na vás těší," přivítá nás Sický lichotivě.

"No, vždyť my taky," řekne honem ségra.

Je už tma. Začátek listopadu. Tomáš mě vezme za ruku. Jdeme vzadu, za ostatníma.

Mlčíme. Fouká vítr. Není moc pěkný počasí. Má ruka je teplá. Tomášova ruka je teplá. Necítím zimu. Je mi příjemně.

"Promiň, že sem ti tak dlouho nevolal," řekne do ticha.

"Měls důvod, ne?" řeknu a cítím, že to vyznělo ironicky.

"Proč ses tak chovala?" zeptá se.

"Já nevím. Byla sem ...," najednou ze sebe nemůžu vypravit to slovo.

"Když se takhle nezřídíš, tak seš v pohodě. Ale jakmile to přeženeš, Káčo, tak je to hrozný. Je to fakt hrozný a mě to pekelně štve. Vždyť je to hrozná ostuda."

Dostanu vztek. Najednou ho mám dost. Hlavně, aby nebyla ostuda.

To je to jediný, z čeho má strach. Aby nebyla ostuda. To slyším pořád.

"Jenom jestli nežárliš, Tomášku. Tys tam seděl jako vyfouklej míč. Co sem dělala tak špatnýho, no? Jenom sem se výborně bavila. A to tě štválo.

A né, že sem vyváděla,"

"To neni, Káčo, pravda,"

"Ale nepovídej," řeknu a pustím se jeho ruky.

"Ty všechno překroutíš,"

"A ty všechno zpackáš,"

"Bylas trapná a nechceš to přiznat,"

"Možná sem byla trapná, ale kolikrát seš trapnej ty? A nikdo ti nic nevyčítá.

Myslíš, že se vždycky chováš tak, aby ses za sebe nemusel stydět?

Jestli si to myslíš, tak seš ten největší idiot."

Mlčí. Jdeme vedle sebe v syrový náladě. Všechno ve mně bije na poplach.

Všechno se ve mně řítí do propasti.

"Kluci si to můžou dovolit," řekne nakonec hlupáckou větu a mně dochází trpělivost se s ním dál vybavovat. V tu chvíli jsem ho zase jenom nenáviděla.

"Pitomečku," řeknu a doháním Sickýho a holky. Nejvyšší čas, protože vcházejí do restaurace. Tam už čekají Jack a Fráňa. Představují nám neznámýho blondatýho kluka s krátkýma vlasama. Krk má schovanej v podivný rouře.

"To sou ty následky ze Slap," směje se Hrb, "ještě nemůžu pořádně hejbat hlavou, ale už je to mnohem lepší,"

"A jak se ti líbíme?" zeptá se ho Adéla.

"Čekal sem bůhvíjaký krásky, ale ste normální holky. Kluci o vás tak básnili, takže sem teď zklamanej. Nechápu co na vás vidí," blbne Hrb a směje se.

"Já taky ne," řekne Tomáš. Zlostně po něm loupnu očima.

"Už sem se tě nemoh dočkat, mámo," říká Jack, protože hru na mámu a syna máme rozehranou z minulých setkání a oba nás pořád ještě baví.

"A jak ses choval v mý nepřítomnosti? Neopíjel ses moc, synáčku?" odpovím mu a oba se smějeme.

"Hele, Káčo, támhle je Mirek," upozorní mě Adéla. Otáčím se a spatřím tlustého Mirka, kterému jsme z legrace říkali "zvukař CHOROBY". Už ani nevíme proč, ale ujalo se to. Byl jedním ze střapečků a na jednom z koncertů si na mě dělal laskominy.

Máváme na něj, aby si k nám šel na chvíli sednout. Kluci se zatváří znechuceně. Nemají ho zrovna v oblibě.

Ale Mirek udělá zamítavé gesto a sedí dál u svého stolu s jakýmsi starším chlapem.

"Tak Mirek nás takhle zasklil," povzdychne si Mára.

"Holt nejste jeho typy," řekne Fráňa.

"To von spíš kvůli nám. Sme pro něj moc velká konkurence," tvrdí Sický.

"No, mámo, ty bys byla nevěrná mému tátovi?" ozve se můj "Syn".

"A kterýho máš na mysli?" zeptám se.

"To ani sám nevím," prohodí Jack a podívá se na Fedáka, kterej ovšem v místnosti vůbec nesedí, nebo se alespoň domnívá, že se stal neviditelným.

"V kolik jede tadyvoda' poslední autobus?" zeptá se Mára.

"Snad nechceš domů? Teď? Když sme v nejlepším?" ozvu se a podaří se mi rozlít pivo.

"Tak ty seš opravdu v nejlepším. Ale v nejlepším se zklidnit a jít spát," setře mě Tomáš. Pak se obrátí na Sickýho: "Kdybych s ní chtěl jít někam na večeři, tak nemůžu, protože udělá něco podobného."

Sickýho to vůbec nezajímá, ale Tomáš si mele svou: "Kam přijde, tak rozleje pivo. Já to pozoruju už delší dobu. A v posledních dnech vždycky něco rozleje. Já jenom čekám, kdy to přijde."

"Nech už toho, Tome," řekne Sický, aby se mě zastal.

"Kolikrát pivo rozlije třeba i Mára," přidá se k němu František.

"Fakt, seš nespravedlivej, Fedáku," dodá Adéla.

Já mlčím. Asi cítím, že trochu pravdy má. Protože se mi několikrát opravdu povedlo rozlít pivo a protože u toho vždycky byl Tomáš.

"Jen se jí všichni zastávejte," zamumlá.

Sedím u stolu jako hříšnice a nemám chuť se dál bavit.

"Jedeme domů," zvedám se. Je už dost pozdě.

"Proč?" nechápe Adéla, "ještě ne,"

"Ale já chci. Nebaví mě to tu. A taky se musím zklidnit, když mi to Tomášek nakázal. Abych byla poslušná holčička a nedělala ostudu,"

"Tak si jed' sama. My se bavíme,"

"No dobře," souhlasím a chci jít pryč.

"Neblbni, Káčo, stejně ti nic nejede. Poslední autobus už dávno ujel," řekne Sický.

Takže jsem donucená si znovu sednout a trčet v prašivých Říčanech, kde všichni kluci mimo Franty a Jennyho bydlí.

"A kde budem spát, když nám to ujelo?" stará se Mára.

"Já bych vás vzal k sobě, ale nepude to. Máme doma návštěvu. Přijela teta s babičkou a dědou, takže je plno. Vážně mě to mrzí," vymluví se Sický s jeho typickou noblesou.

"Já se nikoho nebudu doprošovat. Zeptám se Mirka, ten bude celej nadšenej," řeknu, protože vím, že Mirek jako správný střapeček neodmítne. Tomáš scénu s Mirkem nevraživě pozoruje. Svádí boj sám se sebou. Se svou hrdostí. Má se umířit? Nebo má strpět to, že půjdu k cizímu klukovi. Má podat ruku k příměří? Nebo má dál trvat naše válka?
"Můžete jít ke mně," řekne pak tiše a já vím, že se překonává.
"Děkuju, ale já nemám zájem," řeknu nahlas.
"Tak ty jdi k Mirkovi a my s Márou přespíme u Tomáše," navrhně Adéla a pozoruje, jak se zatvářím.

"Fajn, sejďme se ráno."
Tomáš, který celou dobu mlčel, už to nevydrží: "Když máš zajištěnej nocleh u toho vola, tak ho zajisti taky holkám, protože vás vezmu buď všechny anebo žádnou."
"Tak tohle bys neudělal."
"Tak právě že tohle udělám."
Nemám na vybranou. A jsem spokojená, že to takhle dopadlo. Jsem spokojená, že budu s ním. Jsem šťastná, že mě vlastně vysvobodil. Co jsem hledala u Mirka? Přátelskou ochotu? Porozumění? Znáám přece tyhle kluky.

Jdeme k Tomášovi. Adéla je trochu posmutnělá. Mára nahlas něco vykládá Františkovi, který se usmívá. Jack mi vypráví o svém chovu slepic a králíků. Tomáš si povídá s nějakou holkou, kterou potkal ve vinárně.
"Pudeš taky, Franto?" zeptá se, když stojíme před domem.
"Jestli ti to nebude vadit?" odpoví Fráňa otázkou.
"Tak račte dál," zve nás Tomáš, "a snažte se bejt potichu. Káčo, ..., "
"Co je?" utrhu se na něj, protože si neodpustí mě všude napomínat.
"Znáám tě," ohradí se a jde nahoru po schodech do svého pokoje.
"Pozor, holky, teď uvidíte Feďákovu stoličku, kterou vlastnoručně vyrobil," upozorňuje nás Franta. Tomáš je vyučen truhlářem.
"Moc se mi nepovedla," přiznává, "teď bych udělal lepší,"
"Ha ha," udělám.

Ležíme vedle sebe. Je ticho. V pokoji dusno. Slyším tikot budíka. Slyším Tomášův dech. Předstírám, že spím. Obrátí se ke mně. Cítím, že mi buší srdce. Začne mě hladit. Něco mi šeptá. Nechci, aby k tomu došlo. Zároveň hořím touhou. Cítím bolest i štěstí. Cítím nesnesitelnou horkost. Cítím slzy. Pláču a zároveň se směju. Můj rozum se zlobí a nechápe mě. Mé city a mé tělo se poddává. Mé srdce odpouští. A já se bojím prvního slunečního paprsku. Usínám. A nevím, jaké to bude ráno. Někdy ráno všechno končí a některé ráno všechno začíná. Jenomže já teď nevím, jaké bude tohle ráno. A má nejistota mě nemůže nechat šťastnou déle než pár chvil.

Byl milej, dal mi pusy a slíbil, že zavolá. Ani jednou jsme se nepohádali, ani jednou jsem nezklouzla do sarkasmů, ani jednou mě nenapomenul a ani jednou se nestrachoval, že udělám ostudu. Jeho rodiče jsem neviděla. Vypadli jsme z domu brzy ráno.

"Sicky mě pěkně naštvál," poznamená Adéla, když se uvelebíme v autobusu.

"Ani se ti nedivím," chápe ji Mára. Sedí u okna a o něčem dumá.

"On se dokáže tak výborně vymluvit," řeknu já.

Zavládne ticho a já vím, nač se mě jedna z nich zeptá.

"Vyspala ses s ním?" vyhrkne Adéla.

"Jo," zamumlám a nepodívám se na ní.

"Takže je všechno v pohodě?" dotírá.

"Asi. Znáš to, přece."

"A ty, Máro?"

Sestra udělá tajemné oči: "Seš zvědavá, Adélo, vid'?"

"To si piš, že sem."

"Tak nebud'."

Adéla se dívá soustředěně před sebe. Jakoby nás najednou nevnímala.

"Na co myslíš?" zeptám se. Trhne s sebou.

"Sicky si našel holku, to je jasný," vypadne z ní tiše.

"Neblázní," okřikneme jí obě se sěgrou.

"Proč by na mě teda kašlal? No řekni. Přece nevěříš tý jeho blbý výmluvě o dědečkovi?"

"On je divnej, Adélo. Chvilí se chová jako andělíček, pak se tváří jako pitomec, pak se směje jako princezna. Je divnej. Kdoví co mu vlezlo do hlavy. Nech toho, vážně. Nikoho si nenašel!"

"Díky za útěchu," poznamená Adéla a mlčí dál.

"Uvidíme," řekne Mára.

Ozval se Tonda. Na poslední schůzce, která se konala ještě dlouho před prázdninami nám naznačil, že jeho hra potřebuje aktualizovat. Dohodli jsme se, že se znovu sejdem až na podzim. Tonda tvrdil, že má spustu nápadů na nový vtípky a všelijaký narážky na politickou situaci. Jeho hra nebyla špatná, ale působila poněkud zmateně. Něco jako Hodina pravdy od Jára Cimrmana. Člověk nestačil ději, nedokázal si všechno zapamatovat a nakonec mu došlo, že sleduje hru aniž chápe, co se na jevišti doopravdy odehrává. To jsem Tondovi často vytýkala a on jen velice nerad připouštěl, že jeho dílo potřebuje drobný úpravy.

Privítal nás víc než vřele. Kolem stolu seděli tři známí a tři neznámí lidé.

"Tonda sehnal novy oběti," komentovala to šeptem Adéla.

Byla tu Helena, její bratr Láďa a starej šprýmař Pepa. Helena na sobě měla modrý šaty a musela jsem uznat, že by jí padesátku nikdo nehádal. Láďa mi

připadal trochu napitej a Pepa si neodpustil hodit pár fůrků ohledně našich vdavek.

"Odmítla sem náhodou tři atraktivní nabídky. Samý podnikatelé a tak," ohradila se Adéla.

"A jenom kvůli divadlu," přidala jsem se. Všichni se zasmáli.

"No jó, mládí, to se to vtipkuje," řekl Lád'a.

"Tak jak?" zeptala se Mára, "docela bych se podívala na scénář.

Jestli ovšem nějaké existuje."

Tonda zrozpačitel: "Víte, děvčata, já to mám napsaný v ruce. A protože hrozně škrábu, tak by bylo nejlepší to přepsat v počítači a pak to rozmnožil a rozdat,"

"A to ještě není?" zeptám se nevěřicně, protože jsem předpokládala, že taková věc je dávno vyřízená.

"To ještě není. To sem nechal na vás. A teď vám představím naše nový herce."

Stiskly jsme si ruku s mladým klukem, něco kolem pětadvaceti a se silnější ženou středních let. Třetí osobou byla její dcera, dívka v pubertálním věku.

"Já ještě nejsem úplně rozhodnutá, jestli budu taky hrát," řekla.

"A proč ne?" zeptala se Adéla.

"Mám děsně učení. A ještě hrajeme ochotnický divadlo s mámou. Možná toho nechám. Ale zatím bych do toho s váma šla,"

"Janička nás jenom tak zlobí," vyřešil situaci Tonda, "ona nás v tom nenechá,"

"Uvidím," řekla tvrdohlavě "Janička".

První naše schůzka po delší pauze měla za úkol navzájem se poznat. Seznámit se s časovými termíny dalších setkání a vžít se do role "herců". Rozdělily se úkoly. Adéla měla tu čest přepsat v práci ve chvílích volna scénář, Mára spíchnout nějaké kostýmy a Lád'a si vzal na starost výtvarnou část - kulisy. Janička slíbila účas téměř na 100 procent, přičemž byla na její straně matka Daniela, protože chápala její obavy ze zvládnutí školních povinností. Pepa s Danem z toho vyvázli zatím bez úkolů a já měla mít na starosti všechny potřebné předměty, se kterými je nutno na jevišti při vystoupení počítat. Helena slíbila sehnat doplňky ke kostýmům.

Byli jsme všichni spokojení. Nic nestálo v cestě naší "herecké kariéry". Nic nám nebránilo se do toho pustit s novou energií, která nám před prázdninami chyběla.

"Ale nejdřív si přečtu scénář," řekla jsem při loučení. Tonda znejistěl.

"Když se nám tam něco nebude líbit, prodiskutujeme to a kdyžtak se to předělá," uklidnila ho Adéla.

"V žádném případě se na to nevybodneme," ujistila jsem ho.

Čas ukrutně letí. Práce, divadlo, koncerty CHOROBY, Tomáš ...

Pořád mám co dělat. Ani nevím, kdy jsem se naposledy jen tak válela na posteli.

Kdy jsem neměla vůbec žádný důvod z ní vylézt jako Adrian Mole z jedny mojí oblíbené knížky nebo Pepa Vojtek z KABÁTŮ.

Zvoní Adéla. Ztřeštěně lítám po pokoji s mokrou hlavou.

"Tak dělej, "vyčítá mi.
"Promiň, ale já sem dneska v jednom kole. Víš, jakýho mám šéfa,"
"Tě dřív nepustil?"
"A co myslíš?"
"Máš to ale krut'áka. Mělas zůstat u nás v Artexu."
"To bych si dala s tou babou, co ste tenkrát měli za vedoucí."
"Ale teď je pryč."
"Přece víš, jak drze mě vyrazila. Docela sprostě."

Vedoucí si mě tenkrát zavolala na kobereček a donutila mě tak dívat se na její černý knírek rýsující se jí pod nosem. Nebyla jsem schopná se dívat jinam a ona to poznala. Neměla mě vůbec ráda.
"Já proti vám nic nemám," řekla poté, co ze sebe vypravila pár úvodních vět.
"Potřebujeme tady schopné mladé lidi, to ano. Ale nepotřebujeme mladičké holčiny, které zajímá všechno možné jenom ne jejich práce,"

"Ale mě ta práce zajímá," namítnu a je mi jasný, že nemám žádnou šanci.
"Podívejte se, řeknu to takhle. Několikrát jsem vás přistihla při soukromých telefonních rozhovorech, které trvaly -pouze- něco kolem šedesáti minut.
To si přece nemůžete dovolit,"
"To chápu," řekla jsem si pro sebe.
"Prosím?" zaskřehotala svým vraním hlasem.
"Nic, jenom že s vámi sympatizuju."
"Nebud'te drzá."
"Tak kdy mě vyhodíte?" zeptala jsem se na rovinu. Chvilí na mě nechápavě zírala.
"To není žádný vyhozov. Jste tu na zkušební dobu tři měsíců. Zkušební doba ještě neuplynula, takže všechno půjde bez problémů."
"Chci vědět, kdy?" řeknu tvrdě.
"Od pondělka máme novou pracovníci," řekne docela tiše. Jestli někdo v téhle chvíli měl černý svědomí, tak to byla ona.
Rázem je po suverenitě.
Ona mi dala jenom dva dny. Dva dny na to, abych si sehnala nějakou jinou práci.
To přece není možný?
Prásk. Bouchla jsem dveřmi bez rozloučení. Odešla jsem od ní poražená.
Ale nové zaměstnání jsem našla snadno. Finančně to nebylo nejlepší, ale člověk, co mě přijímal slíbil, že po zkušební době se můj plat zvýší.
To jsem ještě neznala svého šéfa, kterej na první pohled působil sympaticky, ale byl to stejnej hajzl jako všichni podnikatelé-majitelé. Byla to jeho firma a tak měl vždycky pravdu. Nenechal si nikdy poradit a spoustu svých chyb přenášel na své zaměstnance.

"Ty si budeš ještě fénovat hlavu?" zděsila se Adéla, když jí to došlo.
"Máš výjimečnej postřeh," odseknu, "přece nepudu do tý zimy takhle?"
"Máme sraz za půl hodiny, to sem zvědavá, jak to chceš stihnout!"
"To je řečí, Adélo, vždyť tam můžeme dorazit pozdějc."
CHOROBA tentokrát hrála v Praze v klubu PROSEK. Tušila jsem, že tam

moc lidí nebude, ale skutečnost byla mnohem horší.

Když jsme se značným zpožděním dorazily, uvítal nás prázdný sál a zklamaný oči Mártýho a všech členů kapely.

"Tak pojte, holky, budete tu skoro jediný."

"To se dalo čekat," podotknu.

Tomáš přichází s kelímkem v ruce. Nevypadá to jako limonáda.

"Dohodli sme se, že na koncertech nebudeme pít. Ani ty ani já," vyčtu mu.

Blbě se zasměje a já poznávám, že je opilej. Obrátím se k němu zády. Mám zlost.

"Tys mu dovolil, aby chlastal?" zeptám se vzadu Mártýho.

Jenom pokrčí rameny: "Co s ním mám dělat?"

"Vyhodit ho. Když nedrží slovo."

Mártý se jenom zasměje: "V poslední době je dobřej, tak co chceš?"

Jasně. Co chci?

"Jednu sodovku," řeknu na baru "Mikymu", kterýho známe z různých jiných akcí.

"CO?" nechápe.

"Dej mi prostě sodovku nebo nějaký džus," řeknu netrpělivě a pozoruju Tomáše, jak něco opilecky plácá. Kdyby byl aspoň normálně v náladě. Ale je jako dělo.

Znechuceně se od něho odvrátím, když se k nám připotácí.

"Ahoj," řekne a chce mi dát pusku.

"Jdi, prosimtě," bráním se chabě.

"To sem rád, Adélko, že tě zas vidím," začíná rozhovor.

"Já taky, Tomáši," řekne Adéla a kupuje si tonic.

"Vy ste dneska na limoškách?" zeptá se nevěřicně.

"Kromě Máři," vloží se do debaty má sestřička, která přichází s kelímkem skrývajícím pivní pěnu.

"Máři, já tě obejmů," zažvatlá Tomáš a chystá se uchopit sestru do svých spárů.

Naštěstí mu to ztrhne Mártý: "Hele, mladej, deme hrát, tak nevotravuj.

Seš schopnej se normálně postavit?"

"Jasně, podívej," řekne "mladej" a stojí pár vteřin rovně. Pak s sebou zaklátí a vzápětí by slítnul na zem. Nebýt Mártýho, kterej ho zachytí.

"Ty vypadáš," podotkne a vede ho pomalu na pódium.

Vedle mě stojí Sicky, Jenny, Franta a ještě pár známých. Všichni se Tomášovi smějou. Je mi trapně. Stydím se za něho.

"To sem zvěďavej, jak bude dědek hrát," řekne se smíchem Sicky.

"Já taky," řeknu nakvašeně. Všimnou si toho.

"Trochu to přehnal. Ty ze všeho naděláš," poznamená Jenny.

Jdeme s Adélou tancovat. Kluci sedí u stolu a baví se.

Tomáš hraje v mezích normálu. Vidím to na tvářích ostatních. Mártý na něho chvílema udělá pohled a Tomáš se snaží opět sehrát se svou kytarou.

Já ani Adéla nic nepoznáme, ale odborníci by si prej zacpali uši, vyjádřil se ke koncertu později Mártý.

Celej večer je jaksi hloupá nálada. Mártý sice sedí vedle mě a Adély, ale nepřátelsky pozoruje Sickyho. Ví o něm všechno. Všechno, co se týká Adély.

A tak ho nemá zrovna v lásce. Sicky se chová jakoby Adéla a on byli nerozlučná dvojice. Mártý má vztek, ale snaží se dělat, jakože nic.

Já mám taky vztek, protože vidím motající se postavičku kolem stolů.

Ta postavička je tak podnapilá, že jí normální chůze činí značné problémy. Vůbec se se mnou nebaví. Ani by toho možná nebyl schopen. Piju už asi čtvrtý džus a už mi to leze krkem.

"Čau, mějte se," zvedám se ze svý židle.

"Ahoj, ahoj," odpoví Adéla a ségra. Tomáš mě nevnímá. Nikdo mě nezdržuje.

Jdu domů. Prší. Kapky deště mi rozmazávají make-up. Nevšímám si toho.

Jsem hluboce ponořená do svých myšlenek.

"Volal mi Fedák, jestli prej pojedeme na Sického chatu," řekla mi Adéla.

"Ať táhne," řeknu hrubě.

"Pojedeme, ne?"

"Jed'te samy, nemám chuť."

"Seš našťvaná, že se vožral?"

"Nenávidím ho. Už ho mám dost."

"Děláš, jakoby to byl nějaký hroznej prohřešek. Měl přece stokrát horší."

"Ale teď spolu doopravdy chodíme."

"Ty z toho naděláš. Tak co mu mám říct?"

"Tomášovi? Že nejedem."

"S tebou není žádná řeč."

"S tebou taky ne, pořád meleš o nějaký pitomý chatě."

"Není pitomá. Náhodou bude sranda."

"Tak dobře, ale musíš mu říct, žeš mě hrozně dlouho přemlouvala."

"Chováš se jako šestnáctka."

"Tak řekneš mu to?"

"Jo. Už seš spokojená?"

Ale má spokojenost nemá dlouhé trvání.

Večer volá Sický, že se nejede, protože chata je obsazená.

"Rodiče měli ject do Vídně. Na celý víkend. Ale pak si to rozmysleli.

Já za to nemůžu," řekne ufnukaně.

"Ty nikdy za nic nemůžeš, vid'?" řekla mu Mára.

"Vopravdu to nešlo," zanaříkal zase Sický.

"Tak nic," vytrhla jsem ségře sluchátko z ruky, "Sický, to je v pohodě, ale

jestli zas někdy přijdeš s nějakým nápadem, tak si to pořádně rozmysli.

A teď čau. Máme dost naspěch. Jsme pozvaný na výbornou akci."

KLIK.

"A co budeme dělat?" zeptá se Mára smutně, protože s tou akcí to byla vysloveně lež.

"Pudeme někam samy. Dlouho sme nikde samy nebyly. Spolu,"

"Ale Adéla bude zklamaná," namítne.

"No a co? Bude zklamaná. Já sem taky zklamaná a ty seš taky zklamaná.
Tak bude i ona zklamaná!" vylítnu na ní.
"Pudem do *FUTURA*," navrhne kamarádka, když jí se sestřičkou vyličíme situaci.
"A co když se tam s nima potkáme?" zeptá se ještě Mářa.
"Tam oni nechoděj. Tvrdnou v těch svezích Říčanech. Co by dělali v Praze?"

První, na koho v klubu *FUTURUM* narazím je Jack. Snažím se zatvářit
co nejmíň překvapeně, ale nedaří se mi.

"Mámo!" zařve na celý klub. Pár lidí se i v tom hluku muziky, co se všude
rozlívá, ohlídne.
"Kde se tady bereš?" ptá se už míň hlasitě, protože se přiblížím.
"A kde se tu bereš ty?" odpovím mu otázkou a doufám, že je tu sám. Ale to
už vidím přicházet Sickyho a ostatní kluky a mám po náladě.
"Co tady děláte?" diví se sarkasticky Fráňa, "neměly ste být na nějaký super akci?"
Něco zamumlám a ohlížím se po holkách. Adéla jde rozesmátá s nějakým
klukem. Mářa doprovází další dva kluky. Když přijdou až k nám, poznávám v nich
jedny naše známý z dřívějšíka.
"Už musíme jít," řekneme tedy a vzdalujeme se. Jack zírá jako telátko.
Sicky stojí jako hlupák a Fráňa dělá, že vůbec nesetřel. Tomáše nikde nevidím.
Jenny předstírá zajímavý rozhovor s cizíma klukama.
"Dobrý, ne?" zasměje se Mářa.
"Kdy k nim pudem?" zeptá se Adéla.
"Až tak někdy po půlnoci. Jestli to vydržíme," uvažuji já.

Ale nevydržíme to. Za několik minut jsme už zase všichni pohromadě a smějeme
se Sickyho rodičům. Sicky vypráví, jak se tvářili, když jim odmítl dát klíče od chaty.
"Říkám jim" -Prostě vám je nedám. Máte být ve Vídni, ne?- A oni:-Dej je sem
nebo je už neuvidíš nikdy," vysvětluje a my mu odpouštíme.
"Jo, Feďák má koncert za Prahou. Ale nejel by, kdyby vyšla ta chata. To ti prej
vzkazuje," obrací se na mě Fráňa.
Mám z toho radost. Pohádat se kvůli mě s Mártym vyžaduje odvahu. Rázem
mu odpouštím všechny hříchy a těším se, až se s ním opět setkám. A mám tak
vynikající náladu, že jsem ochotná vlepít Jackovi pusy.
"No, mámo. Vždyť už nejsem malej," ohradí se udiveně. Ale já mám najednou
ráda všechny lidi na světě. A k svému "synkovi" cítím dokonce jakýsi náznak
mateřské lásky.
Zas je všechno jak má být. Ale já vím, že to potrvá zase jenom chvíli.
To by ani nebylo ono.
Už bylo dost zlosti.
Zase se začínám smát celým tělem.
Cítím smích ve všech svých cévách.
Jsme ráda, že vidím smát se Adélu.
Jsem ráda, že nám nic nechybí.

Začaly se vést divné řeči o tom, že František se vrací ke své bývalé lásce. Byla to Jennyho sestra Tereza, o který všichni tvrdili, že je hezká. Mára to slyšela nerada. Nejdřív tomu nevěřila, potom začala pochybovat a nakonec byla přesvědčená, že na těch řečech je víc pravdy než výmyslů. Začala být smutná. Fráňa všechno dokonale popíral.

"Já sem s Terezou přece dávno skončil," tvrdil a tvářil se přesvědčivě.
"Vždyť ti nikdo nic neříká," odpověděla mu má sestra.
Nejistá situace však trvala. Pak jsme jí měly možnost spatřit na vlastní oči.

"Kde máte Sickyho?" zeptal se nás Fráňa, sedící u stolku ve *FUTURU*. *EFKO*, jak se zkráceně klubu říkalo, se stalo naším domácím klubem. Scházeli jsme se tu téměř každé tři dny, jelikož nám vyhovovala muzika, lidi i prostředí. Fráňa u stolu neseděl sám. Vedle něj se na nás zářivě usmívala snědá dívka s hnědými hustými vlasama na ramena. Měla tmavě hnědé oči a byla velice hezká. Hned jsme poznaly, koho máme před sebou.
"Tohle je Tereza," představil nám ji hned Fráňa. A dělal jako že normálka. Jakoby nevnímal naše oči, které ho probodávaly. Ale pak jsme se začaly tvářit přívětivě.

"Co to má znamenat?" zeptala se Adéla Máři na záchodě.
Pokrčila rameny a měla na krajíčku.
"Třeba sou už jenom kamarádi. To se stává," těšila jsem ji. Neodpověděla.

Když jsme se vrátily k Frantovi, seděli u stolu všichni kluci. Dokonce mezi nás zavítal i Lolo, na kterýho bych už málem zapomněla. Měl na sobě vlněnou šálu, červenozelelou pletenou čepici a motorkářský brejle. Když nás uviděl, začal se smát.

"Čemu se směješ?" zeptala se Adéla.
"Vzpomněl sem si na tu babu na Slapech. Pamatujete? Jak sme se jí báli, protože sme neměli zaplacený stan. Jak sem řek, že jí asi zabiju?"
"Tos vážně měl, protože nám votravovala život celý léto," povzdychl si Jenny. Rozhlídla jsem se kolem sebe. Všichni se tvářili normálně. Předstírali, že tam Tereza vůbec není. Holky se snažily o co největší legraci. Zase hrály něco jiného než cítily. A pokolikátý už? Pozorovala jsem svojí sestru a Frantu. Ani se na sebe nepodívali. Tereza se nudila. Jedinej, kdo se s ní bavil byl Jack, ale z jejího pohledu bylo cítit, že z něho není nejnadšenější.
"Asi pudu," zvedla se najednou a František se na ní nejistě podíval: "Proč? Tě to tu nebaví?"

"Pořád si povídáte o nějakých zážitcích, o kterých nemám ani tušení. Takže mě to moc nezajímá. Franto, pudeš mě doprovodit?" obrátila se potom na svého společníka.

"Já se hned vrátím," řekl dotýčný a směrem k Máře: "Vopravdu,"
"Nemusíš," zamumlala. Ale nikdo to neslyšel. Jenom já, protože jsem seděla

docela blízko ní.

Vrátil se brzy a nevěděl, kam si má sednout. Nikde nebylo místo.

Rozhodla jsem se, že to tak nenechám. Že se do toho vložím. Protože cizí problémy mě vždycky bavilo řešit. Věděla jsem, že cizí problémy dokážu zvládnout. Narozdíl od svých vlastních, který bych uměla teoreticky zprovodit ze světa na jedničku, ale v praxi na sotva dostatečnou.

"Pročs jí sem přitáhnul?" zeptám se Františka, posmutněle sedícího v koutě.

"Vona chtěla jít se mnou," odpoví žalobnický.

"A ty s ní už nic nemáš?" vyzvídám. Mlčí.

"Takže máš?"

"Já sem s ní chodil dva roky. To je dlouhá doba. To nejde jen tak smazat."

"A co moje ségra?"

"Já nevím, fakt. Vono se to možná vrátilo. S Terezou. Ale možná nevrátilo.

Já teď nevím."

"Máš jí pořád rád?"

Pokrčí rameny: "Já si nejsem jistý. My sme se rozešli, ale když vona je Jennyho ségra a Jenny je můj kamarád a my se tím pádem pořád vidíme. Rozumíš?

Vona měla nějakýho kluka, teď se s ním rozešla a votravuje,"

"Nebud' zlej,"

"Dyť je to pravda, votravuje," trvá na svém František.

"Tak si s Márou o tom promluv," navrhnou.

"To já nedokážu, řekni jí to sama," vyhrkne po chvíli přemýšlení.

"A co jí mám povídat? Že s ní to byl jen takovej románek? Že se vracíš k Tereze?"

"Že si to budu muset rozmyslet."

Skončili jsme náš rozhovor, protože se ostatní vrátili z placu. Hbitě jsem od Franty odskočila, ale Máře nic neušlo. Hodila na mě zoufalej pohled, že se do toho míchám. Děkala jsem jakoby nic a vybavovala se s Tomášem a se Sickym. Promluvím s ní později, myslím si.

"Pojte všichni ven!" přiběhne za chvíli Lolo, "napadnul sníh. První sníh. Dem se koulovat!"

Řítíme se tedy z vyhrátého klubu do chumelenice. Venku je bílo. Jakoby někdo pocukroval krajinu. První sníh. Je čistej, protože je panenskéj. Ještě ho nestačil znečistit vzduch a špína velkoměsta. Je čistej jako andělova duše. Je čistej jako dlaň toho, kdo ho pro nás seslal.

Blbneme a házíme po sobě koulema jako malinké dětičky.

"Tak von už napadnul sníh," prohodí Tomáš směrem ke mně, "a já pořád žiju v domnění, že je ještě léto,"

"Tak to se pořádně pleteš, dědku," řekne Sicky.

"Rok uteče a za chvíli zas pojedeme na Slapy," utěšuju kluky.

"Už se těším," usměje se Tomáš a mě přestávají mrznout ruce od sněhových ledovek. Přestává sněžit. Vracíme se do klubu.

Něco vzdychlo. To noc si oddychla od našeho hulákání a uspala probuzené Bohy.

Jdeme k ránu domů, všude je bláto, po prvním sněhovém koberci ani stopy. Mářa se vede za ruku s Františkem. Zapomnělo se na Terezu. Sický drží za ramena Adélu. Zapomnělo se na nejružnější podivínské nálady. Lolo s Jackem něco vykládají neznámým holkám, se kterými se dnešní večer seznámili. Jenny se zachumlává do kabátku a mračí se.

Jdeme s Tomášem úplně vzadu a mlčíme. Chci spát. Jsem utahaná. Moc jsme tancovali, moc jsme zpívali, moc jsme křičeli, moc jsme mluvili, moc jsme se smáli. A moc jsme pili.

Seznámily jsme se s Šamanem. Kluci o něm hodně vyprávěli. Z jejich řeči to byl člověk nadmíru legrační, sršel humorem, měl smysl pro recese a nikdo se s nim nenudil.

Když nám Sický ukázal na kluka, který seděl v koutě klubu, cítily jsme se trochu zklamaně. Představovaly jsme si ho jinak. Nevypadal na šprýmaře. Tvářil se jako bubák a nikoho si nevšímal.

"Tenhle?" nechtěla věřit Adéla.

"Von se Šaman trochu stydí," shodil kamaráda Jenny a drsně se zasmál.

"Von se vás bojí. My sme mu vyprávěli a von z vás má hrůzu," culí se Fráňa.

"Neboj se," obrátí se Mářa na Šamana, sedícího dál schlíple.

"My sme hodný. Kluci rádi přeháněj," dodala jsem já.

"Hele, tak dost, jo?" promluví konečně Šaman a zní to našťvaně, "dneska mi vybuchlo auto. Takže nemám náladu."

"Dyt' ti to ten muj známej spraví," utěšuje ho Sický.

"To sem teda zvědavěj," utrhne se na něj nespravedlivě Šaman.

"Dej si pivo a zapomeneš," poradí mu Tomáš a k údivu všech kolemstojících se na Šamanově tváři mihne první úsměv.

"Tak tys jedinej na to kápnul, vole," třepne ho pochvalně po rameni.

A dál se už o rozbitých autech nemluví. Vzápětí se Šaman promění na přesně takovýho typu, kterej nám byl klukama vyličen. Smějeme se tak, že nás bolí břicho. Smějeme se tak, že nám to trhá vnitřnosti.

"A příští sobotu vás zvu na mejdlo," loučí se s námi pozdě večer, "naši sou pryč, takže je volnej byt. To se musí využít."

"A budou tam ještě nějaký holky kromě těchhle?" zatváří se znechuceně Jack a ukáže na nás tři.

"Když si náky přivedeš, tak jo," setře ho Šaman, ještě zamává a zmizí.

*"Veselý Anděli, znáš ono zatrnutí
úzkosti, hanby, hrůz a pláče z únavy,
tu vlnu, kterou tě děsivá noc zaplaví
a srdce sevře ti, jak dlaň, když papír drtí.
Veselý Anděli, znáš ono zatrnutí?"*

Ch. Baudelaire

Márty má narozeniny. Kapela a hosté sedí u napěchovaných stolů, které se prohýbají pod přemírou chlebičků, zákusků, různých laskomin a brambůrků. Ale něco na nich chybí. "Kde je chlast?" dojde konečně Máře. Kuře se tajuplně usmívá a Trdlo dělá, že nic neslyšel. Márty se v místnosti nenachází.

"A kde je oslavenec?!" křiknu. Všechny zraky se na mne překvapeně podívají.

"Měl přijít s váma," hlesne někdo.

"Nám nic neřek," namítá Adéla roztrpčeně.

Kuře se pořád usmívá.

"Tak řekni něco," doráží na něj Mára. Co se to tu děje?

Když už začínáme mírně nervóznět a nejraději bychom někam zalezly, vjede do sálečku vozík a za ním vykukuje smějící se Márty.

Vozík dotlačí za pomoci Tomáše a Sického doprostřed salónku.

Rychle se všichni běžíme podívat, co vozítko obsahuje.

"No přece tohle," vytáhne Tomáš láhev vodky. Posléze jeden přes druhého vykládáme alkoholický nápoje a nadšeně jásáme.

"Tak to se ti povedlo," ohlásí spokojeně Adéla a mrkne na Mártyho. Nic tím nemyslí, ale já vidím, jak Mártymu pookřálo zamilované srdéčko.

"Ale lekly ste se, co?" vynucuje si na nás souhlas.

"Ani nevíš, jak," ujistí ho má sestra.

Rozdávání darů. Márty je zavalený plyšovýma medvěďama, dětskýma kytarama, lahvema drahého alkoholu, hracíma skříňkama a jinejma různějma blbostma.

"A teď přide zlatej hřeb večera," rozhlásí Adéla, která si k tomuto účelu stoupá na největší stůl. Mimoděk se podívám, jestli při tom nepřišla žádná dobrota k úrazu. Nepřišla.

"Márty, poť sem," poručí ségra a jmenovaný poslušně přichází do její blízkosti.

Poté se kolem něho všechny tři rozestoupíme a spustíme píseň k narozeninám od M. Dyky ze skupiny KROKY Františka Janečka, kterou zpíváme při takových oslavách vždycky a pokaždé sklídíme úspěch, jakože se nám povedl dobrý fór. Protože tahle skupina je vzpomínkou naší generace na své dětství.

"A tady máš dar," řekne Mára, když dozpíváme.

Ve velký krabici se skrývá obrovské dort, kterej má sestra upekla v potu své krásné tváře. Byl to vážně luxusní dort.

Uprostřed trůnila modrá kytara a nápis: "Márty 30 let"

"Co má znamenat ta třicítka?" zeptá se Márty místo díky.

Jako udiveně se podíváme na dort.

"A jó," zatváří se vážně Mára, "promiň, ale nějak jsem se spletla. A vůbec. Takhle to máš aspoň pěkně zakulacený."

"Tak to vám teda děkuju! Přidávat mi 4 roky!" huláká schválně Mártý rozzlobeně, ale my víme, že jen tak z legrace.

"Kdo chce kousek?" rozhlídne se kolem, ale nikdo moc nadšením nejásá.

Všude se válí moře jídla a lidi mají břicha přečpaný k prasknutí. Jenom alkohol se tam možná ještě vejde.

"Tak až pozděj," pokrčí rameny Mártý a pokládá dort na stůl.

V místnosti to začíná hučet a zpívat. Lidi se dostávají do nálady. Ozývá se první brnkání na kytaru.

"Zahrajte ovečku, soudruhu," žadoní Adéla, když vidí brát Mártýho do rukou hudební nástroj.

"Zahraj ovečku, zahraj," přidává se nějaká cizí holka s dlouhýma černýma vlasama.

"Soudruhu," opičí se Fráňa a zakusuje se do paprikových chipsů.

"Soudruhu, soudruhu," křičí všichni kolem, protože správně pochopili Adélinu narážku na "bolševickej" seriál o mládeži z učňovského prostředí "Třetí patro", kde si onoho soudruha zahrál Lukáš Vaculík.

Mártý se nenechává přemlouvat a hraje "Ovečku".

"Chtělo by to spíš nějaký tvrdý rock," stěžuje si Mára.

"Myslíš CHOROBU?" zasměje se sarkasticky Fráňa.

"Umiš něco vod SEPULTURY?" zeptá se Sický v domnění, že se mu povedl výborný bonmot.

"Já taky něco zahraju," hlásí se o svá práva Tomáš.

"Nepučujte mu tu kytaru, vždyť na to vůbec neumí," zavolá někdo. Tomáš se po tom někom otočí. Ten někdo jsem já. Teprve teď mi dochází, že jsem zas plácla něco blbýho. Ale je pozdě a já umírám pod jeho pohledem.

Dotkla jsem se slabýho místa. Dotkla jsem se jeho Srdce. Protože on na sobě miluje to, že je muzikant. Dotkla jsem se zacelený rány, protože on ví, že není nějaký nadprůměrný hráč. On ví, že musí tvrdě cvičit, aby stačil kapele. Ví to a snaží se. A poslední dobou má dojem, že se mu daří. Ale já jsem si rejpla do bolavýho místečka a tím jsem rozkravěla jeho srdce. A on si tohle nenechá líbit. On mi to oplatí. Tím jsem si jistá, protože ho znám.

"Hele, dort," vzpomene si nějaký člověk, když je nálada v plném proudu.

"Chceš s nim přes držku?" zeptá se druhý člověk v dobrém úmyslu a svá slova myslí čistě teoreticky.

"No, dělej, hoď si ho po mně," začíná ho hecovat první.

"Já ho vážně hodim," varuje druhý. A jeho hlas zní výhrůžně. Ale zatím se vše odehrává jen v legraci.

Pozorujeme tu scénku a bavíme se. Netuším nic zlého. Ale pak s hrůzou zjišťuju, že mám ulepený vlasy od něčeho sladkého a že to lépe a páchne jako šlehačka s čokoládou.

"TOMÁŠI!!!" zařvu na původce mý zkázy. Protože jeho pomsta byla vykonána. Proběhlo to v několika okamžicích. Tomáš hrábnul do dortu a celou hordu

sladký hmoty mi bleskurychle postavil na hlavu jako korunu pro princeznu. Všichni, kdo scénu pozorovali, propukli v bláznivej chechot. A aby nikdo nezůstal pozadu, hrabou svýma umaštěnýma rukama od brambůrků a tyčinek do dortu, nabírají si plný hrstě a metou rozpatlaným těstem po všem živým v dohledu. Začíná opravdová šlehačková válka. Scénka jako z grotesek, kterým jsem se nikdy nesmála, protože mi připadaly ubohé. Co je na tom veselého mít obličej topící se ve smetaně? Co je na tom tak vtipného?

Tomáš se spokojeně šklebí. Ale já mám vztek. Pekelnej.

Měla jsem umytý vlasy, vcelku slušnej make-up, čistý šaty ... Je mi do breku.

"Kreténe pitomej," řeknu mu a vložím do tý nadávky celou svou vnitřní nenávisť, který jsem byla v té chvíli schopna.

"Seš nesmírně vtipnej. Podívej se na ten dort! Mára ho nepekla kvůli tomu, aby se s ním házelo! Víš, co to dá práce? Takovej dort?!!!"

řvu na něj a celá od zlosti zčervenám.

"Nerozumíš srandě," řekne a směje se mi do očí.

"Seš ubohej primitivní fracek," vmetu mu do tváře a uraženě odcházím na záchod, abych zachránila, co se dá.

"Co blbne?" zeptá se Adéla zaraženého Tomáše. Má pusu rozesmátou a ve vlasech zbytky dortu. Nezdá se, že by jí to vadilo. Možná se i baví. Vlastně je na ní poznat, že se baví určitě. Že je nadšená tou dortovou válkou.

"Mohla se zbláznit," řekne Tomáš, "naše intelektuálka. Prej sem primitivní fracek,"

"Vona se rozčílila?" nevěří Adéla.

"Jo,"

"Spolu zas nebudete mluvit?"

"Ne."

Adéla se odchází bavit jinam. Tomáš trucovitě sedí dál na svém místě a hledá oběť. Vhodnou oběť ženského pohlaví. Vzápětí ji najde, přisedne si a začíná to na ní zkoušet. Mám ho plný zuby. Mám dost jeho póz. Vůbec nežárlím. Na koho asi? Na tu chudinku v nemožný džínový sukni, kterou se chystá mi najist sbalit?

Ale pak mi dochází, že jsem to přehnala. Vždyť on se mnou chtěl možná jen tak blbnout. Tak trochu "vtipně" mi to vrátit. Za tu poznámku o jeho hráčském umění. A já takhle jančím. Měla jsem mu to oplatit a né se zachovat jako stará bába, nerozumící adolescentům. Všechno se zase zvirtlo.

Ale Máři mi je taky líto. Pekla ten dort s takovou radostí. Těšila se, že Mártýho překvapí. Jenomže to nezná ožralý lidi, kterým je všechno fuk.

Který dokážou akorát všechno zničit.

Je sobota. Krásný podzimní podvečer. Ve vzduchu poletujou polibky mrazíků.

"Jak to říkal Šaman? Máme jít teď rovně nebo doleva?" zeptá se Adéla, když se vypotácíme z autobusu.

"Rovně," navrhne má sestra, "někam dojdeme vždycky."

Blok domů. Jeden jako druhý. Bloudíme mezi nimi a jsme dohnány téměř k šílenství. Nikde není člověka, kterej by nám dokázal poradit.

"Pane!" zavolám na vzdálenou osamocenou postavu, která se pomalu přibližuje.

"Pane, nevíte kde bydlí ... ," chci ze sebe vysypat "Šaman", ale nějak mi to nesedí.

Obrátím se na Adélu: "Jak se menuje vlastně Šaman? Tohle je přece jenom přezdívka."

Adéla pokrčí rameny. Nemá ani tušení. Na Máru se raději ani nepodívám.

Taky neví nic.

"Tak kohopak byste rády navštívily, děvenky?" zaskřehotá stařík a mile se usmívá.

"Když my nevíme, jak se menuje," udělá Adéla zoufalý obličej. Děda se bláznivě rozchechtá.

"To se pak těžko hledá, co?" řekne, když se dost nasměje.

"Má přezdívku Šaman," řeknu si spíš pro sebe a nečekám pražádnou kladnou odpověď. Dědouš překvapivě hbitě zareaguje: "Tak toho znám. Jakpakby ne. To je támhleten barák." A ukáže nám jeden z domů, kolem kterého jsme se ploužily alespoň třikrát.

"Kde se couráte?" zahaleká Šaman z okna, "my už tu na vás čekáme dvě hodiny,"

"Kdybys nekecal," křikne nahoru Adéla, "rači nám pod' odemknout."

"A hod' s sebou, je zima," drkotá Mára zubama.

"Ty seš tady u vás ale známej," řeknu obdivně, když se přivítáme.

Šaman udělá nechápavý obličej a tak ho seznámíme s právě proběhlou příhodou.

"To je Bartáček, ten je v pohodě," vysvětlí.

V obýváku se rozvaluje akorát Tomáš. Jinak tu nikdo není.

"Prej čekáme dvě hodiny," komentuje to Adéla.

"My dva ti nestačíme?" zeptá se Tomáš a napije se lahváče, "my tu vážně čekáme už dost dlouho a trpíme, že nejdete,"

"Mám dojem, že to čekání není zas tak náročný," poukáže Mára na skutečnost, že na zemi se povaluje několik prázdných lahví od piva.

"Museli sme si to nějak zpříjemnit," ohrazuje se Šaman a jde na balkón pro další.

"Já nechci," odmítnu, když přede mne jedno postaví.

"Co blbneš?"

"Nějak nemám chuť na žádnéj chlást,"

"Tady seš na mejdáči, tady je to povinný."

Ukecal mě a tak ho alespoň požádám o skleničku.

"Jé, ty seš madam," prohodí Tomáš, ale nepodívá se na mě.

"To sou holky, vole," zastane se mě Šaman přicházející se sklenkou od hořčice.

"To ti stačí, ne?" zeptá se a já jsem už spokojená. V relativním slova smyslu ovšem.

Někdo zvoní. Ze dveří se hrne dav lidiček. Přichází Sický, Jenny, Jack, Hrb, Lolo, dva neznámí kluci a Fráša, který vypadá velice prapodivně díky bambulatý čepici, kterou má nasazenou hluboko do čela.

Křičí, smějou se, vítají se s náma, zouvají si boty a řítí se do obýváku. Lolo s sebou

vláčí velké bílé kbelíky.

"Na co to máš?" zajímá mě.

"Na pivo," objasní, "až dojdou lahve, tak půdu do hospody pro točení."

Do toho křesla se vejde děsně lidí."

Pokoj je rázem plný hluku. Každý si sedá, kde se dá. Sicky se uvelebil na gauči, vedle se utábořila Adéla s Márou, do křesel se rozvalili Lolo a Jack, a ostatní se musí spokojit s koberec na podlaze.

Otevírají se další piva, někdo požaduje vodu bez džusu, další chtějí rum, někdo zakřičel, jestli není absint.

"Hele, Sicky, tady nekuř," uvidí Šaman Sickyho, jak si zapaluje cigaretu. Totéž jsem se chystala udělat já.

"Běžte do kuchyně," poradil nám Šaman, když se mu naskytl pohled na naše zoufalé obličeje lačnicků po smrtícím nikotinu a dehtu.

A sám se k nám přidává spolu s dalšími cigaretovými fanatiky.

"Feďák tady má nahraný koncert CHOROBY. Chcete to vidět?"

zeptá se Šaman, když mi připálí.

"To si piš," řeknu a vyfouknu kouř.

"To je otrava," vmísí se do hovoru Sicky, "na to se vykašlem. Stejně se jenom vychloubám,"

"Ne. Já to chci vidět," odporuju. Sicky jenom mávne rukou a už se se mnou nebaví. Vracíme se do pokoje a Šaman hledá videokazetu. Když se objeví známý tvář našich muzikantů, začneme s Adélou a Márou blbnout a tancovat.

"Já to tušil," zděsí se Sicky, "jak slyšíš tu tvou CHOROBU, tak je to s nima k nevydržení," obrátí se na Tomáše, který je samozřejmě spokojený.

"Káčo, abys nespadla z toho gauče!" křikne na mě. Nevšímám si ho.

Když už kluky doopravdy přestane bavit naše trdlování, Šaman kazetu vypíná.

"A je klid," libuje si Jenny.

"Já mám výborný nápad," zavolá pak Adéla, "pojte si udělat takovou předpremiéru silvestra. Jen tak, z legrace,"

"A přesně ve dvanáct si připijeme na nový rok," zmocní se nadšení i Hrba.

"Šampánem," prohlásí Jack.

"Tak jo," shrne Adélin "výborný nápad" Šaman.

"Hlavně, ať to nepropásneme," strachuje se ještě Fráňa.

"Budem to hlídat," ujistím ho.

"Nechceš si o něčem promluvit?" zeptá se mě Tomáš, když se nedopatřením ocitnu v jeho blízkosti. Chvilu přemýšlím o odpovědi. Ale jsem opilá a nemám chuť si vážně něco vyřikávat. Ve střízlivém stavu bych odpověděla jinak.

"Nevím o čem,"

"Já myslím, že bychom měli jít vedle do pokoje a trochu si popovídat o našem vztahu,"

"Povídej si s někým jiným. Třeba s tím tvým posledním úlovkem."

"Já to ale myslím vážně,"

"Já to vážně nemyslím. Dej mi pokoj," odbydu ho a jdu od něj pryč. Mám v hlavě zmatek, všude vidím barevný světlo, v srdci mi hlučí skřítkové.

Cítím se plná hvězd a střetů.

Cítím svou duši lehkou a jednoduchou. Nemám v sobě duši. Někam se ztratila. Unikla tam, kde zůstává mysl čistá. Bez alkoholového oparu. Bez závoje z řas a zapomnění. Unikla. Schovala se mi, protože o takovou osobu náhle nestála. Přestávala jsem být osobností. Stala se ze mě pouhá bytost. Mám rozmazanej svět a směju se mu. Lolo mi vypráví vtipy. Jsem mimo. Už se kouří i v obejváku. Každý na to kašle. Někdo polil koberec vínem.

"Je dvanáct," zakřičí Fráňa. Všichni se shlukujeme kolem Šamana, kterej otevírá šampaňský. Zátka letí, výbuch šumivé pěny a rozesmáté obličej.

Nastavené skleničky a dlaně.

"Tak na nás," řekne Sický.

"Na to, abysme byli pořád takhle pohromadě!" křičí Fráňa.

"Abysme se pořádně vožrali!!" zaječí sjetej Jack.

"A abysme nemuseli moc makat," řve lenoch Hrb.

Láhev je prázdná. Improvizovanej "Silvestr" je v plným proudu.

Pak mě někdo chytne za vlasy. Cítím bolest a pátrám po jejím původci.

Vidím Tomáše.

"Co to děláš? Nech mě!" bráním se, ale vleče mě za vlasy dál jako otrokyni.

"Pravěk, pravěk!!!" huláká nadšeně Fráňa.

"Únos Venuše," komentuje to Sický.

"Tomáši, nech toho," snažím se vymanit z jeho spárů, ale drží mě pevně.

Konečně jsem zavlčena do ložnice. Zabouchne za sebou dveře a otočí klíčem.

"Co chceš? Budu křičet!"

"Uklidni se, Kačenko, jenom si trochu promluvíme. Už sem to nemoh vydržet, víš?" říká sladce ironicky.

"Tak o čem?" vzdávám se.

Dívá se na mě. Dlouho se na mě dívá.

"Teď o ničem. Až jindy," řekne potom a obejmě mě. Začne mě líbat, chvíli se bráním, ale nejde mi to. Je silnější. Má touha je silnější. Nebo mé opojení z alkoholu je silnější. Někdo buší na dveře. Slyším hlasy. Frantův. Je tam Sický, Mářa. Slyším smát se Adélu. Ale teď bych jim neotevřela ani za nic. Ta chvíle je věčná. Ve vzpomínkách. Ta chvíle mi v této chvíli navrací mou duši.

Cítím slzy, stírá mi je. Jsem krásně smutná. Chci jen tak ležet.

Vedle něho. Navěky. Navždy. Nebo alespoň na tuto kratičkou chvíli.

"Promiň," řekne mi, "promiň všechno." Jsem smutná i šťastná. Nevím, jestli jsem teď cítila opravdovou lásku, nevím, co jsem cítila. Ale vím, že nejsou hříchy.

Ani mé, ani jeho. Že není co odpouštět pro tuto chvíli. Že všechno Zlo zmizelo, aby tak ustoupilo Dobru. Celý svět zahltí světlo a náruč tepla. Celý svět se rozsvítí milióny lampičkami. A my dva jdeme středem a cítíme slzy a dotyky Bohů a cítíme, že jsme omýváni od špíny, že jsme úplně čistí, že je nám otevřena brána nebeská. Cítíme, že Peklo bylo uzavřeno, že lze dojít k odpuštění.

Máme otevřené oči, které Vidí. Všichni jsou světlí. Září a házejí nad námi duhou. Mezi těmi barvami spatřím kapky rosy.

"Máš mě rád?" slyším se ve snu.
"Máš mě rád?" opakují Stromy.
"Máš mě rád?" opakuje Ozvěna, protože nic jiného neumí.
"Máš mě rád?" slyším ve hře Zvonů.
"Máš mě rád?" opakují mokré listy, které před chvílí plakaly.
"Máš mě rád?" Ptám se toho na Nebesích.

"Mám tě rád," odpoví mi něčí hlas. Je úžasný, ale nevím komu patří.
Možná Tomášovi, možná Jemu, možná obloze, možná někomu neznámému.
"Mám tě rád," řekne Tomáš a já vím, že teď to myslel doopravdy.

"Hrajeme v Liberci," slyším Tomášův hlas v telefonu.
"Tak my pojedem, no," dávám souhlas k absolvování cesty do Liberce za účelem kulturního vyžití.
"My jedeme už v pátek ráno. Jako vždycky. Nechcete s náma?"
"Musím do práce, víš? A Adéla taky. Přijedeme autobusem," odpovím mu a pak se rozloučíme.

Adéla na mě udělá obličej. Její tvář se celá zkřiví nepříjemným překvapením, když jí informuju, že tentokrát bude náš výlet bez ostatních. Kluci jednou na nějakej fotbal nebo co.

"Snad bude aspoň sranda," povzdychne si nakonec a rozjasní čelo.
Má sestřička doma zápolí s horečkou. Takže pojedeme jenom my dvě. Jako za starých studentských časů. Když jsme ještě ségru nebrávaly na akce. Kdy byla ještě "malá a blbá", kdežto my "dospělé a chytré". HA HA HA.

"Mám nápad," řekne Adéla, když se usadí na sedadlo autobusu.
"Zase?" zeptám se, protože to je pro ní typické.
"Až Mártýho a ostatní kluky potkáme, tak budeme dělat jakože k nim nepatříme. Jakože je neznáme, chápeš? Jakože si nás s někým spletli. Dobrý, ne?"
"Světový," utrousím, "ty seš jak malá."

V hospodě *Na Labáku* se vítáme se známejma lidma, protože v tomhle městě nejsme poprvý. Vzadu u největšího stolu se na nás zubí hoši od CHOROBY.
"Dělej udivenou," sykne mi Adéla do ucha a já to akceptuju. Sedáme si dopředu a culící kluky zdánlivě přehlízíme.
"Dvě piva, dvě coly s rumem, dvě červený vína," poručím číšníkovi, kterej nás zná, a tak se našemu neobvyklému přání nediví a letí k výčepu ho splnit.
"Fajn, povedlo se to," libuje si Adéla, "koukni na Mártýho, jak neví, na čem je."
Musím se přemáhat, abych se nesmála. Trdlo na nás mává, Mártý předstírá, že něco tuší, Tomáš hraje klidnýho rockera, kterýho nevyvede nic z míry a Kuře se potutelně šklebí. Nakonec to vzdávají a přestávají si nás všímat.
"Čau kočky, kde ste se tu nadělily?" ozve se od vedlejšího stolu. Ohlídnu se po hlase

a spatřím docela hezkýho kluka v džínový bundě.

"Pojte si k nám přisednout," láká jeho kámoš, rovněž k světu. Drknu do Adély, protože máme jedinečnou šanci ukázat před CHOROBOU jak na nás všichni kluci strašně letí a jaká je to pro nás normální otrava.

"Hm," udělá tedy Adéla, "ale musíte za nás zaplatit účet."

"Dobrá sranda," zasměje se ten v tý džísce.

"Klidně. Sme vataři," řekne ten druhý.

"Tak jo," souhlasíme nakonec.

Ještě mrknu, co kluci. Tomáš a spol. scénu k mému uspokojení vyvaleně fotí.

Obvyklé nadšení, že jsme z PRAHY!

"Vážně?"

"Klidně můžete přespat u nás. Máma má noční. Uděláme mejdáč."

"Hm. Ale my tady máme svý kluky," odvěti Adéla. Vyjeveně se na ní podívají.

"A kde je máte?" nenechá se odradit příznivec džínové módy, zřejmě ve dvojici ten větší frajer.

"Támhle," ukážu prstem přes celou hospodu. Můj prstík míří správným směrem, jestli jste teď hádali.

"Tak to vám budu věřit. Si vás všimaj jak pes chleba," překvapí mě svým přirovnávacím talentem frája.

"Náš pes náhodou chleba žere," odpovím mu vážně, "to bys měl vidět, jak loudí."

"Já sem to taky viděla. Jejich pes chleba přímo zbožňuje," potvrdí honem Adéla.

"Hele, vy si děláte srandu z nesprávných lidí," pochopí konečně frája.

"Pepo, poč, tady chcíp pes," řekne svému hloupějšího společníkovi.

"Ty sis na ty psy ňák zased," neodpustím si ho ještě trochu dopálit. Poklepe si na čelo a zmateně opouští příjemné prostředí naší společnosti. Hrozně se s Adélou rozesmějeme, ale to už k nám míří Tomáš s Mártym.

"Ahoj, holky, co tady děláte?" přistupuje Tomáš na naši hru.

"Ahó, jé my si vás vůbec nevšimly. To nás nenapdalo, že tady na vás narazíme," vyhrkne Adéla "jako" překvapeně.

"My sme přijeli jen tak na pivo." řekne Mártý.

A pak se začneme bavit normálně. A jdeme s klukama do GOLETU, kde mají koncert.

"Tak to zase roztancujte," loučí se Mártý a my mu přikyvujeme.

"Znáš nás," poznamená Adéla.

"Sem rád, že ste dneska přišli všichni. A včas," uvítal nás Tonda Šavřda na jedné ze schůzek, která se měla jako první nacvičovat bez čtení scénáře.

Pouze s nápovědou, kterou obstarával Dan.

"Tak kdo si myslí, že to zvládne z paměti?" zeptal se a rozhlédl se kolem.

"Já," přihlásila jsem se hrdě, protože jsem si to mohla dovolit. Má role nebyla příliš textově náročná. Po pravdě řečeno jsem hrála jednu z menších rolí, která se objevila až ve třetím dějství. Hra obsahovala celkem dějství pět, ale první dvě

byly nejrozsáhlejší a nejobtížnější. Nevěřila jsem, že se Daniele podaří naučit se deset stránek textu ve verších hned na poprvé. A nezmýlila jsem se.

"To si Toničku nemysli, že já si budu všechny ty tvoje blbinky pamatovat. To není v lidských silách," spustila hned a celá zlostí zčervenala.

"Ale Danuše," řekl konejšivě náš "rejža".

"Až se to naučím, tak se to naučím. Ale dneska to budu číst jako vždycky," nenechala se Daniela uklidnit.

"Mámě už taky neslouží paměť. Jako kdysi," poznamenala kousavě její dcera.

"A to je taky pravda," chytla se toho Dana.

"Tak si to jenom zkus," zaprosil Tonda.

"Ne. Dyť sem se na to doma ani nekoukla. Copak mám čas?"

Zatímco se ti dva dohadovali, stačila si Adéla zopakovat úvodní prolog, já jsem se stihla ujistit, že v prvních dvou dějstvích opravdu nemám co pohledávat a ostatní stačili vypít kafe z blízkého automatu.

"Tak co bude? Hrajeme nebo se hádáme? Nebo taky můžeme jít domů. Dneska hraje Sparta," přestalo to už bavit Pepu, který díky divadelní kariéře vynechal dokonce fotbalové utkání.

"To je pravda. Už půl hodiny jsme proflákali," podívala se Adéla na hodinky.

"Konec debat. Zkoušíme. Adélo, nástup," skoncoval všechno rázně Tonda a Adéla se přichystala "na scénu".

"Možná to zvořu," zašeptala mi ještě, "učila sem se to jen tak napůl."

Ale celkem text zvládla, za což jí byla našim režisérem udělena pochvala.

Vyčítavě se podíval na Danielu, která se tvářila nakvašeně.

"No co ... je mladá, tak jí to myslí," ohradila se, ačkoli nahlas nikdo nic neříkal.

První dějství probíhalo úděsně. Daniela mluvila tichým šeptajícím hláskem, který v posledních řádkách neměli diváci šanci uslyšet. Hrála bezvýrazně a mdle.

Bez nadšení. Chyběla v tom přirozenost a spontánnost. Chvílema jsme měli pocit, že ji to dokonce otravuje.

"Dyť tady usneme," posteskla jsem si dostatečně nahlas. Aby mě všichni slyšeli. I Daniela.

"Jak -usneme?-" ozvala se ihend.

"Kačka má pravdu," zastal se mého názoru Láďa.

"Musíš to cítit, musíš se do té role vžít," poradila jí Helena.

"Takhle by to dál nešlo," souhlasil s námi Tonda unaveně.

"Já se ti na celou tu slátaninu vykašlu," uzavřela diskusi Daniela a vypadala doopravdy rozzlobená.

Po celý zbytek trvání zkoušky jsme jí museli přemlouvat a přesvědčovat.

Nebyla špatná herečka, ale když jí chyběla chuť, nemělo to s ní cenu.

V posledních pěti minutách slíbila, že se pokusí roli nejenom naučit, ale i svým způsobem milovat.

Slíbila to, ale v podstatě jsme se rozcházeli neuspokojeni.

První "opravdová" zkouška se nepovedla. To se stává.

"Kdy nás pozvete na premiéru?" zeptal se mě potom Tomáš.

"Asi to chvíli potrvá. Teď není rozhodně vhodná doba, víš? Nejde to,"

"To bude dobrý," utěšil mě.

"Doufám. Dneska sme se jenom hádali, byli sme nějaký unavený. Nebylo to ono. Měla sem pocit, že by každěj někam vypad. Pepa na fotbal, Helena k vaření, Láďa ke svejm malůvkám ...,"

"A ty?"

"Já taky."

"A kam?"

"Hádej, můžeš jedenáckrát."

"Za mnou."

"Možná."

"Tohle je Ifča," přihnala se pozdě odpoledne ségra ze školy. Za ní stála vysoká holka s blondatýma kudrnatýma vlasama. Byla hezká a usmívala se jako andělíček.

"Ahój," řekla vysokým protáhlým hlasem a vešla za ségrou do pokoje.

"Se deme učit. Máme toho děsně moc, tak nevotravuj," přikázala moje milá sestřička a zabouchla za sebou dveře.

"Se na vás vykašlu, prosimtě," zavolala jsem za ní ještě co možná nejlhostejnějším hlasem.

Po hodině obě vypadly.

"Ifka s náma pude na koncert CHOROBY. Vona by ráda viděla kluky," oznámila mi Mářa.

"No, tak fajn," odpověděla jsem a dál se o ně nestarala.

"Budeme mít s sebou novou přítelkyni," oznámila jsem Jennymu, když se vyptával na hodinu a místo dnešního srazu.

"A je dobrá?"

"Jak to myslíš -dobrá-?"

"No jestli je v pohodě."

"Tak to nemůžu říct, Jeníčku, protože jí vlastně neznám, ale ségra tvrdí, že je naprosto dokonalá."

"A proč ste jí s sebou nevzali dřív?"

"Já nevím. Asi neměla zájem. Vona se prej rozešla s klukem, co s nim chodila ňák dlouho. Snad tři roky. Možná ještě dýl."

"Takže teď je volná?"

"Moc se neraduj, Jenny. Je jenom o cent'ák nebo dva menší než já. Takže čahounka. Takže nic pro takový prcky jako seš ty."

"Se ještě uvidí," odvětil Jenny tajemně a zavěsil.

Měla jsem o čem přemýšlet. Protože jsme s holkama dlouho hledali slečnu pro Jennyho. Aby nebyl sám. Neměl to moc lehký. Balit neuměl, krasavec taky žádněj nebyl, neuměl holku ukecat ani jí naslibovat všechno možný. Nedokázal

si vymyšlet blbosti. Byl hodnej. Ale to nestačilo.
A pak přišla ségra, že má kámošku Ivanu, která se právě rozchází s klukem.
A nás hned napadlo, že výbornej nápad by byl ty dva seznámit.
Jenomže ségra prohlásila, že Ivana je moc velká a že z toho nic nebude.
Že Ivana si může vybírat a takový řeči. Tak jsme to po delší úvaze vzdaly.
Ale já měla přesto takový nějaký tušení ...

"Adéla přijde pozdějc, jde s lidma z práce do divadla," hlásím své sestře při příchodu domů. Hodím kabelu do kouta a pozoruju malující se Máru.

"Nečum na mě," reaguje svým způsobem.

"Tak co ta tvoje Ivanka? Jde?" ptám se a otevírám víčko od pudru.

Je nutné se trochu přikrášlit. V práci na to není čas.

"Jo, de," odpoví ségra stučně. A vzápětí: "Už se těší na Jennyho. Sem jí o něm vyprávěla. Vůbec jí není sympatickej a říká o něm, že je to určitě pěkný pako. Hrozně sme se nasmály, jak jednou Jenny ..."

Bohužel se už nedozvím, co slečny tak rozesmálo, protože se rozdrnčel zvonek. Vykouknu z balkonu. Dole se na mě usmívá blond čupřina.

"Tak sem tady. Můžem vyrazit," křikne na mě.

Zaklapnu pudr, sbalím ostatní šminky do taštičky k tomu určené, ujistím svou sestru, že vypadá neskonale výborně a vyrážíme.

"Hele, Ifko, stavíme se ještě někde v hospě," uvítá ségra kámošku.

"Proč?" zeptá se hloupě, protože zatím neví, co znamená "dávat základ".

"No, musíme dát základ," nezklame mě sestra.

"A co to je?" zajímá Ivanu.

"Seš blbá nebo co, dyť sem ti vyprávěla, že kdykoliv někam razíme, tak vpadnem někam do nějaký putyky na jedno na dvě piva a pak teprv na akci," vysvětluje Mára a šněruje si své vysoký boty s obrovskýma podpatkama. Je na ně děsně hrdá, a přestože je normální bordelářka, své boty má vždycky v perfektním stavu.

V hospodě si sedáme ke staršímu chlapovi v ošoupaných montérkách a špinavým triku, protože jinde není volno. Ivana si ho znechuceně prohlíží. Objednáme si s Márou piva.

"Co ty?" zeptám se. Tuším, že pivo tenhle fajnovej andílek pít nebude.

"Já chci víno. Bílý. To miluju," řekne a já jsem spokojená, protože jsem to čekala.

"S náma musíš pivo," komentuje její výběr Mára.

"Já sem měla salmonelózu, tak nemůžu," vymlouvá se Ivana, "když se někde opiju, tak je mi pak dost blbě,"

"Po vínku asi ne, co?" zeptám se sarkasticky.

"Mně dělá dobře na žaludek," trvá na svém Ivana.

Ale pak si uděláme náladičku a konverzace putuje onačejším směrem.

"Holky, povídejte ještě něco o Jennym," žadoní po druhý sklence.

"Je malej, ale zábavnej," řeknu já.

"Bez Jennyho se neobejde žádná sranda," nahrává mi ségra.

"Prostě musíš Jennyho sbalit," dokončím. Tajuplně s sebou cukne. Chvilí kouká do skleničky, potom si prohrábne zlatou hřívu, zasměje se a zavrtí hlavou.

"Přece víš, Martino, že možná s Mílou ještě chodím,"

"Dyt' si mu dala kopačky, ne?"

"To nic neznamená, to my sme si dali kopačky nejmiň miliónkrát."

Pak se rozpovídáme, každá má tisíc řečí a z Ivany se stává sympat'áčka. Zabereme se do debaty do té míry, že zapomeneme na čas. A na Jennyho. A na CHOROBÚ. A na celej slavnej klub *PROSEK*.

Když nám to dojde, zmateně zdrháme z vyhřátý hospůdky do nevlidnýho počasí předzimního večera.

Před klubem nás zahlédne Adéla a radostně se k nám rozběhne.

"Víte, kdo tady je?" vysype, celá udejchaná.

"Že by Max Cavallera?" podotkne "vtipná" sestra.

"Mengele. No přece Dan Kot'átko ze Slap. Jak měl ten průser."

"Aha, no jo, vidíš, na toho bych úplně zapomněla. A co von tady?"

"Prej ho Feďák pozval. To víš, měl strach, že bude zas prázdný."

"Myslela sem, že se nemaj zrovna v lásce."

"Kvůli tobě?" Adéla se na mě upřeně podívá. Něco zamumlám.

"A je tam někdo?" zachrání mě z nepříjemný situace Mára.

"Fůra lidu, ale skoro samý známý."

"Už hrajou?" zajímá mě.

"Už hodně dlouho," řekne Adéla a vběhne do sálu.

Ivana stojí zmateně uprostřed našich kamarádů. Seznamuje se s Fráňou, Sickym, Jackem a Jennym. Stisky rukou, nové tváře, smích, poznámky, chvilkové rozhovory, zdravení v běhu.

"To je čoud," přiznává se ke mně Sický, "dneska to vážně stojí za to. Má to tu správnou atmosféru."

"Hm," udělám a pozoruju Ivanu, jak se baví s Jennym, kterému září oči.

"Káčo, je to lepší než sem čekal," řekne mi pak, když se spolu bavíme u piva.

"Líbí se ti, jo?" zeptám se spíš řečnický než abych byla nadržaná na odpověď.

"Že se ptáš."

"Tak aby ti to vyšlo."

"Já jí sbalim," ujistí mě Jenny a já jsem mile překvapena jeho náhlou suverenitou. Zřejmě byla započata počáteční jiskra, první jiskření, které je na počátku lásky a vztahu a které je úplně to nejkrásnější a které se může vrátit, ale taky nemusí, a může se úplně vytratit a to je pak konec.

"Co to máte s sebou za novou kočku?" zeptá se mě Tomáš, když dohrajou. Stručně ho seznámím s okolnostmi.

"Tý je pro Jennyho škoda," řekne a mě tím samozřejmě naštvě.

"Náhodou, já si myslím, že je to spíš navopak. Jenny je správnej kluk, a hlavně hodnej. Narozdíl od vás všech ostatních, o tobě vůbec nemluvim. A Ivanka bude možná pěkná mrcha,"

"Dyt' jí neznáš, povídalas."

"Ale dělá ze sebe moc roztomilou, jen se podívej," ukážu na Ivanu předstírající

princeznu před Jennym, Jackem a několika cizíma klukama. Tomáš pokrčí rameny a jde si pro pivo. Rozhlížím se po klubu a hledám Mengeleho. Docela ráda bych ho viděla, pomyslím si a vzápětí mi někdo poklepe na rameno. Poznám ho okamžitě. Celkem žádná změna ve vzhledu. Od léta mu povyroستly vlasy. Splývají mu na ramena. Jeho modré oči se do mě doslova zabodnou. Letmo si vzpomenu na nepříjemnej zážitek v trabantu. Ale paměť mám v tomto bodě mizernou. Pamatuju si jenom to ráno, kdy jsem na něho měla vztek a díky němu i na ostatní kluky, který jsem vlastně ještě ani neznala. Ten den jsem vlastně neznala ani Tomáše, napadne mě pak.

"Ani ses nezměnil," řeknu mu na uvítanou.

"Ty taky ne. Možná seš jenom o něco krásnější," neodpustí si se mnou zalaškovat.

"Tak jak ti to nakonec dopadlo? Co ten krkoun? Museli to rozbitý vokno vaši zaplatit?" vyptávám se.

"To si nedokážeš představit. Brečel sem jako malej kluk. Chtěli mě strčit do past'áku. Otec mě zmlátil tak, že sem měl měsíc modřiny. Si představ tu situaci, když mě přivázej policajti. Naši jenom valili voči. Bylo to děsný," postěžuje si smutně.

"Už to máš za sebou," utěšuju ho a mimoděk mu pohladím ruku jako tenkrát Adéla. Ale on teď ten dotyk vnímá. Trhne s sebou a já se leknu. Rychle dávám ruku zpátky, ale to už k nám míří Tomáš.

"Jak se bavíš, Mengele?" zeptá se.

"Dobrý, vole, řekne Dan a sklopí oči, "už ale asi pudu."

"Kam bys chodil? Ještě to chvilku potáhneme," ujistí ho Tomáš.

A Koťátko tedy zůstává. Začneme probírat nejrůznější situace z léta. A smějeme se jako blázni.

Smějou se blázni?

Jak často se blázni smějou?

Proč se smějou?

Začíná zima. Lidi se choulí do kožíšků a péřových bund. Houmlesáci na Hlavním nádraží klepou kosu. Mrznou nosy. Mrznou ruce. Skinheadi nasazují pletené čepičky a dál bloumají ulicemi se zamračenýma tvářema. Když se střetnete s celým houfem bombrů a lysých hlav zakamuflovaných pod pletenými pokrývkami, raději prcháte z dohledu. Osamocení skinheads mají oči dětí, kterým provedli kdysi něco zlého a kteří touží po pomstě. Bible by řekla, že touží po pláči a skřípění zubů. Zima zasáhla i hlavy punkerů. Jejich číra visí schlíple a není v nich nic rebelantského. Mnozí z nich stáhnou slabou koženou bundu, která má jiný cíle než zahřívát a navlečou se do péřovek. Kašleme na image! Mladíci a mladice vedoucí se za ruku se nepříjemně klepou. Pryč jsou časy, kdy romantika letních dnů dovolovala tuto činnost bez rukavic. Party odpadlíků a odpadlic žijících povětšinou na ulicích se tváří, jakoby jim nastávající období vyhovovalo. Páni podnikatelé nevytlézají ze svých BMW a mercedesů. Jejich manželky v obchodech pokukují po drahých kožešinách. Čundráci vzdychají při pohledu na umaštěné bágly, když na ně náhodou

narazí ve skříních. Tak až zase za rok. Sbohem vandry a plápolání táboráků. Definitivní tečka.

Jenom děti zvědavě pokukují po obloze. Nelíbí se jim, že je modrá. Chtějí, aby byla zbarvená do šediva a přinesla jim vytoužený sníh.

V obchodech to bliká a svítí, zvoní a zpívá. Všude cítíte rolničky. Všude jsou cítit blížící se vánoční časy. Reklamy lákají k výhodným nákupům. Umělé stromky ozdobené nejrůznějšími stříbrnými cetkami připomínají rodičům koupi vánočního stromku. Už brzy! Děti se těší. Dospělí zuří při pohledu do ulehčených peněženek. Děti tajně sní o nových stavebnicích a pannách. Bohatší dětičky vzdychají při představě nových PC a videoher, horských kol a luxusních sportovních vybavení, obytných domů pro barbíny nebo osobních automobilů.

Osamělí lidé doufají jako každý rok, že svátky nakonec nepříjdou a nepřipomenou jim tak jejich samotu.

Stojíme s Adélou ve frontě a zima nám buší do mozků. Drkotáme zubama a netrpělivě sledujeme dav lidí před náma.

"Ještě pár lístků maj," oznámí nám kluk v brýlích.

"A na Severní pól?" zeptá se Adéla. Kluk zavrtí hlavou.

"To je nejoblíbenější hra, holky. To už je dávno vyprodaný"

"No tak to je v prdeli," uleví si kamarádka, "tak to vidíš. Ty pitomce, který si myslej, že je to jednoduchý." Mlčím a myslím si přesně to samý.

A máme na mysli Fráňu, Jennyho, Sického, Jacka a Tomáše, kteří si celou akci skvěle naplánovali a vymysleli. S drobným nedostatkem. Že lístky máme zase obstarat my.

"Vy se už v tom vyznáte," řekl mi Franta, jelikož jsem se chystala namítnout, že má víc času než my. Narozdíl od nás se totiž pánové flákají na vejšce.

A když tvrdím, že flákají, tak mám bohužel pravdu. Všichni tvrdí, že je stejně vyrazej. Protože na nějaký učení oni kašlou.

"A kupte lístky jedině na Severní pól, to je nejlepší," poručil nám ještě Jenny.

"Budeš si vybírat ne? Budem rádi, že seženem vůbec na něco, ty chytřej,"

řekne Adéla a má pravdu. Divadlo J. Cimrmana, které se nachází v prostorách budovy T. G. Masaryka bejvá narvaný k prasknutí. A bez dlouhých front lístky sehnat nelze. Pokud nemáte nějaký užitečný známý. A my nemáme. Takže jsme byly donuceny stoupnout si mezi ostatní zmrzlíky a čekat v naději, že se na nás dostane.

"Rozumíš, zdrhla sem z práce o hodinu dřív," rozčiluje se Adéla, "a nakonec to bude na nic. To by mě vážně dohnalo k šílenství."

"Třeba ten kluk kecal," utěšuju její nenáladu.

"Třeba. Ale třeba taky ne," utrhne se na mě vztekle.

"Je hrozná kosa. Já to tu nevydržím," postěžuje si pak. Rozhlídnu se kolem.

Neni jediná. Všichni vypadají jako při hře na rampouchy, napadne mě a hned svůj "postřeh" vyprávím Adéle. Aby se rozesmála. Protože jsem si vzpomněla na jednu legrační situaci. Byly jsme tenkrát v Bunkru - což je rockový klub zaměřený výhradně na cizinecké kapsy - a hrály jsme hru, komu vyrostne na nose rampouch. Kluci tenkrát nechápali, jak to myslíme. Vysvětlily jsme

jim, že je nutný sedět a upřeně se soustředit. Dokola si pořád opakovat, že je mi zima, je mi zima, je mi zima. Až si vsugerujete představu ukrutný zimy. Něco jako hypnóza, tvrdila vážně Adéla. Kluci později, ale přece konečně pochopili, že to všechno míníme z legrace. A vůbec se jim to nezdálo vtipný. Řekli o nás, že jsme blázni, a pěkně pitomí, a odešli. Nebyli to nijak zvlášť prímoví kluci a tak jsme je s lehkým srdcem nechaly odejít a smály se samy. Tomu, jak jsme děsně vtipný.

Adéla se při té představě tak rozesmála, že zapomněla na zimu. A než jsme se nadály, stály jsme před pokladnou. Kluk kecal. Lístky na vytouženéj Severní pól jsme šťastně obdržely.

U Špačků sedí Jack a Tomáš.

"Kde sou ostání?" zeptám se ze zvyku. Víím, že dorazí později. Sicky, až zavře videopůjčovnu, Franta až se dodívá na dobrodružnej, ale přesto stupidní americkéj seriál, kterej si nesmí nechat za žádných okolností ujít a Jenny třeba musí proplesknout svoji přiblblnou sestru. Což taky zabere spoustu času, protože Tereza se jen tak nenechá.

To všechno je míněno s nadsázkou, jestli ste to nepochopili.

"Jenny je nemocnej a Sicky nemá čas. Kašle na kámoše," oznámí mi našťvaným hlasem Tomáš. Jsem nemile překvapena.

"A co ty lístky?" zeptá se Adéla.

"Voni to zaplatěj, to je jasný," vložil se do debaty Jack.

"Mně je spíš jasný, že od nich ty prachy v životě neuvidíme," řekne Adéla.

"Já vám to zatím dam, holky," nabídne se Tomáš, "voni mi to pak vrátěj.

Já to z nich už ňák dostanu,"

"To budeš zlatíčko, Tomášku," sladce se usměje Adéla, protože to byly její peníze, který se chystala před minutkou oželeť.

"A Fráňa?" zeptám se a vzápětí mi odpoví dotýčný, právě přicházející sám.

"Ten je tady. Vesel a připraven se výborně pobavit a hlavně zasmát," řekne a hned se shání po sestře.

"Má něco s nohou. Šla k doktorovi, protože jí to ukrutně bolelo," ohlásím.

"Ale dorazí, neboj," uklidní Fráňu Adéla.

"A co má s nohou?" zajímá se.

"Nějak si jí vymknula nebo co. Možná nebude moct chodit a stane se z ní mrzák," řeknu v legraci.

"Tak to založíme Konto "Máňa", " směje se František, narážej tak na v poslední době tolik oblíbené různé dotace a konta na pomoc postižným lidem.

"Ty si děláš srandu, ale co když s tím vážně něco má," leknu se jeho "rouhání".

"Tak bude pařit na vozíku, no," trvá na svém cynický Fráňa.

"A co když umře?" zeptá se Jack.

"Tak jí pudem na pohřeb," odpoví hbitě Tomáš.

Kdoví, kde by jsme se svýma kecama skončili, kdyby má sestřička včas nedorazila.

Ujistila nás, že noha je v pořádku a že by se nám na nějaký konto mohla vykašlat. A na svůj pohřeb by rozhodně nepočítala s Fedákem.

"Tak už se uklidni, Mařenko," konejšil jí František, náhle převlečený za hodného chlapce.

"Mám pro vás vánoční dárky. Co vy?" zeptá se pak.

"Co blbneš? Vánoce ještě nejsou," namítne. Zatváří se zklamaně.

"Jenomže už se do té doby neuvidíme. Tak sem si myslel, že bysme to dneska mohli spojit. Jako to divadlo a ty dárky,"

"Máš smůlu, Fráňo, měls něco říct. My nic pro tebe nemáme," řekne Adéla a mně je náhle chudáka Františka líto. Tváří se jako beránek, kterému ukradli zvoneček.

"Tak já vám to odpustim," řekne pak a vytáhne z kapes tři maličké trpaslíčky.

"To sou trolíci, ne?" zeptá se zvědavě Jack.

"Jo. Že sou pěkný?" dožaduje se chvály dárce.

Ujišťujeme ho, že něco tak rozkošného se v našem vlastnictví dosud nenachází.

"A copak nám dá Tomáš?" zeptá se Adéla.

"Uvidíme se přece na koncertě v Kralovicích," odvětlí, "já už pro vás dárky taky mám, nebojte se."

"Tak to se budem těšit," řeknu zamyšleně.

Cestou do divadla si vyprávíme o naší minulý návštěvě.

"Doufám, že tam bude Svěrák i Smoljak," řekne Fráňa.

"To doufáš marně. Vždycky tam je jenom jeden z nich," zlamu jeho naděje.

"I tak to bude sranda," tvrdí Tomáš jakoby nedělal nic jiného než chodil na hry pánů Cimrmanologů.

Sedáme si. Máme úplně super druhou řadu, takže kontakt s hercema je v pohodě.

Tomáš sedí vedle mě. Opona se rozhrnuje. Vchází profesor Zdeněk Svěrák a přednáší o nějakém problému, týkajícím se význačného, avšak nepochopeného geniálního umělce Jára Cimrmana. Samozřejmě se smějeme. Chvílema hru nevnímám, protože cítím Tomášovu blízkost, která mě přivádí na jiný myšlenky. Hádejte, na jaký myšlenky? No přece na hříšný, ne?

Protože svět je hříšnej. Nejvíc hříšnej, i když chvílema směšnej. A romantickej. Ale hříšnej nejvíc.

A pak ve mně zvítězí ten humor. Ta humorná stránka lidský duše.

Protože na jevišti náčelník polární výpravy tvrdí, že bez míče to nechce vidět.

Respektive chce to vidět bez míče.

"Ten míč, vy si na mě vzpomenete, ten nám bude setsakramentsky chybět!

Vy si myslíte, že ta polární noc je náká sranda ...

Kdybysme měli míč, pinkli bysme si, a hned by byla zábava!" zuří dál náčelník nad zapomnětlivými hlavami svých podřízených.

A já přicházím na to, že svět je úplně jedinečnej, super a plnej prima lidí.

A nemyslím na to, jak dlouho potrvá tento stav přechodné blaženosti.

Až opět přijdu na skutečnost, že svět je úplně nudnej, ohavnej a plnej blbců.

Štědrý večer. Všude svíčky, jablka, banány, ananasy, cukroví a vůně jehličí. Dole v kuchyni se smaží řízky z kapra. Vánoce u babičky ve městě, kde jsme se s Márou narodily. Jako za starých časů, kdy jsme ještě věřily na Ježíška. Moje představa této bytosti byla prapodivná. Můj Ježíšek neměl podobu hodného vousatého dědečka ve formě Dědy Mráze, jak ho vidí ruské děti, můj Ježíšek se nepodobal Santa Clausovi z amerických filmů. Nepodobal se ani andělíčkovi ani trpícímu muži na kříži. Nepodobal se ani zlatovlasému dítěti s bledýma tvářema. Nevypadal jako člověk. Představovala jsem si ho jako zvláštní zvíře. Něco mezi ježkem a krtkem. Ovšem v lidské velikosti. A proto jsem se ho taky bála. Milovala jsem ho, ale zároveň jsem se ho obávala.

Když mi pak kamarádka na začátku mé školní kariéry sdělila velice nešetrným způsobem, že žádný Ježíšek nebyl, není a nikdy nebude, rozbřečela jsem se. Mezi slzama jsem se ale smála, protože jsem si oddychla. Že nikde není nic podobného ježkokrtkovi ve velikosti člověka.

Z Mártýho bytu se ozývají známé hlasy. Chvilí poslouchám za dveřma, ale není rozumět. Zazvoním domluvené znamení. Otevírá mi Tomáš. Má na sobě bílou košili se zelenýma proužkama, kterou jsem na něm ještě neviděla.

"Od ježíška?" komentuju jeho vohoz.

"Tu mám už dávno," vyvede mě z omylu a zavře dveře. Vítám se s klukama. Ale někdo mi chybí.

"Kam ste schovali Adélu?"

"Já myslel, že přijde s tebou," řekne Mártý-myslitel.

"Hele, je nejvyšší čas vyrazit. Na Adélu se čekat nebude," zatváří se Trdlo jako rockenrollová hvězda, pro kterou platí, že čas jsou peníze.

"Fakt, kde vězí?" zeptá se nervózně Mártý. A ke mně: "Taky asi nemáš hodinky, co?"

"Proč?" dělám, že nechápu.

"Řeklo se v jedenáct, ne?"

"No, a kolik teda je?"

"Skoro dvanáct," hlásí Tomáš spokojeně a podívá se na mě jako na hříšnici.

"No jó, no," udělám otráveně. Vzápětí se rozdrnčí zvonek a druhá hříšná žena právě přichází. Táhne s sebou obrovskou igelitku záhadného obsahu.

"Co to vlečeš?" zeptám se zvědavě.

"Překvapení," odpoví a udělá tajemný obličej.

"To sou určitě vánoční dárky," prohlásí Tomáš a zamne si ruce, "už se těším."

Adéla se na něj pohrdavě podívá a nechá poznámku bez odpovědi. A ke mně:

"Vezu husu a cukroví. A taky svíčky a prskavky. Abysme si udělali tu správnou vánoční atmosféru, protože v rodinném kruhu to nestálo za nic. Řekla bych to sprostějc, ale sem tu mezi slušnejma lidma, tak se krotim." Adéla ve výborné náladičce. No jó.

"Zmlknout a vypadnout," rozkáže Mártý a vyhání nás ze svého skrovného, leč útulného bytečku. Všichni se cpeme do aut.

"Víš, koho sem pozval?" zeptá se potom Mártý Trdla. Ten zavrtí hlavou.

"Monču s Helčou," vybalí Mártý a čeká, že Trdlo bude celej nadšenej. Není.

"No, tos nemusel," poznamená suše, "dyť já tu holku nemůžu ani vidět,"

"Jakou holku?" vmontuju se do toho. Hořím zvědavostí, jakou holku nemá Trdlo v oblíbě.

"S Mončou si přece chodil, ne?" ignoruje Mártý mou otázku.

"Poslední dobou mě chce zase uhnat," postěžuje si Trdlo, "a víš, že teď nemám vůbec žádnou náladu na vedlejšáky. Znáš přece situaci s Irčou."

"To je samá Monča, Helča, Irča, ...," řekne Adéla znuděná jejich rozhovorem.

"Bavte se o něčem jiným, jo?" připojím se ke kamarádce.

"A o čem, Káčo? O vánocích?" reaguje konečně Mártý.

"Třeba. K tomu se aspoň můžeme vyjádřit," řeknu konečně uspokojena.

V Kralovicích jsou úplný sněhový závěje. Procházíme se téměř mrtvým městem a hledáme nejružnější restaurace nebo hospody. Moc se jich tu nenachází, protože Kralovice si nehrajou na nějaké velkoměsto. První hospoda byla nedobytná. Dveře zamčený, za okna stažený závěsy a nikde žádná cedulka hlásající pracovní dobu.

"Tady nic nehledejte, to se bude bourat," vysvětlil nám kolemjdoucí chlápek v beranici.

"Vynikající," prohodil Mártý, "člověk hlady pomalu nevidí ...,"

"Já myslím, že tamhle za rohem by měla bejt nějaká malá restauračka," řekne Trdlo.

"Z jakýho důvodu takhle uvažuješ?" zeptám se, protože mě jeho logika přímo fascinuje. V životě tady nebyl, ale myslí. To je fajn, že mu to takhle myslí. Vážně. Měl by se přihlásit do nějaký soutěže. Měl by naději na výhru.

"Pojte se tam podívat," navrhně Adéla, protože se jí už nechce stát s těžkou taškou. V duchu jsem se Trdlovi omluvila, protože myslel správně.

Opravdu tam byla restaurace.

"Teda já zírám," řekla jsem jenom.

Po obědě kluci vyrazili zkoušet a připravovat se na koncert. Osaměly jsme.

"Co s tou husou?" zeptala se Adéla nešťastně.

"Neboj, večer se hodí. Teď seš přecpaná, ale pak ti bodne,"

"Máme fůru času, co budeme dělat?"

"No co asi. Tady je to takovej zapadákov, že se ani nic jinýho dělat nedá,"

"Než sedět v hospodě a pít pivo?"

"Uhodlas."

Rozhlédla jsem se po zakouřené místnosti. U vedlejšího stolu seděla partička staříků, zřejmě štamgastů. Popíjeli pivečko a hráli karty. Typická podívaná. Za nimi seděl jakýsi kluk v červený bundě. Pil sodovku a četl noviny.

U výčepu stál vyschlý mužík a opíral se oběma rukama o pult. Něco vykládal hospodskému. Nikde jsem nenacházela žádnou slušně vypadající mládež.

"Nechcete husu?" oslovila Adéla štamgasty. Zvědavě se po ní podívali.

Ti relativně mladší si jí mlsně prohlídli.

"Kdepak, děvenko, jen si jí nech pro nějakýho nápadníka," řekl jeden a zasmál se.

Celá hospoda zpozorněla. Možná se dnes bude dít něco neobvyklého.

"Mám taky cukroví," navrhla Adéla a vytáhla z igelitky umaštěnej balíček.

"Kdepak cukroví," zhrozil se kolozubý děda.

"A pak mám prskavky," vnutila se ještě jednou Adéla se svým vybavením.

"Sou přece vánoce, ne? Musíme tu podnítit tu správnou vánoční náladu," přispěchala jsem jí honem na pomoc.

Dědci a chlápci se začali smát a vyptávat se. Na nejrůznější věci. Na náš věk, na naše názory, na místo, z kterýho pocházíme, na místo, ve kterém žijeme, na kluky, na školu,

"Tak pozor. My už nejsme žádný praštěný pubert'áčky," řekne Adéla na dotaz, co studujeme.

"My už jsme pracující ženy," dodám a chlápci se znovu rozchechtají. Jsme pro ně vítaná atrakce. Baví nás to.

Jeden z nich má dokonce slušnej literární přehled. Začínám s ním rozhovor o prokletých básnících, surrealismu, o moderních básnických směrech, o českých básnících, o ruské klasice a o dalších věcech, který mě zajímají. Adéla se otráveně odvrací. Nemá ráda, když ze sebe "dělám intelektuálku", jak tvrdí.

Tri hodiny čistýho času, který jsme měly k dispozici, než začne koncert se pomalu blíží ke konci. Vstáváme (Adélina taška ulehčená od cukroví) a loučíme se.

Kluci už stojí na pódiu a chystají se ke hraní. Když nás uvidí, zamávají nám.

Márty spustí "Můžeš se smát" a prostor kolem nás ožívá. Je to přece jenom rozdíl. V Praze nemají absolutně žádnou šanci naplnit sál. Tady mají vyprodáno bez problémů. A to se Márty vždycky durdí, když je média označují jako "tancovačkovou kapelu".

"Sou dobrý, vid'?" zeptá se dlouhovlasá holka vedle mě. Chystám se k odpovědi, ale zjišťuju, že otázka platila menší metalačce s očima namalovanýma zřejmě černou křídou.

"Pudeme za nima po koncertě do šatny. Já se vždycky s nějakou kapelou seznámim. Kór když je z Prahy a muzikanti vypadaj k světu," tvrdí Černá Máry své kamarádce.

"A jak se tam vtírneme?" zeptá se.

"To nech na mě," řekne holka suveréně a pokouší se hrozit do taktu.

S Adélou je pozorujeme, potlačující záchvaty smíchu.

"To bude mít Márty a spol radost, to si piš!" křikne mi do ucha. A k těm dvěma fanynkám CHOROBY: "Chcete se s nima seznámit, holky? My vás tam zavedem. My se s nima tak trochu známe."

Vyvalí kukadla. Holka s černýma slojema zírá tak, že se obávám, aby křída na očních víčkách vydržela.

"Fakt?" vypraví ze sebe ta dlouhovláska s docela příjemným obličejem.

"Až dohrajou, tak vás k nim zavedem," řeknu přesvědčivě.

"A víte, jak se menujou?" vyptávají se dál. Sdělíme jim jména jejich idolů.

"Mně se líbí ten blond'ák," vzdychne dlouhovláska.

"Mně ten za bubnama," řekne Černé Oko.
Mrknu na Adélu. Vidím, jak se kucká smíchy.

V šatně sedí Tomáš a převlíká si triko.
"Tak pojte," zve Adéla dál naše nové "přítelkyně". Ochotně se derou dopředu.
Tomáš vzhledne a nechápavě se na mě podívá.
"Tak se seznámete," řekne Adéla. A k Tomášovi: "Tady vám vedeme fanynky.
Chtěj se s váma seznámit. Líbí se jim, jak hrajete."
Tomáš na ně hodí úsměv rockový hvězdy. Určitě si v týhle chvíli připadá
přinejmenším jako Jim Morrison na začátku své slávy. Vzápětí přichází ostatní.
Holky se hihňají jako správný slepice. Berou si od kluků podpisy.

Jdeme s Adélou otráveně pryč. Nikdo nás nezdržuje.
"Sou trapný, fakt," řeknu.
"Ty holky nebo kluci?"
"Všichni. Myslí si, jak sou světový, prosímtě," řeknu a zní to uraženě.
"Ale udělaly sme dobrej skutek."
"Jo. Ale mně špatnej,"
"Jak to myslíš?"
"Sis nevšimla, jak na tu čúzu koukal?"
"Myslíš tu malou s těma vočima?"
"Určitě! Myslim tu druhou, přece."
Zatímco se dohadujeme, přichází k nám Mártý.
"Co je? Tak dáme si ty dárky, ne?" nechápe naše zamračené obličej.
"A co ty vaše fanynky?" zeptám se uštěpačně.
Mártý se zatváří jakože je s náma kříž.
"Snad nežárlíte?"
"To si piš," odpoví Adéla.

V šatně panuje výborná nálada. Tomáš s Trdlem jsou obklopeni oběma našema
známejma dívkama a můžou se potřhat smíchy. Trdlo dělá různý ksichty a myslí
si, že je dokonalej a vtipnej. Jejich obdivovatelky si to zřejmě myslí taktéž.
Když nás vidí přicházet, skoro všichni zmlknou.
"Dárky," objasní Mártý. Připadáme si jako nějaký vetřelkyně. To je ale nemožná
situace, myslím si a mám vztek na náš pitomej nápad s těma holkama.
"Jaký dárky?" zeptá se dlouhovláška nadšeně.
"Pro tebe žádný," zpražim jí pohledem.
"Uklidni se, Kačenko," řekne mi Tomáš světácky. A k těm blbejm holkám: "Vona
děsně žádlí." Další záchvaty smíchu.
Adéla mlčí a vybaluje tašku. Na stůl hodí několik balíčků zabalených ve vánočním
papíru, ze kterýho se na nás usmívá Děda Mráz.
"To vám přines Ježíšek. Mám vám to dát. Ale divím se mu. Podle mě si žádný
dárky nezasloužíte," pronese vážně a obdarovává kolemsedící kluky. Smích ustane.
Cizí holky se tiše vytratí. Adéla zachránila situaci. Dokázala zůstat nad věcí.

Stojím a zírám někam mimo. Mimo svět. Zkousím spatřit něco zvláštního a krásného.

Tomáš ke mně přistoupí a něco mi vtiskne do ruky. Cítím, že to je z kovu. Pomalu rozevřu dlaň a představuji si, že spatřím něco zlého. Něco, co připomíná náboj. v ruce. Co všechno může být vyrobeného z kovu?

Nebo ledové srdce. Nebo pistoli. Nebo bombu, která za pár minut vybuchne!

V mé ruce není nic takového. Zašklebí se na mě lebka a pod ní nápis

"MEGADEATH". Ulehčeně si oddychnu, protože tahle lebka nepřináší smrt.

Pouze "smrtící" hudbu, kterou Tomáš obdivuje. Poznávám, že to je jeho přívěsek.

"Chceš to nasadit?" zeptá se mě. Kývnu a vzápětí se mi maličká lebka klinká na krku.

"Víš, že nemám ani trochu ráda MEGADEATH?"

"Ne?" dělá, jakože se diví.

"Ale to je přece jedno," řeknu tiše.

"Podívej, podívej se, Káčo, co mi dal Mártý za legrační dárek!" přibíhá rozveselená Adéla a na hlavě jí sedí cosi chundelatého.

"Super bomba, vid'?" dožaduje se souhlasu.

"Co to máš na hlavě?" jsem nemožně nechápavá.

"To je čepice," vysvětlí ochotně.

"Myslela sem, že paruka,"

"Vypadá skvěle, ne? Víš, jaká je to sranda? Už sem se díky tomu seznámila s celým Kralovicem. Všem se v té čepici moc líbím,"

"Vypadáš příšerně," ujistila jsem ji. Zatvářila se spokojeně.

"To já ráda," křikla ještě a odběhla se bavit jinam.

"Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit," přitočí se ke mně Mártý.

"Povídej," svolím k rozhovoru.

"Co říkáš Adéle? Myslíš, že pořád miluje toho ... ," dělá, že si nepamatuje Sickyho jméno.

"Myslím, že miluje. Ale jistě to nevím. Znáš Adélu, moc se nesvěřuje,"

"A on?" vyzvídá Mártý.

Pokrčím rameny: "Já se v něm nevyznám. On je podivínskej. A hlavně šílenej flegmouš, víš?"

"Nechápu, co na něm vidíš," prohodí Mártý spíš pro sebe.

"A co by měla vidět na tobě?" zeptám se škodolibě, protože Sicky je náhodou i přes své podivínství přímou kluk.

"Já si jí aspoň všímám. Kupuju jí kytky. Ví, že o ní mám zájem,"

"Ale když tě nemiluje?"

"Seš si tím jistá, jo?"

"Sem."

"Proč se mnou teda chodí na různé koncerty, do kina, na večere, do divadla?

Proč se mnou chodí do hospod?"

"Protože potřebuje kamaráda. Ona je taková. A když Sicky nemá čas ... ,"

"Takže já sem jí dobře jenom když se na ní chlapeček vysere,"

"Nech toho. To není pravda. Vona tě má ráda,"

"Ale jako kamaráda," zářymuje Mártý ukřivděně.

"Já za to přece nemůžu. A Adéla taky ne. Prostě tam není žádný jiskření.

To se pozná. Jiskření chybí. Bez jiskření není láska. I kdybys na ní byl miliónovej. Adéla to necítí. Máš smůlu, Mártý." Jsem k němu tvrdá, ale co se dá dělat. Nemůžu mu přece slibovat nějaký naděje, který by si do zajista dělал, kdybych mu to neřekla takhle na rovinu.

Jenomže jsem naivní, když si myslím, že mi to neoplatí. Že mi nezasadí ránu zrovna ve chvíli, kdy jsem se cítila nahoře. Protože jsem byla přesvědčená, že mě má Tomáš rád.

Zajiskří mu oči. Kdepak, to není to jiskření, o kterém jsem s ním před chvílí mluvila. To jsou oči nepřítele, který touží po pomstě.

"A co si myslíš ty?" vybuchne v něm konečně hněv.

"Co bych si měla myslet?" řeknu docela klidně. Naprosto si sebou jistá.

"Myslíš, že tě náš mladej miluje? Tak to si okamžitě myslet přestaň, protože to je ten největší nesmysl na světě. Bere tě jako takovou zamilovanou husičku, který se nemůže zbavit. Kdybys věděla, jak o tobě mluví. Vypráví o vašich milostnejch zážitcích všude, kde může. Všichni kluci z CHOROBY jsou zasvěcení do všech podrobností. Prostě jedno je jasný, holčičko. Že na tebe sere. Seš pro něj taková ubohá nouzovka, kterou okamžitě nechá, jakmile si najde lepší buchtu."

Mártý na mě mluví. Už ho neposlouchám. Začínám se topit. Nemůžu volat o pomoc, protože nemám přátele, kteří by byli ochotni mě vytáhnout.

Cítila jsem, jak se na mě valí voda, která studí jako nejledovější kámen v zemích věčného sněhu. Cítila jsem, jak pode mnou puká zem a vadnou kytky. Cítila jsem, že mi přestalo bušit srdce, protože bylo mrtvé. Stála jsem uprostřed polární pouště a toužila stát se ledovcem. Byla mi zima. Nikde jsem nespátřila žádné světlo. Měla jsem svět rozmazaný od mlhy.

Odletěli ptáci a nastalo ticho. Neslyšela jsem Mártýho hnusné řeči. Nechtěla jsem je slyšet. Vzduch houstnul a já se začala dusit. Všude bylo cítit jenom cigarety.

Spatřila jsem, že se ke mně blíží nějaký skřet. Byl hrozně ohavný. Jedno oko měl krvavě černé a druhé žluté. Šklebil se odporným úsměvem, ve kterém se blýskaly tmavé tesáky. Na zádech mu seděla černá kočka a zatínala mu drápy do velikého hrbu. Skřet se blížil, ale já jsem se ho nebála. Najednou byl matnější a matnější, jeho zrudnost se někam pomalu rozplynula a skřet zmizel.

Měla jsem halucinaci?

Vždyť jsem ani nekouřila trávu. Nebyla jsem opilá. Měla jsem v hlavě jasno.

Měla jsem tam prázdnotu. Měla jsem tam bolest.

"Tak slyšíš?" uvědomila jsem si, že na mě někdo mluví. Vrátila jsem se do reálného prostředí. Vedle mě stál Tomáš a usmíval se. Za ním stála Adéla.

Už neměla na hlavě žádnou čepici.

"Co ti je? Stojíš tu jako sloup," dozvěděla jsem se od ní vzápětí.

"Už půl hodiny do tebe hučíme, a ty nic," vyčte mi ten neřád.

"No, tak půlhodiny asi ne," řekne smířlivě Adéla.

"Ale dost dlouho. Vůbec nás nevnímáš. Sis něco vzala? Někde?"

Podívám se na něho takovým pohledem, že by dokázal zabít pluky bojovníků.

Polekaně couvne. Nechápe mou nenávisť, kterou musí přechít v mých očích.

"Myslíš, že sem sjetá?" z mého hlasu musí cítit strašně ledovej vzduch.

"Až se uklidníš, tak se s tebou budu bavit dál," řekne mi odměřeně.

"Už se se mnou nikdy bavit nebudeš. Protože s takovým nemožným hajzlem jako seš ty se už nebudu vůbec nikdy zahazovat. Nikdy, rozumíš?!!!"

"Nevim, co se ti zas stalo, ale fajn. Já se z toho nezblázním," rozčileně se přehrabuje v kapsách svého křiváku. Najde krabičku a zapálí si cigaretu. Všimnu si, že se mu klepou ruce. Necháávám ho stát. Samotnýho. Protože Adéla se už baví zase někde jinde. Snad s Mártym, kterej mě tak dokonale utopil.

Je poslední den v roce. Silvestr. Den, plnej šílenýho veselí a zábavy. Den, kdy i normální abstinenti dokážou vyžahnout několik skleniček šampusu. Den, kdy se mají všichni rádi a přejou si do novýho roku jenom ty nejlepší věci. Lásku, štěstí, zdraví, smích, radost, peníze, přátelství, úspěchy v práci, úspěchy ve společenském životě, úspěchy u opačného pohlaví, úspěchy ve studiu, úspěchy v podnikání. Samý úspěchy. Smích. Radost. Cinkání skleniček a proudy vín, tekoucí do opilých úst.

"Odjeli na chatu," oznámila mi nešťastně Adéla dva dny před silvestrem.

"Já bych stejně nechtěla strávit poslední den v roce s tím pitomcem,"

"Proč seš na něj tak naštvaná? Dyť si třeba Mártu vymejšlel. Taky všemu věříš,"

"Nevymejšlel, Adélo. To se pozná. Mluvil tak, že to MUSELA bejt pravda.

Taky bys mu věřila. To si nemoh vymyslet,"

"Tak si s nim máš o tom promluvit. Co je na tom tak těžkýho?"

"Bez komentáře. Víš dobře, jak je to těžký,"

"Co budeme dělat? Musíme si to nějak výborně užít. Až se budou ptát, tak abysme se neshodili. Že sme se někde nudili,"

"A co ti přesně Sicky říkal?"

Adéla mi začala vyprávět o své návštěvě v Říčanech.

"Sicky si balil věci a tvrdil, že je to pánská jízda. Že to musíme pochopit. A že nám to říkali předem."

"Tak to určitě," ušklíbnu se.

"Taky tomu nevěřim," vzdychla Adéla, "má holku. Von je přece takovej děvkař, to je hrozný,"

"Hlavně klid, Adélo, my si to užijeme. Neboj." Musela jsem jí utěšit. Ale mně taky nebylo do smíchu. Naopak. Cítila jsem se děsně dole. Ta na druhým konci drátu v tom byla našťestí se mnou. Měla jsem v ní jedinečného přítele.

Nemohla jsem být sama, jestliže jsem se přátelila s Adélou.

Stojíme před dveřmi klubu *U ZÁBRANSKEJCH*. Všude se cpou davy teenagerů. Křičí, halasí, popíjejí víno v přinesených lahvích a smějou se.
"Je to tady dobrý, vážně," tvrdí Adéla přesvědčivým hlasem, ale vypadá nejistě.
"A kterej známej ti ten klub doporučil?" ptám se a snažím se dostat do největšího davu, kterej pomalu postupuje k pokladně.
"Toho neznáš. To je kámoš kámoše máho známýho z práce,"
"Složitější už to bejt nemůže,"
"Tak se přece nemrač, Káčo, uvidíš, že to bude výborná zapářka,"
"Jako na Slapech. Taky si tvrdila, že se tam seznámíme s výbornejma lidma. Že bude výborná zapářka. A zatím sme tam natrefili akorát na partičku pěkných imbecilů,"
"Dyt' oni nejsou tak ... ,"

"Sou nemožný, Adélo. NEMOŽNÝ! A že sme s nima kolikrát končili, tak teď je to doopravdy." Mlčíme. Naštěstí přibíhá ségra, která se nějakým záhadným způsobem dostala dopředu.
"Mám lístky, pojte za mnou. Dělejte!" komanduje a dere se vpřed. Prodíráme se mládežnickými těly za ní. Vychází nám.
Prohlížím si klub a líbí se mi. Když vejdete dovníř, uvidíte nejdřív ze všeho výčep a hospodu. Pak projdete takovou chodbičkou a ocitnete se na prostorném místě, který je určeno k tanci. Uprostřed místnosti trůní zamřížovaná budka, určená pro dýdžeje. Nechybí ani pódium pro kapely při koncertech. Vejdete do další místnosti, kde stojí asi tři hrací automaty a několik podlouhlých stolů s židlema. Docela vzdu je bar s kulečníkem.
"Je to super," vyjádří dojmy nás všech Mára a hned se řítí k poloprázdnému stolu.

Půlnoc. Lítají špunty a polibky. Někdo rozbíjí celou láhev, ale nikdo mu nenadává. V tichosti další uklízí střepy a utírá tekutej obsah, kterej se v láhvi před rozbitím nacházel. Vidím nějaký kluky se objímat a přát si všechno dobrý až do smrti. Je mi jasný, že vzápětí se poperou.
Připíjím si s úplně cizíma lidma. Směju se na ně a mám pocit, že se cítím skvěle. Jeden kluk mě objímá kolem ramen, další mě bere za pas. Někdo mi něco šeptá. Nevím, s kým tráví půlnoc Adéla s Márou. Vyběhly několik minut před dvanáctou hodinou z klubu kdovíkam. Jenom v bodýčkách.
Nechtěla jsem s nima. Nechtělo se mi pobíhat někde po Staromáku a křičet: "Happy New Year!!" na ožralý Němčoury, Angličany a Američany. Musela bych si nutně vzpomenout na svou německou lásku, se kterou jsem byla doopravdy šťastná. Ještě před rokem. Ale to už je dávno a já nemám chuť si připomínat svůj dnešní stav, kdy nejsem s tím, koho miluju. A nemusím si tak vzpomenout na to, že ho vlastně miluju zbytečně, protože to, co mi řekl Mártý nikdy nevymažu z paměti. A vím, že možná Mártý přeháněl. Možná si přivymejšlel nějaký podrobnosti, ale v zásadě měl pravdu. Vím to. Cítím to. Řekl mi to hrozným způsobem, protože měl vztek a mozek mu myslel v té chvíli jinak. Vím, že se mi možná omluví.

Vím, že svá slova třeba vezme zpátky, protože je hodnej člověk.
Ale Tomáš o mně takhle špatně mluví.

Vím to.

Copak mě může milovat, když o mně tak mluví?

Copak mě může milovat, když jim vypráví o našem sexu?

Copak tohle je nějaká láska?

Objímám cizího kluka, kterej do mě něco hučí. Směju se jako pitomec. Všichni se smějou jako pitomci. Všichni se objímají.

Pak se mi zatočí hlava a chce se mi zvracet. Zaslechnu Adélu, jak něco haleká.

"Nechceš vepřovej guláš?" zeptá se mě vysoký kluk v dreadách. Opilecky si ho prohlížím.

"Dej ho sem," vrhne se k talíř moje ségra, ale vzápětí zklamaně: "Dyt' to máš mastný jako prase,"

"Taky je to vepřovej guláš. Já sem si ho koupil a zapomněl sem, že sem se stal vegetariánem,"

"To seš trochu hloupej," řeknu dreadákovi. Vypadá docela dobře. Líbí se mi.

"Tak kdo to chce?" rozhlídne se kolem. Nikdo se nehlásí. Guláš vypadá vážně dost nechutně.

"Se to vyhodí nebo co?" vykřikne jeho menší kamarád s kudrnatýma vlasama.

Není žádný krasavec, ale má něco do sebe. Třetí kluk je typ hezouna s vlnitýma vlasama na ramena. Představujeme se. Hezoun se jmenuje David Sloup, kudrnatej kluk na mikádo je Honza Péša a ten s těma dreadama je taky David. David Grosch. Na první pohled vůdce party.

Sedíme u kulečnicku a zábava upadá.

"Pudeme ke mně," napadne Grosche. Souhlasíme, protože vzplála jiskra naděje, že letošní silvestrovská noc nebude tak špatná.

"Máte doma něco k jídlu?" vyzvídá Mára, protože je v každé situaci hladová.

"Akorát brambory," prohodí Péša.

"Výborně. To je přesně něco pro nás. My vám uvaříme perfektní pochoutku.

Takzvaný pankový brambory," jása Mára a zrychluje rázně krok.

"Co?" nechápe Grosch.

"Nedělej, že neznáš pankový brambory," nechce věřit Adéla.

"Tak to nám budete muset, holky, vysvětlit," řekne David Sloup.

"Pankový brambory sou brambory upečený se vším možným Co doma najdete. Smícháš tam třeba salám se sýrem, jogurtem (nejlíp jahodovým, to maj punkeři nejrači), cibulí, olejovkama, tvrdým tvarohem, sušenýma houbama, česnekem, plněnýma paprikama ... ,"

"Zadrž. Jak chcete uvařit pankový brambory, když máme doma jenom brambory a nic jinýho. Tak se rozluč s jahodovýma jogurtama a olejovkama. To doma vážně není."

"To je nepřijemný," zesmutní ségra.

"Tak my vám uvaříme něco jinýho, ale taky pankovýho," napadne mě spásná myšlenka.

"Co máte pořád s těma pankerama?" zeptá se Grosch a otevírá dveře bytu.
V kuchyni nacházíme špagety.
"Ha. Špagety. Tak to sme zachráněni. Na ty stačí jenom pankovej kečup!
Kde máte pankovej kečup?" vykřikuje Adéla a otevírá všechny možný zásuvky
a skříňky, který se v kuchyni vyskytují.
"Kečup došel," hlásí vítězně Grosch. Asi nemá rád špagety s pankovým kečupem.
"Jak to -došel-?" diví se Mára.
"Co si myslíš, že už druhý den jíme?" odpoví Péša v hádance.
"Rodiče v tahu, tak co máme žrát? Umíme akorát špagety. Tak se cpeme
špagetama," hlásí Sloup.
Stěhujeme se do obýváku a kluci vytahují elektrický kytary.
"Uděláme správněj bengál!!!" řve Grosch a třímá v ruce červenou basovku.
"Vy máte kapelu?" zeptám se obdivně. Další partička od muziky? To by nebylo
špatný. Bláznivě se rozchechtají.

"Já mám kapelu celej život. Už jak sem se narodil," tříská se Péša a myslí, že se mu
poved výbornej fór.
"A vy máte kapelu?" vyzvídá mezi výbuchy smíchu Sloup.
"Ne. Proč?" nechápe ještě Adéla.
"Tak to s náma rači nic nechtějte mít. My jí máme všichni," rozkucká
se smíchem Grosch.
"Vy ste teda originální," dojde mi konečně.
"Ne. Ona nemyslela kapavku," řekne vážně Mára.
"Ona Káča myslela skupinu. Hudební," řekne ještě vážnějc Adéla.
Pak se začneme smát s klukama.

V pokoji je šíleně veselo. Klukům se podařilo zapojit kytary a pustit zvuk pěkně
na plný pecky. Mára zpívá. Adéla tancuje. Když konečně ztihneme, uslyšíme
rány na dveře. Zní to jakoby někdo mlátil do dveří sukovicí. Grosch spěchá otevřít.
něčem se s někým neznámým dohaduje.
"Vůl," prohlásí, když se k nám vrátí.
"To byl ten kretén soused odnaproti?" zajímá Davida Sloupa.
"Kdo jinej. Ať se de vycpat. Nemá rád dobrou hudbu nebo co?" odpoví Grosch,
ale kytaru už znovu nezapíná. Silvestrovská noc končí. Usínáme s blahým vědomím,
že máme novou partu.

"Před měsícem měla bejt premiéra," postěžuju si na divadelní zkoušce Adéle, která
sedí vedle mě a zaujatě poslouchá Tondovu přednášku ohledně dalších postupů,
jimiž je nutné projít, abychom se konečně dostali ke slastnému vyvrcholení oné
premiéry. Postěžuju si sice Adéle, ale zaslechne mě i Daniela, která vysedává
kousek od nás.
"No, ještě řekni, že to zpoždění je jenom kvůli mně!" uraženě reaguje na mou
poznámku.

"Všichni na tom máme podíl," řeknu mrzutě.

"Tak posloucháte nebo se bavíte?" zeptá se Tonda našťavaně.

"Já chci zkoušet. Pátý dějství nám vůbec nejde," prohlásím. Tonda se zatváří trpělivě.

"Bože, Kát'o, to se ví, že budeme zkoušet. Od toho tu sme, že jo? Ale taky se musíme trochu domluvit. Jak dál."

"A kde je Jana?" napadne Adélu a rozhlédne se kolem sebe. Malá Janička chybí.

Daniela chápe, že jí musí nějakým způsobem omluvit.

"Holka má spoustu práce ve škole. Nosí domů čtyřky. Musí se učit, to se nedá nic dělat," řekne a rozhodí rukama.

"Jen aby nám nevybuchla jako Mářa," strachuje se Tonda a promne si čelo.

Moje sestřička totiž svou hereckou kariéru vzdala. Prohlásila, že škola má přednost.

Dělala roční soukromou školu, kterou jí naši zaplatili, takže jí šlo o to, aby měla slušnej prospěch. A taky jí to bavilo. Neměla najednou moc času na blbnutí v našem "divadle".

Tonda to vyřešil tak, že její malou roli ve hře škrtnul. A bylo po problému.

"A kdo bude hrát Elišku dneska místo ní?" zeptá se Adéla. Role Elišky je jedna z těch nejdůležitějších. Bez ní se neobejde ani jeden výstup. Bez Jany to můžeme rovnou zabalit, pomyslím si. A mé myšlenky se kupodivu shodují s režisérovými.

"To jí ta hodina zabije?" zeptá se a je na něm vidět, že má vztek. Ale snaží se ovládnout, protože ví, že s Dankou nejsou žádné žerty.

"Tak já budu Eliška," nadhodí Dan, kterej dělá nápovědu.

"Mám tu roli celkem zmáklou."

"Takovou Elišku ale odmítám," řeknu jako nazlobeně.

Z nedostatku mužského obsazenstva naší malé skupinky "neherců" mi totiž Toníček nabídl roli mužskou. Roli černého suverénního a drzého mafiána, který se v závěru hry zklidní a pojme za manželku zmíněnou Elišku.

"Aspoň se nasmějeme," reaguje na mé námitky Pepa, který hraje zloděje proměněného na podnikatele.

"Tak dost. Začneme," prohlásí Tonda a bere si k ruce scénář. Adéla nastupuje jako vždy první. Tonda jí svěřil roli vypravěčskou. Provází diváky celou hrou a průběžně komentuje různé situace.

Dnes naše zkouška probíhá s barevnými obrazy, které zde figurují místo kulis.

Jejich autorem je Láďa, který se malování a kreslení věnuje už od svých pubertálních let. Musíme uznat, že se úkolu zhostil téměř profesionálně.

"Kdybych měl lepší barvy," povzdychnul si, když jsme mu jeho výkon vychvalovali.

"Tak tolik nechlastej a šetři si. Zas tak drahý bejt nemůžou," nahrál nechtěně své sestře. Helena se uměla pekelně rozzlobit, když přišel na zkoušku na mol.

"Co bych z toho života měl, Heluš?" zavrtěl hlavou.

"Moh'š to někam dotáhnout. Třeba bys byl slavněj, co ty víš?" nenechala se odradit Helena.

"Já nechci bejt slavněj. Mně stačí si s barvama hrát jen tak pro radost," bránil se její bratr.

Tiše jsem s ním souhlasila. Ve svý podstatě byl šťastnej člověk a nejsem přesvědčená, že by z něj sláva udělala šťastnějšího. Nebyl ctižádostivej a nehnal se za kariérou. Jsou takoví lidé.

Pozoruju Tonda s Danielou na jevišti. Ovšem je-li možné nazývat plácek uprostřed nemocniční jídelny jevištěm. Ale co jiného, že?

Tonda ve výborný formě. Daniela se překonává a snaží se roli odříkávat z paměti. Někdy si vzpomene, jindy napoví náš Daniček. Ale větší problémy v jejich vystoupení nevidím.

"Dneska to celkem ujde," šeptne mi do ucha Pepa, který se minulou schůzku přidal na mou stranu a plně souhlasil s mým tvrzením, že takhle premiéru nepřiblížíme.

Kývnu na souhlas a dál věnuju pozornost scéně. První, druhé dějství. Začínám mírně nervóznět, protože za pár minut přichází moje chvíle. Ve hře se objevuje mafián, kterej se vydal jen tak na procházku a ledabyle se rozhlíží, kde by co schrástil. Pokud možno bez práce. A nebo s minimem fyzického zatížení. Protože takovej mafián má ručičky téměř z porcelánu. A každá těžší činnost je může docela rozbít. Má přeměna z "něžné a milé" dívky na "drzého a přisprostlého" mafióze se neobejde bez menších úprav. Dlouhý vlasy nejsou žádným problémem. Dneska má dlouhý vlasy každej druhej kluk.

Takže si je mafiánek sepne do gumičky a je v pohodě. Na hlavu nasadí černej širokej kloubouk, aby zamaskoval svou dívčí tvář. Na sebe hodí lesklou fialomodrou košili, kolem krku uváže šátek a může vplout na jeviště, kde se zrovna bývalý zloděj – dnešní podnikatel rozhlíží po vhodné oběti, kterou by polapil do svých zaměstnavatelských sítí. A protože se jeho firma zabývá nenáročnou prací, a sice údržbou a očišťovnou města, vidí v černým flákači nejvhodnější příležitost. Což se mafiánovi samozřejmě nelíbí, ale pod pohrůžkou neochotně obléká oranžovou vestu, bere do rukou znechuceně smeták, kýbl a lopatu a odebere se do ulic splnit první úkol.

"Dobrý," pochválí mě Tonda po výstupu. Všichni pokývují na souhlas, že s naším rejžou v podstatě souhlasí. Jenom Danča se tváří, že by měla připomínku.

"Vypadá jako holka," řekne po chvíli.

"A co mám dělat? Mám si nechat narůst vousy nebo co?" ohradím se mrzutě, protože mi její poznámka není zrovna příjemná. Copak můžu za to, že hraju kluka?

"To je vono," zajásá Pepa, "namaluj si příště kníra. To tě vopravdu zmužní, ha ha."

"Výbornej nápad. A jednoduchej. Že mě to dřív nenapadlo," souhlasí Tonda okamžitě.

"Bude vypadat jako holka s čmouhou pod nosem," nedala pokoj Daniela.

"Umím udělat náhodou výbornej hrubej hlas," ohradím se, "to každej pozná, že sem mužskej."

S tím musela konečně souhlasit.

"Další role. Podnikatel ...," přistoupí Tonda k jiným osobám děje, "podnikatel by se měl zpočátku mafiána víc bát. Má přece zkušenosti s cigánama ...,"

"No dovol, Tondo, přece nejsem žádnéj cigán," vložím se do toho a hraju uraženou. Tonda se jenom zasměje.

"... a tak ví, co je to za bandu. Má strach, že ho cigán vokrade. Pak pochopí, že ho může využít jako levnou pracovní sílu. To musí divák poznat, Pepiku."

"Když já se musím dycky smát," namítne kritizovaný, "já se dycky směju tuhle Kátě, jak tam přide tou cigánskou chůzí. Já za to nemůžu, ale dyž mně to připadá legrační. Nezlob se, Tondo."

"Tak se snaž představit si něco smutnýho. Třeba naší premiéru," poradí mu Dan

a Tonda ho zpraží pohledem.

"Nebo, že ti ten cigán chce čornout peněženku," navrhla Adéla a použila při tom rómského výrazu, který se však již v mládežnickém bílém slangu pohotově zabydlel.

"Nejlepší je ovšem Helena," prohlásil Tonda, když se pomalu přibližoval závěr našeho sezení. S tím jsme všichni souhlasili, jelikož Helena hrála téměř dokonale. Z našeho neprofesionálního přístupu, samozřejmě. V roli nevlastí matky neboli macechy něžné Elišky se cítila zřejmě jako doma. Ve vytahaných teplácích, s natáčkama a se šátkem, který měla uvázaný na způsob ruských kolchoznic přesně splňovala představu utahané přihlouplé ženské ve středních letech, která neměla nic jiného na starosti než uchránit svou nevlastní dceru od nenasytných mužských chtíčů.

"A kdy teda bude premiéra?" neodpustím si ještě před rozchodem rejpnout do Tondovejch nervů. Zatvářil se nešťastně.

"To buď ráda, že ještě není," řekl mi věčný pesimista Dan, "protože jestlis nezažila žádnou ostudu, tak teď budeš mít příležitost. Bude to pěkný propadák,"

"Nech si to, jo?" řekla Adéla.

"Náhodou se to rýsuje v růžovejch barvách," řekla jsem já. A věřila jsem tomu.

Náhle jsem věděla, že budeme mít úspěch. A že premiéra bude. Jednou.

Však se dočkáme, vid', Toničku?

"Vy vážně hrajete divadlo, Brambory?" zajímal se Péša, když jsme se sešli s Groschovou bandou.

"Jaký Brambory? Co si to dovoluješ?" řekla výhrůžně má sestra. Přezdívka se jí zjevně nelíbila.

"Ste Brambory, a hotovo," nedal se Péša, "Davide, že sou to Brambory?"

"No jasně, co jinýho. My vám říkáme Brambory, protože ste s tím tenkrát tak blbly. Jestli si to pamatujete. Jak ste pořád chtěly uvařit pankový brambory,"

"Ty seš taky brambora," řekla Adéla a myslela tím Grosche. Podívala jsem se na něho a musela jsem se smát, protože tuto plodinu opravdu vzdáleně připomínal.

"Kdy nás pozvete do divadla?" obrátil řeč jinam Sloup. Za tu kratičkou chvíli, co se s klukama známe, jsme je stačili dostatečně informovat o své herecké kariéře.

"To si ještě počkáš," řekla jsem a stručně objasnila "situation".

"Ale teď vás pozveme na koncert."

"A na jakej?"

"Na CHOROBÚ. Je to dobrá kapela, fakt."

"Neznám žádnou CHOROBÚ," řekl Péša a znělo to znechuceně.

"Tak jí právěže poznáš," namítla jsem.

Po silvestru jsem měla se Sickym zajímavěj rozhovor. Potkali jsme se docela náhodou. V místě, kde jsem pracovala. Šla jsem si o polední přestávce koupit něco k jídlu a naproti mně si to vykračuje známá postavička. Nejdřív jsem

ani nechtěla věřit svým očím, ale jelikož je mám mladé, tak na ně spoléhám, což se mi vyplatilo, protože jsem se nezmýlila. Naproti mně krácel Sický. Nejdřív jsem chtěla přejít chodník, protože jsem na něho neměla náladu. Neviděla jsem ho dlouho. Vlastně od té doby, co jsme se seznámily s Groschem a jeho bandičkou. Od té doby, co jsme si s Adélou přísahaly, že na ně kašleme.

A že tentokrát doopravdy.

Chtěla jsem se tedy nenápadně Sickému vytratit, ale nepovedlo se mi.

"Ahó!" zařval na mě tak, že se pár houmlesáků v místním parku ohlídl.

Musela jsem tedy dojít až k němu a přátelsky ho pozdravit. A protože jsem v té chvíli moc přátelství k jeho osobě necítila, pozdrav se mi nepovedl.

Sický si toho všimnul.

"Ty se zlobíš, Káčo?" zeptal se jako ten nejnevinnější andílek.

"Jaks to uhádnul?"

"To kvůli tomu silvestru?"

"Přemějšlej a přideš na to."

"Máš chvíli čas?"

"Hodinu na oběd. Já tu totiž pracuju."

"Jé, to je ale náhodička. Já taky."

"Co děláš?"

"Účetního."

"Tys nechal školu?"

"Už dlouho. Potřeboval sem prachy. A škola mě stejně nebavila. Poť si někam sednout a všechno to probereme."

Souhlasila jsem, protože ... Protože jsem chtěla slyšet jeho omluvy. Chtěla jsem slyšet, že jejich oslava silvestra nestála za nic. Nebo alespoň za moc. Chtěla jsem, aby mi vyvrátil Mártýho řeči kvůli kterým jsem skončila s Tomášem. Chtěla jsem, aby všechno bylo zase jako dřív.

A protože mi náhoda pomohla, měla jsem tušení, že to dopadne dobře.

Sedli jsme si ke stolu, Sický si poručil pivo a vepřovou pečení s knedlíkama. Já jsem si objednala sodovku a čínu.

"Tak jakej byl silvestr?," zeptal se nejistým hlasem, protože nevěděl, jak má začít.

"Strašně výbornej. Seznámily sme se ... ," chtěla jsem vyličit průběh poslední noci v roce, ale přerušil mě.

"My sme měli vážně pánskou jízdu. Bylo to domluvený už před rokem. Tenkrát sme si s klukama slíbili, že uděláme silvestra čistě chlapskýho. Sme nevěděli, že vás potkáme. Sme vás ještě neznali,"

"Tys ale tvrdil Adéle, žeš nám to říkal. A to není pravda, Sický,"

"Tak si to nepamatujete. Ale určitě ste o tom musely vědět. I Feďák tvrdil, že ti ... ,"

"Laskavě se nezmiňuj o Feďákovi, jo?"

"Co pořád mezi sebou máte?"

"Všude mě pomlouvá. Roztrubuje intimní věci."

"A od koho to víš?"

"Od Mártýho."

"Tomu nesmíš nic věřit. To je pěkný blbec. S tím bych se vůbec nebavil."

"Já mu věřím. A s váma sme už skončily, Sický. Pořád něco slibujete a nic z toho nevyjde. Nedá se na vás spolehnout. Máme teď jiný kámoše."

"Adéla s někým chodí?"

"Možná začne. S jedním klukem z naší nový bandy."

"A ty s Márou?"

Pokrčím rameny a udělám záhadný gesto.

"Ale Feďáka mrzí, že ste se porafali. Vo silvestu se vožral a blekotal. Bys to měla slyšet. To bylo pořád, že myslí jenom na Kačenku a že je nešťastnej, co jí zase proved a že se polepší a tak."

"Ti tak budu věřit," řekla jsem pohrdavě, ale věděla jsem, že mě dostal. Tála jsem. A Sický mi začal dál vyprávět to, co jsem chtěla slyšet a co jsem potají očekávala od tohoto rozhovoru. Že se vše v dobré obrátí.

A jelikož jsem pořád ještě zamilovaná, svolila jsem, že se sejdeme *U ZÁBRANSKEJCH* na koncertě *CHOROBY*, na kterej jsme už nikdy nechtěly přijít.

"Tak nezapomeňte," rozloučil se, "budeme tam úplně všichni a budeme se na vás těšit. A usmíříš se s Feďákem, uvidíš."

Jakoby mi četl myšlenky.

V té chvíli jsem děkovala panu Osudu, kterej spletl naše cesty dohromady. Děkovala jsem mu a zároveň jsem ho proklínala. Protože jsem věděla, že zas přijde ten samej kolotoč, kterej tak moc dobře znám, ve kterým jsem jednou nahoře a jednou dole. Ale kterej stojí za to. Pro ty chvíle v oblacích.

"A pozdravuj Adélu," řekl ještě a znělo to tak nějak divně.

"Máš jí ještě pořád rád?" Pokrčil rameny.

"Já nevím, Káčo. Vážně nevím. Já teď ... začal sem zase chodit s mojí bejvalou holčkou. Adéla je správná, ale ... Já Karolínu asi miluju. Nevím. To se všechno uvidí. Ale pozdravuj jí."

Neznámá Karolína mi před očima vyvstala v černej ohyzdnej mrak. Hlavně se Adéla nesmí nic dozvědět. Udržet to tajemství co nejdýl v tichu, pomyslela jsem si naivně.

Pak mi najednou došla ta příšerná skutečnost, že něco podobnýho se už odehrálo s Frantou. A připadala jsem si jako zakletá čarodějnou mocí. S Frantovou Terezou to zůstalo nevyřešený. Všichni jsme dělali, že o ní nic nevíme. A nejvíc právě Fráňa. Tak dobrá, budeme si hrát na schovávanou dál. Ale nevím, jestli bude Adéla ochotná hrát roli Sickýho "bokovky". Na to je příliš hrdá.

"Tak v kolik máme přijít?" zeptal se Grosch, když nabyl dojmu, že na *CHOROBĚ* nesmí chybět.

"A co je to za styl?" zajímalo Péšu.

"No, -house- určitě ne," zasmála se Mára, "žádný duc, duc."

"Tak to bude náká sračka," usoudil Sloup.

Protože naši noví známí si libují v "ACID HOUSE MUSIC".

"Rock patří do hrobu," řekl "moudře" Grosch, když jsme mu objasnily, že my obdivujeme úplně jiný styl hudby.

"Rock je pro starý fotry," přitakal mu mladý jinoch Péša.

"Tak si to třeba myslete," řekla na to Adéla zamýšleně.

"Klidně si to myslete," řekla Mářa.

"Nám to vůbec nevadí," řekla jsem já.

Co si to chceme dokázat?

Co se to děje?

Proč na koncert CHOROBY zveme cizí kluky?

Když nám o ně vůbec nejde?

Když nám jde o to, dát se znovu dohromady s těma z Říčan?

Proč jsou tihle kluci cizí?

Známe Sického a jeho bandu?

Znám Tomáše?

Co se to děje?

Chceme jim dokázat, že pro nás není problém najít si někoho jiného?

Ale vždyť když na nás budou kašlat, budou kašlat i na naše nové kluky.

Bude jim úplně volný, koho si najdeme a z jakýho důvodu.

Sázíme na klukovskou ješitnost?

Sázíme na to, že přestože o nás nebudou stát, ublížíme jim?

Chceme jim ublížit?

Chceme ublížit sobě?

Proč mám pocit, že mě Tomáš vlastně miluje?

Svým zvláštním perverzním způsobem?

Co když je to pravda?

Co když to pravda není?

V začouzeném rohu klubu sedí Groschova banda a viditelně se nudí. Sloup se nejistě rozhlíží kolem a Péša nervózně kope do rohu stolu. Čekají až se objevíme.

"Tak ke komu jít?" zeptá se Adéla. Zavrtím hlavou.

"Toť otázka," pokrčí rameny Mářa.

"Jdeme k Jennymu a k Říčanákům," navrhone Ivana. Je však rozhodnuto.

Jde se ke Groschovi.

"Tak kdy začne hrát ta vaše CHOROBA nebo jak se to menuje?" přivítá nás jakoby nedbale.

Chvilí si povídáme a pomrkáváme po těch, kteří nás sem pozvali.

Dělají, že je jim všechno jedno a že se na nás můžou klidně vykašlat. Jenom Jenny se tváří jakoby mu ulítly včely. Tomáš máchá rukama a horlivě něco vykládá

Mártymu. Pak se zvednou od stolku a jdou pryč.
Tím je dáno znamení, že koncert začne co nevidět.
Od skupinky kluků se odlepí Sicky a zamíří přímo k nám.

"Ahoj, holky," řekne na uvítanou, "pojte si sednout dozadu. Sme tam všichni.
Kluci se na vás těší."
"Milá pusinka". Tak oni se kluci těší. Najednou. Najednou sme jim dobrý.
Jako vždycky, když nás dlouho neviděli a přišli na to, že jim cosi chybí.
Něco jako my. Naše zábavná společnost. No jó. Jistě. Hned se za váma ženeme.
Ještě, že vyslali takovýho bezvadnýho diplomata jako je Sicky.
"My tam pak přideme," řekne Adéla a nepodívá se na něj.
"Feďák se šel připravovat. Už začnou," prohodí ještě Sicky a vzdálí se.
"Co to bylo?" zeptá se Grosch, protože je neskutečně zvědavěj.
"Snad Kdo to byl, ne?" opravím ho trochu nasupeně.
"Jeden kluk," odpoví mu Ivana tak, že ho to musí uklidnit, protože kdyby
mu to neřekla, domníval by se, že viděl velblouda.
Ale Groscháčkům to stačí.
"Nechcete?" zeptá se po chvilce Sloup a podává Máře uslintanýho jointa.
"Ty nevíš, že droga znamená smrt?" Myslím to částečně z legrace. Tahle věta
se stala jakýmsi naším heslem nebo krédem, chcete-li. Jednou jsem v televizi
viděla film, kterej se takhle jmenoval. Droga znamená smrt. Ale autor neměl
v úmyslu varovat nezkušenou pubertální mládež před hrozícím nebezpečím
z předávkování, dlouhodobýho užívání nebo něco takovýho.
Bylo to o nebezpečí převážet drogy do některých států, kde mají v tomto bodě
zákony dost krutý. Najdou u tebe drogy, dostaneš provaz. Tak proto ta smrt.
Ale mně to nějak uvízlo v paměti. Tak to jen tak na vysvětlenou.
"Seš blbá nebo co?" zareaguje ihned Grosch a zhuleně se na mě podívá.
"Co to teda piješ?" zeptá se Péša.
"Pivo není droga," odseknu nevrle.
"Ale je," trvá na svém Péša a mě pekelně leze na nervy, protože mi to vtírá každě.
"A cigára. To je taky droga," přidá se Grosch.
Už se s nima rači na toto téma nebavim.

Když se na pódiu objeví členové dnešní kapely, dostanou kluci záchvat smíchu.
"Ježiš, co je zase tohle?" ptá se Péša a ukazuje směrem, kde stojí Mártý.
"Co to je za křupana?" zajímá Sloupa a balí si další cigaretu.
"To je zpěvák," odpoví Adéla.
"To teda bude bomba," zavěští si Grosch.

Tancujeme se Sickym a ostatníma Říčaňákama. Spíš jen tak blbneme.
Když Mártý spustí "Lod", v sále se to zaplní. Všude samý známý, ale vypadá
to celkem dobře. Kluci tancují svůj styl, o kterým my mluvíme jako
"zadupávání mravenců". Vážně to tak vypadá. Odborníkem je v tomto směru
Sicky, kterej dneska neoholil bradku a kníra a připomíná tak svým zjevem
jednoho ze tří mušketýrů. Groscháci nás nevěřicně pozorují.
S naprosto nechápavým výrazem.

"Vám se tohle líbí?" zeptají se pak.

"Nó", udělá Adéla.

"Vy ste vážně nějaký ujetý," usoudí Péša.

"Nebo si z nás děláte prdel," přemejšlí Sloup.

"Nebo ste na drogách", "kápne" na to konečně Grosch.

"Tak ti to došlo?" zeptá se má sestra.

A necháváme je v dokonalým zmatku, protože odcházíme dozadu,
kde sedí Sicky a spol.

"No to je dost, " řekne Šaman, "už sme si vážně mysleli, že nás zasklíte,"

"A to by byla chyba. S náma je přece veselo," přidá se Lolo.

"Poslední dobou moc ne," odporuju.

"Mám ti to dokázat?"

"Co?"

"Že dneska se pobavíte?"

"Tak dokaž,"

"Ale jak?" Šaman se rozhlíží v domění, že někde kolem něho letí výbornej
nápad, jak mi dokázat, že se teda pobavíme. Ale nikde nic. HA HA.

"Vlez třeba támhle do tý popelnice," ukáže Adéla na zmíněný objekt, který se nachází
v naší blízkosti.

"Klidně," pronese frajersky Šaman.

"Budeš smrdět, dědku," varuje ho Jenny, ale marně. Šaman je rozhodnut dokázat
nám všem, že je tak trochu bohém, který je schopem úplně všeho jen tak pro pobavení.
Když se tam za pomoci Jacka a Adély nasouká, odměníme ho hlasitým potleskem.
Cizí lidi se zastavujou a přidávají se.

"Co blbne?" řekne jeden.

"Baví nás," odpoví docela vážně Adéla. Kluk zakroutí hlavou a jde dál svou
cestou. Zřejmě si myslí, že sme sjetý. Jako každéj.

"Tak už vylez, Šamane!" zavolá na něj pak Sicky.

"Mně se tu líbí," prohlásí dotyčný a vesele se rozhlíží. Ale stačí pár minut
a hbitě se dere ven.

"Hrozně to tam táhne," přizná nakonec změnu svého rozhodnutí.

Všichni se mu smějeme a uznáváme, že nás fakticky pobavil.

"Šaman je hvězdou dne," řekne Mára a má pravdu.

Blíží se půlnoc. Jdu ven. Na čerstvej vzduch. Podívat se, jestli není zima
hvězdám. Podívat se nahoru na oblohu a chvílku si jen tak stát. Sama.
Pak se otevřou dveře klubu a za mnou stojí nějaký stín, kterej kouří.

"Co tu děláš?" promluví stín Tomášovým hlasem.

"Mám takovou divnou náladu," řeknu mu popravdě. Mlčíme.

Típne cigaretu o zeď. Zastrčí si ruce do kapes.

"Tady je zima, poť dovnitř," navrhone zmrzlým hlasem.

"Proč nejdeš sám?" zeptám se a zní to jakobych po něm hodila rampouchama.

"Já vážně nechápu, co se ti zase stalo. Najednou si postavíš hlavu a tváříš se, že sem ti hrozně ukřivdil a že seš chudinka. Přitom já nevím proč. Kdybys mi aspoň něco řekla. Ale to ne. Jenom se lituješ a mně nadáváš,"
"Mám různý informace," zamumlám a nevím, jak dál.
"To sou všechno kecy, Káčo. Seš nemožná, že tomu věříš,"
"A nemám snad?" namítnu a jsem to zase Já.
"Ne. Slyšel sem něco od Sického. Jakože ti Mártý povídal, že ... ," nedopoví.
"A není to snad pravda?"
"Ne," řekne a zní to přesvědčivě, "Mártý vůbec neví, co já si myslím a jak to cejtim. A když něco řeknu, když sem vožralej, tak to nemůžeš brát vážně. Víš, jakej sem, když moc chlastam."
"Vim,"
"Tak vidíš. Já prostě neco plácnu. Z blbosti, no. A von to hned všechno nacpe do tý svý hlavy a pamatuje si to. A pak to proti mně použije,"
"Takže je pravda, že o mně tak mluvíš?"
Ticho.
"Je. Že jo?"
Ticho.
"Takže sem v právu."
"Nejseš, protože my dva si nemáme co vyčítat. Já vim, jak ty zas mluvíš o mně." Mlčím, protože nevím, co říct na svoji obhajobu. Protože žádná spravedlivá obhajoba mé osoby nemůže být. Protože má pravdu. Taky o něm nemluví ani trochu pěkně.
Najednou si všimnu, že jsme ušli pořádněj kus cesty od klubu. Začíná se do mě dostávat zima. Cítím, že mi mrznou ruce.
"Vrátíme se," řekne jakoby myslel na tu samou věc. Jenom kývnu na souhlas.
"Mám narozeniny," prohodí pak.
"Já vim," řeknu a rozhoduju se, mám-li mu popřát.
"To už můžeš legálně chlastat, co?" řeknu místo milého přání všeho nejlepšího.
"No právě."
"Tak všechno dobrý, Tomáši," podávám mu nakonec ruku na usmířenou.
"Všechno nejlepší mi nepopřeješ?"
"Všechno nejlepší nemůže mít nikdo," namítnu a usměju se na něj.

Vracím se ráno domů. Příšerná kosa. Naštěstí už jezdí metro.
Toť má záchrana. Pohodlně se rozvalím na sedadlo a spokojeně zavřu oči. Jsem tak unavená. Jsem tak šťastná. S Tomášem je uzavřen Mír. S klukama obnoveno Přátelství. Všichni se dneska chovali tak primově. Jsem spokojená a usínám.
"Slečno, konečná," vzbudí mě cloumání. Rozespale se podívám do dobráckého obličej.
"Dneska ste to nějak přehnala s tím oslavováním, co?" zasměje se na mě a netuší, že takto přeháním téměř každěj tejdě.

"No, trochu," připustím a rychle vylejzám z vlaku.
Stává se mi to dost často. Poslední dobou.
Naprosto vyčerpaná dorážím domů a má touha jediná je zalízt do teplý postele.
Ale není mi to dopřáno. V kuchyni slyším hlasitý smích a hovor.

Někdo tam dělá šílený randál s hrncema a skleničkama. Otevírám dveře
a naskytne se mi pohled na tři veselý postavičky dopřávající si ranní nášup.
"Čau, Káčo, nechceš taky?" přivítá mě Jenny s plnou pusou.
"Měli sme hlad, tak sme si uvařily polívku," přiznává ségra.
"A je celkem dobrá," tvrdí Ivana.
"Uvařili nebo ohřáli?" ptám se, protože naprosto nevěřím, že byli schopný
cokoli takhle ráno po pařbě uklohnit.

"Uvařili," řekne hrdě Jenny, "můj recept."
"Tak mi taky nalejte," vzdávám se a sedám si ke stolu.
"Původně sem měla sice jiný plány, ale ...," vzdychnu ještě jako otráveně.
"A jaký?" zajímá Ifku.
"S Feďákem, co?" ptá se lišácky Jenny.
"Tak to zrovna ne, Jeníčku. Chtěla sem jít sice do postele ... , ale sama,"
"My sme děsně čilý, vid' Ifko?" dožaduje se Mára souhlasu.
"Vůbec se nám nechce spát," potvrdí Ivana.
"Tak to mluvte za sebe, já spát du," ohradí se Jenny a otevírá dveře do ložnice.
Jsem zvědavá, kam se uloží Ivana. Protože je sice pravda, že ti dva po sobě
pokukují, blbnou spolu, tak trochu flirtují ... , ale nic víc.
Zatím se dohormady nedali. Ivana většinou sedí a usmívá se a Jenny něco
vypráví. Bavíme se o zážitcích, který ona neprožila a tak se do hovoru příliš
nemíchá. Po čtvrtý skleničce vínka viditelně pookřívá, začne se smát o něco
víc a dokonce i mluví. Když se opije, tak se chovají jako dvě hrdličky.
A na dalším srazu zase stejná situace. Ale všem je jasný, že takhle
to dlouho trvat nebude a ti dva spolu začnou chodit. Takže mi má předtucha
přece jenom vyjde, vzpomenu si. Jediná já jsem věřila, že v sobě najdou zalíbení.
Takže mi není teď jasný, jakým směrem se celá záležitost bude dneska ubírat.
Jestli do toho skočí jako vždycky já a nebo jestli jejich pomalý namlouvání potrvá.

"Jenny, ty jdi do obejváku na gauč," poručí Ivana a já se musím v duchu
usmát, že namlouvání potrvá.
"Proč?" nechce se jen tak vzdát Jeníček.
"Do ložnice du já," prohlásí blondýna sebejistě.
"To klidně můžeš. Sou tam dvě postele," nenechává se Jenny odradit.
"Jenny, nerozčiluj mě," řekne Ivana výhrůžně.
Jsem zvědavá, jak to dopadne. Přece Jenny není takovej bačkoráč a nenechá
si od ní takhle rozkazovat. Přece má svou hrdost a nějak to zakamufluje. Musí.
Jinak by šíleně klesnul.
"Ty seš fakt hrozná," řekne Jenny našťavaně, ale z nebezpečí ložnice se vzdálí.
Odsune se do obejváku a práskne za sebou dveřma.
"Se asi nasral," komentuje to Mára.
"Ať," řekne Ivana a pohodí rozmazlenecky hlavou.

"Já tě nechápu," řeknu, což jsem neměla. Vzápětí se totiž dozvídám, že ona není taková kurva jako já a že s Jennym jen tak spát nebude. Protože ona má narozdíl ode mě Duši.

To poslední mi sice takhle doslova neřekla, ale my "básníci" si veškerá obyčejná slova dokážeme hbitě přeložit. A je mi z toho smutno, protože z jejího pohledu mi řekla pravdu. Ona mě totiž nezná. Nevím, proč svou Duši skrývám. Stydím se za ni nebo je tak Velká, že by ji nebylo možno v obyčejném životě unést? Je určena má Duše jen pro mé Sny? Nebo čeká, až přijde její velká Chvilka a ona se ukáže na veřejnosti?

"Promiň, Káčo," řekne mi Ivana než stačíme usnout.

"Nemáš, co," řeknu a cítím na tváři slzy.

Ráno mě probouzí televize. Řve na plný koule. Vlítu do obejváku, rozzuřená na nejvyšší míru.

Jenny se rozvaluje na gauči, v popelníku už třetí vajgl, nenucená pohoda.

"Nechceš to ztišit?!" zařvu na něj.

"To je záměr. Spíte jako zabíjí. Je poledne a mám hlad. Koukejte uvařit!"

"Ňákej drzej, ne?" vmísí se do debaty rozespálá Mára, právě přicházející.

"Co to máš na sobě, Mařeno?" zasměje se Jenny, když si jí prohlídne do všech podrobností.

"No co? Normální košile," brání se ségra.

"Normální. Akorát v ní vypadáš jako stará bába."

Jenny je po ránu nějaké nabroušené. Zřejmě to má z toho, že měl jiný představy o strávené noci.

Mára jeho poznámku neslyší. Nebo alespoň se tak tváří.

"Na co se to díváš?" sedne si neomaleně vedle Jeníka, "uhni kousek".

Jenny poslušně přesouvá svou osobu na kraj gauče.

"Co bude s tím obědem?" nezapomene na svůj hlad.

"Když dojdeš nakoupit, tak se možná najíš," řeknu mu a sedám si na druhou stranu vedle něj.

Zíráme bez zájmu do bedny, kde běží nějaký uhozený kreslený příběh.

"Ivana ještě chrápe?" zeptá se po chvíli Jenny.

"Ne, už ste mě vzbudili," odpoví mu zastřenéj ochraptělej hlas, patřící Ivaně, která se právě vypotácela z koupelny.

"Ty teda vypadáš. Celá vopuchlá," neodpustí si Jenny, protože má rejpavou náladu.

"Ty taky nejseš zrovna krásnej," oplatí mu Ivana a vzápětí k nám: "teda já se ještě celá motám. Včera sem byla asi pěkně vožralá. To byly ty panáky."

Když se vzpomínáme z nejhoršího, chystáme se k prohlídce kuchyně.

Zdali tam nejsou nějaký suroviny k uvaření něčeho, co by nám vyhnalo poslední zbytky alkoholu z krve. Mára se prohrabuje hladkou moukou, krupicí, čočkou, hrubou moukou (kde nachází moučný červy a zděšeně vysypává celý obsah sáčku do záchoda), špagetama, cibulí, pudinkama v prášku, marmeládou, sušenýma houbama, cukrem, solí, bezvaječnými těstovinama

a dalšíma zásobama, které se nacházejí ve spíži.

Ivana hlásí, že v ledničce je rama, salám, 3 vejce a mlíko.

"Teda vy ste domácnost," komentuje to všechno Jenny.

"Z toho se náhodou dá udělat spoustu dobrých věcí," řeknu a mám pravdu.

Za necelou hodinu se line z trouby libá vůně hub, cibule, salámu, těstovin

a vajíček. Vypadá to dobře. Ale Jennymu dneska není vůbec nic po chuti.

"Je to málo slaný," přichází hned s kritikou, "a toho salámu je jako pro ... ,"

nemůže si vzpomenout na vhodný přirovnání, čehož ihned Mára využije.

"Jako právě pro drzýho Jeníka," prohlásí a má stoprocentní pravdu.

A Jenny už nic nenamítá.

Vytoužený den premiéry. Všichni jsou slavnostně naladěni. Já a Adéla stojíme u dveří a vítáme přicházející. Tonda nám zakázal zvát na dnešek kamarády a přátele.

"Premiéra je rodinná záležitost," prohlásil a odmítl s námi na toto téma diskutovat. Takže jsem musela zklamat Tomáše. A ostatní kluky, kteří se už nemohli dočkat, až nás uvidí taky v nějaký jiný podobě.

"Nedovedu si představit, jak hrajete," řekl Adéle Sicky, když mu objasňovala důvod, proč na premiéru mají vstup zakázán.

Za pár minut se jídelna, nyní proměněná v divadelní sál, naplnila do poslední židličky. Téměř všechno obsazenstvo měl na svědomí Pepa se svými dvěma sty příbuznými.

"Tondo, je tam ještě někde místo?" voláme zoufale na našeho režiséra, protože nám chybí dvě židle pro poslední návštěvníky naší divadelní hry.

Když jsou všichni konečně usazeni, otevírá se opona a ... "Pohádka" začíná.

V zákulisí nervózně přešlapují ti, kteří nejsou zrovna na scéně.

A neodpouští si nejrůznější kritiky na adresu hrajících.

"Tonda moc řve," prohodí Janička, trémou celá bledá.

"A tvoje máma zas není vůbec slyšet," řeknu já.

"Já se divím, že se ty lidi smějou," šeptne Helena a napije se lahváče.

Nějak jí zřejmě vyschlo v krku. Jako ostatně všem přítomným.

Láhev koluje až se dostane zpátky k Heleně, která si vzdychne: "Hlavně, abysme to nezvorali,"

"To bude dobrý, Adéla je vynikající," utěšuju jí a s uspokojením si prohlížím černýho knírka, kterýho jsem vykouzlila na své tvářičce během několika vteřin.

"Jak vypadám?" dožaduju se chvály.

"Teď už jako pravej mafiózo," směje se Láďa a nasazuje si štramáckej klobouk.

Pomalů se schyluje ke třetímu dějství a já cítím, že můj klid je někde v tahu.

Začínám mít sucho v puse a kdesi u srdce nebo tam někde v blízkosti mám usazený mravence. Hrozně si tam chrástí a nemají ani v nejmenším chuť

vypadnout. Přece nemám nakonec trému, pomyslím si a vzápětí si přiznávám, že hroznou. Tréma mne celou zavalila.

"Tak běž," pobídne mě Helena a já vplouvám na dnes nenáviděné pódium.

Ale najednou nevidím lidi, sedící přede mnou, nemyslím na ně a nevnímám jejich přítomnost. Všude jsou jenom šmouhy, který mne nemůžou nijak ohrozit, před kterými se nemůžu znemožnit ani zapomenout text.

"Tachti pro love, gadžo, nebo ti to tady rozsekám!" slyším sama sebe v roli cigána a přestávám se bát. Jsem najednou úplně někdo jiný a nemám potřebu cítit odpovědnost za své jednání. Jsem někdo jiný a ten přesně ví, co má odpovědět, v co má doufat a pro co žít. Jsem někdo jiný, kdo ví, jak nakonec dopadne a jak se s tím vyrovná. Jsem jiná osoba, která o nějaký Káče nemá ani ponětí. Mám v sobě veškerou nenucenost, lhostejnost, pohodu, jednoduchost a drzost postavy, ve kterou jsem se na pár chvil proměnila.

Hra je u konce. Všichni tleskají. Zpíváme ještě jednou na výhradné přání publika závěrečnou písničku o popelářích, metařích a pivečku. Moje ségra, která nakonec ve hře odmítla hrát s výmluvou, že má moc učení a žádné volné čas, před zraky všech přítomných završila naši premiéru mohutným exáchem. Za což si vysloužila nejbouřlivější potlesk a z řad diváků se ozývali hlášky jako: "No tohle!" "Výborně!" "A je to vážně holka?!" "Kam se na ní hrabu!" a podobně. Byl to prostě úspěch. A my jsme zářili jako sluníčka v nejkrásnějším letním dnu.

"A de se to někam zapít," prohlásil Tonda, ten den maximálně šťastnej.

"A kam jinam než k *Pepíčkům*," navrhla Daniela. A my s ní souhlasili, protože tam nás Tonda vlastně "objevil".

"A co ty růže? Ty zvadnou." namítla jsem. My holky jsme obdržely každá po jedné růžičce. Od Toníka jako poděkování, že jsme do toho šly s ním.

A mně teď bylo líto, že jejich krása tak brzo zhasne.

"Dáme je do vázy k Přemkovi," uklidní mě Pepa. Přemek je jeho známý, kterej dělá *U Pepíčku* výčepáka a tak jsem se nemusela obávat, že by mne uklidňoval lživě.

Ten den jsme se pěkně zmastili. Ale měli jsme důvod, ne?

Sedíme jako každé pátek *U ZÁBRANSKEJCH*. Dokonce je tu i Fráňa, kterej se dlouho neukázal, protože musel řešit své problémy s Terezou. Přišel o hodinu později než ostatní a podivně se pohyboval.

"Teda, Franto, ty seš zmaštěnej!" komentoval to Jenny.

"To není pravda, dyť sem vypil jenom tři piva, vole. Já za to nemůžu, že chodím takovou klátivou chůzí." ohradil se napadený, za což sklidil jenom posměch kolemsedících, protože jeho osobnost dost dobře známe a jsme si jisti, že ve střízlivém stavu žádnou "klátivou chůzí" netrpí.

"Jen se smějte," řekl lítostivě František, "ale fakt sem měl jenom tři,"

"Akorát k tomu pět fernetů," oznámil Sicky, když se k němu blíž naklonil.
"Sem potkal kámoše, no," přiznal nakonec Fráňa a tvářil se kající, "a ten mi ty panáky vnutil. Tak sem nemoh odmítnout, ne?" S tím jsme byli nuceni souhlasit.

"Co Tereza?" zeptala jsem se ho, když většina lidí odešla tancovat nebo se bavit na bar.

"Je pitomá."

"Proč?"

"To nevím proč. Prostě je." Aha. Dneska je chlapec nadprůměrně inteligentní.

"Co děláte s trolíkama?" zeptal se, aby začal z jinýho soudku. Pro něj neskonale pohodlnějšího.

"Spoustu legrací. Já ho mám například zavřenýho v šuplíku. A holky?

To fakt nevím. Ale až přijdou můžeš se jich zeptat," řeknu ironicky.

"Tak jo," souhlasí a vůbec mu nedochází, že sem to nemyslela vážně.

Radši tuto konverzaci ukončuju a zdechávám se na plac, kde skotačí

Sicky, Adéla, Jack a Mára na GREEN JELLY.

Tomáš se baví s nějakým cizím klukem. Chvilku přemejšlím, jestli k němu mám jít, ale pak to zavrhnu. Vzápětí mě uvidí a namíří si to směrem k mý půvabný osobě.

"Já si tě málo všímám, vid'?" řekne mi na uvítanou.

"Prosímte," mávnu jenom rukou, "dyť se bav s kým chceš,"

"Víš, že ti to dneska sluší?"

"Jenom dneska?"

"Seš taková jiná. Možná je to tím, že se na mě dneska nemračíš."

Ta noc, která potom následovala měla kouzlo, který mi tak dlouho chybělo. Stačilo pár úsměvů, pár pohledů, pár vět, který mě pohladily ... a ocitla jsem se někde mimo zemi. Všechno se tam vznášelo ...

"Volal mi Mártý, že se s náma chce vidět," oznámila mi Adéla do telefonu jednoho únorového večera.

"A cos mu řekla?"

"Že má jít *K ZÁBRANSKEJM*. Že tam chodíme každej tejden. Že tam bude i Fed'ák a ostatní kluci."

"To byl asi nadšenej."

"Nemám videofon, ale určitě se tvářil jako by spolknul mrtvýho chrousta."

"Voni se teď s Fed'ákem nesnášej nebo co?"

"Dyť to znáš. Mártý nemá rád Sickyho a kluky. Na Fed'áka kašle,"

"Už si mu to ale řekla, ne?"

"Že ho nikdy nebudu brát jako ...?"

"Jako svou životní lásku," dokončím za ní se smíchem.

"Ty se směješ, ale já si s nim budu muset vážně promluvit."

"Tos měla udělat už dávno."

"Já vim, ale člověk ty nepříjemnosti pořád odkládá ... ,"

"a ono se to pak nakupí," skočím jí do řeči.

"Přesně," souhlasí Adéla a zavěšuje.

Mártyho jsem neviděla dlouho. Vlastně od té doby, co jsme se díky jeho řečem s Tomášem pohádali. Nějak jsem jeho společnost nevyhledávala. A on mou taky ne. Stačila mu ke štěstí Adéla, která s ním trávila dost volného času. Ze zjištěných důvodů, připouštím. Márty zval na večere, na primový koncerty, do divadel, do kina, na výstavy, do kaváren. A Adéle to tak vyhovovalo. Protože ona narozdíl ode mě nevydrží být ani chvíli sama. Nejradši by strávila ve společnosti celý život. A Márty pořád doufal, že se mu podaří, aby se do něho zamilovala. Ale Adéla zůstávala dál kamarádsky přátelská jako kdykoliv předtím. Pomalu se ale smířovala s tím, že Sickyho ztrácí. Protože se poslední dobou choval divně.

Seděl vždycky tak nějak stranou od ostatních a o něčem přemýšlel. Nechtěla jsem si to přiznat, a ani za nic bych svou domněnku nevyslovila před Adélou, ale mohlo to být jediný: zamiloval se. Jenomže Adéla to poznala sama. Byl jinej. Zamiloval se znovu do své bývalé holky. Do Karolíny. Ale Jenny nám vyprávěl, že o něj už ztratila zájem. Našla si prej nějakýho děsně bohatýho kluka, kterej měl nějaký opletačky s policajtem kvůli drogám. Zřejmě to byl nějaký dealer. A Karolína prej na Sickyho ani nevzdechne. Sicky se změnil. A změnila se i Adéla. Dostala najednou vztek na Mártyho, kterej za nic nemohl, ale byl vhodným terčem. Věděla sem, že tentokrát mu to Adéla řekne. Že nic víc než kamarádi oni dva NIKDY nebudou!!! A že mu to neřekne diplomatičtěji a taktně, ale s co největší drsností. Žádný ohledy, já jsem taky nešťastná. Tak buď taky, Márty. A přestaň doufat. Protože já taky přestávám doufat. A nemáš právo na to, abych byla teď nešťastná jenom já. Potřebuju někomu ublížit, protože se cejtím na dně. Nemůžu to sama unést, chci tě zranit. Věděla jsem, že něco takovýho probíhá v jejím mozku. A nemýlila jsem se.

U ZÁBRANSKEJCH bylo ten den neobyčejně veselo. Potkávali jsme desítky známých, smáli jsme se, kluci byli ve výborné náladě.

Ale pak se objevil Márty. Zastavil se na baru a chvíli předstíral, že nás nevidí. Dal asi dva panáky a namířil si to k nám.

"Čau," řekl a díval se přitom jenom na Adélu. Byl vožralej.

"Kde máš Sickyho?" řekl po chvíli mlčení.

"Já ho nehlídám," odsekla Adéla nevrle. Bylo jí nepříjemný, že na ní tak zírá.

"Hm," udělal Márty a natáhl se pro židli k vedlejšímu stolu.

Neomaleně si sednul do těsné Adéliny blízkosti.

"Nemoh by ses kapánek posunout?" Adéla to chtěla říct co nejmíň nepříjemným hlasem, ale nepovedlo se jí to.

"Tak najednou ti vadím!" Márty zrudnul vztekem a potlačenou lítostí.

Kdyby nebyl tak opilej, okamžitě by se zvednul a nestrapňoval se. Jenomže byl opilej.

"Já vám vidím na vočích, jak byste byli rádi, kdybych vypad. I Mára, že jo?"

Ale když ste jezdily na koncerty, to sem vám byl dobrej.

Co taky můžu čekat, že jo? Vod takovejch ... ,"

Nedopověděl, aby se napil piva.

"Hele, Mártý, rači už moc nepij," řekl Tomáš, kterej si poslední dobou hrál na slušnýho.

Mártý ho zabil pohledem a řečnil dál: "A vy všichni mě taky moc nežerete, co? Takovej Sicky, ten mě moc nežere, co? Kde je vůbec ten slavnej Sicky?"

No kdepak ho máme?"

Všichni jsme mlčeli. Ale Mártymu to zřejmě nevadilo. Vedl si svůj monolog dál a vůbec si nevšimnul, jak je ubohej.

"Mártý, nechceš si prohlídnout fotky? Z koncertů CHOROBY?"

Pokusila se Mára obrátit jeho pozornost jiným směrem.

"Vykašlu se vám na nějaký posraný fotky, rozumíš, Mařeno?"

Já vám tady vykládám, jaký ste všichni svině a ty začneš s nějakýma zkurveným fotkama, na který ti seru, jasný?"

"Nechte ho bejt. Pojte, rači si přisednem," řekla Adéla a netajila se tím, že je dokonale znechucená.

"Ty zůstaneš tady!" křiknul na ní hrubě Mártý. Ale Adéla si ho nevšímala.

Pomalů jsme se zvedli od stolu. Zůstal tam sám. Najednou mi ho bylo líto.

Byl hrozně opilej. Takhle by se nikdy nechoval. Vždyť ho znám. Není zlej kluk.

"Co blbne?" zeptal se Jenny Tomáše, když jsme se usadili na jiný místo.

Tomáš ukázal rukou na Adélu. Všem to došlo.

"Je do ní udělanej," objasnil ještě, aby nikdo nepochyboval, proč se jeho kamarád a nadřizenej chová takovým ujetým způsobem.

"A kde je vlastně Sicky?" zeptám se, protože vím, že to je teď to jediný, co Adélu zajímá.

"Přide," řekl Jenny, "každou chvíli. Zdrželi se někde s Karolínou,"

"Co?" udělám nechápavě.

"Von s ní zase chodí?" zeptá se Jack lhostejně.

"Já myslel, že zbalila toho pracháče," řekl Tomáš.

"Voni ho zašili," přiznal Jenny.

"Kvůli tomu fetu?"

"Jel ještě v něčem. Ale Sicky toho moc nenapovídal. Je celej šťastnej, že se mu ta bublina vrátila,"

"Bublina?" zeptá se Mára.

"My jí tak říkáme. Perfektně to sedí, ne?" vysvětlí Jack a tváří se svěťácky.

"A proč?" zajímá ještě mou sestru.

"Až jí uvidíte, tak vám to bude jasný. Prostě nafoukaná bublina," řekne Tomáš a hledá po kapsách cigaretu.

"Čau, dědku." ozve se za jeho zády Sickyho veselej hlas a když se Tomáš otočí, naskytne se mu pohled na ten nejšťastnější párek pod sluncem, ruku v ruce vstříc společné budoucnosti. Raději se nedívám na Adélu.

Raději se snažím nemyslet na to, co v týhle chvíli cítí. Holka vedle Sickyho je malá šedivá myška s kudrnatýma dlouhýma vlasama. Má trochu červeněj nos, všimnu si na ní alespoň nějaký zvláštnosti. Šok ale přichází, když promluví. Takovej protivnej nosovej ukňouranej a nemožnej hlas jen tak někdo nemá.

"Já sem Karolína. My se ještě neznáme, že jo?" řekne a podává mi ruku. Adéla se někam vytratila. Můžu si oči vykoukat, ale nikde ji nevidím. Zmizela, protože netoužila po seznámení s Bublinou.

Později mi Adéla vyprávěla, jak to nemohla vydržet a raději se vytratila na záchod. Když se vybrečela a zkontrolovala svou vizáž, rozhodla se vyhledat Mártýho a udobřit se s ním. Ale zároveň to skoncovat. A nemusela hledat dlouho. Mártý na ní už číhal před toaletama, protože ji viděl vcházet. Snad trochu vystřízlivěl nebo co, ale začal se Adéle omlouvat. Přijala to. Řekla, že chápe, jak mu je a takový kecy.

Jenomže to neměla. Protože Mártý se znovu rozzuřil. Že prej nemůže nic chápat, když není v jeho kůži. Křičel, že už toho má dost a ať mu všechno řekne na rovinu. Prej takhle nemůže dál a kdesi cosi. Adéla mu řekla, ať se uklidní. To ho naštvalo ještě víc a obrátil se k ní zády se slovy, že jí má plný zuby. A nás všech. Hlavně tý pitomý Káči, která si myslí, jak jí Feďák nemiluje. Hlavně Máři, která si myslí, že když vypije půllitr piva na ex za tři vteřiny, je nějaká bůhvíjaká borkyně, hlavně Sickýho s tím svým předstíráním kamarádství. Má nás plný zuby a nechce nás už v životě vidět. Na to mu řekla Adéla: "Tak fajn. To sem ráda, že se to takhle vyřešilo. Nikam s tebou už, Mártý, nepudu. Mezi náma dvěma je jenom kamarádství. Nebo spíš bych měla říct, že bylo kamarádství, protože po dnešku k tobě necejtim nic. Ani nepřátelství, ani přátelství, ani lítost, ani zlost, a už vůbec ne lásku. Ale to tys nikdy nechtěl pochopit. Já sem ti nemohla svým chováním poskytnout jakékoli ješitnej důvod, ani v nejmenším ne. V tom mám čistý svědomí. A že ty ve svých šestadvaceti letech nedokážeš rozeznat lásku od kamarádství, je tvůj problém. To je všechno, co sem ti chtěla, a teď už mi dej laskavě pokoj. Navždy. Žádný omluvy neberu, protože už o tebe nemám zájem. Ztratila jsem chuť s tebou i kamarádit. Už je úplnej konec. "

Mártý neřekl ani slovo a odešel. Už nikdy později se nepokoušel o navázání jakéhokoli kontaktu s kteroukoli z nás.

Začalo se dít něco divnýho. Jakobysme stárli nebo co. Nescházeli jsme se tak často. Vlastně byla náhoda, když jsme se někde potkali. Tomáš se vmlouval na CHOROBU. "Mártý je teď děsnej pes, Káčo," řekl mi do telefonu, když předtím oznámil, že zas nepřijde, protože mají nečekanou zkoušku. "V sobotu zase hrajeme. Mártý teď shání všude možné kšefty, abysme se prosadili. Říká, že to je teď to jediný, co ho zajímá," "To chápu," řeknu sarkasticky. "Je mi to vážně líto," pokouší se o omluvnej tón. "Mně taky," odseknu a praštím mu se sluchátkem. Vzápětí se rozdrnčí znovu.

Najust ho neberu. Ať se třeba vztekne, chlapeček kytarovej, myslím si a mám vztek sama. Ani ne tak na Tomáše, jako na Mártýho, kterej se pokouší nás od sebe oddělit.

Ale není to jenom Tomáš, kterej najednou nemá čas na blbnutí a zábavu.

Sicky i Fráňa jakoby najednou měli úplně jiný starosti. Oba dva se vrátili ke svejm bejvalejm láskám a přestali mít zájem o naši společnost.

Byly jsme najednou samy. A cejtily jsme se mizerně a opuštěně.

Jenom Ivana zářila, protože se konečně po dlouhý době dala dohormady s Jennym.

A taky to byl jedinej Jenny, kdo se s náma scházel. Jenny, kterej byl teď naší jedinou spásou a nadějí, že se to všechno vrátí zpátky. Že kluci přijdou na to, že mají přece nás. Ale Jenny kroutil vytrvale hlavou a tvrdil, že banda už není.

"Je to v háji, holky. Kluci se usadili. Není to jako dřív. A už nikdy nebude, to si zapamatujte."

"Drž hubu, Honzo," okřikla ho Ivana, která Jennymu jediná říkala pravým křestním jménem a kašlala na jeho přezdívkou.

"Je to pravda, Ivano, s tím nic nenaděláme. Mě to taky sere, nemyslete si."

"Můžou přece stíhat obojí. Svý kočky i kamarády," namítne Adéla.

Už do něj nebyla tak moc zblázněná. Svěřila se mi, že je vlastně svým způsobem ráda, že to takhle dopadlo, protože jí na Sickym vadilo spoustu věcí.

"Nemohla bych s ním nikdy žít," řekla nakonec a tím jsme to ukončily.

Historii jedný lásky.

"Oni se vrátěj," řekla jsem já sebejistě.

"No jó. Káča a její tajemný předtuchy a tušení," okomentovala můj výrok ségra.

"Když to říká Káča, tak jí musíme věřit," zastala se mě Adéla.

Je pravda, že většinou se mý předpovědi takovýhleho typu splnily, ale tentokrát jsem si jistá nebyla. Vůbec ne. Ale to jsem si nechala pro sebe.

Navenek jsem hrála sebejistou holku, kterou nic neporazí.

"Vrátí se. To vám zaručuju. Konec s bandou není. Teď ještě ne."

Ale zatím to vypadalo jinak. V klubu s náma sedával akorát Jenny a Tomáš.

A pak tu byli ještě Groscháci, který se s nima báječně skámošili. Vypadalo to prostě jinak. Vypadali jsme jako jiná banda. Chyběl tu Sicky, Fráňa, Jack, Šaman, Hrb, Lolo ...

Chyběli nám.

Moc.

"Pojte si zahrát kulečnick," navrhnul jednou Grosch a ihned se jal svůj nápad uskutečňovat.

"To mě vůbec nebaví," řekla jsem znechuceně, protože to byla pravda.

Kulečnick nebo biliár byly možná zajímavou zábavou pro milióny lidí, ale mě to neuvěřitelně nudilo.

Ne tak Adélu a ostatní. Všichni se nacpali kolem kulečnickovýho stolu.

Měla jsem po náladě.

"Tak se poť aspoň dívat," řekl mi Tomáš třímající tágo. Otráveně jsem zírala na hru kuliček, která pro mě byla španělskou vesnicí. Po první půlhodině mě to přestalo bavit docela.

"Jdu někam na vzduch," oznámila jsem, ale nikdo mě nebral. Všichni plně zaujati tou pitomou zábavou. Rozhodla jsem se prozkoumat okolí. Možná narazím na nějakýho starýho nebo novýho známýho, napadlo mě. A byl to dobrý úsudek. Hned za rohem kulečnickovýho sálu jsem potkala Jindru a jeho kámoše. Jindra byl takovej dost ulítlej člověk. Vzhledově nic moc. Byl vysokej a měl tmavý vlasy na ramena. Takže vypadal jako téměř každý z mých stovky známejch. Ale jeho povaha, to byl zážitek. Nikdy jsem ho neviděla střízlivýho. Pokaždý byl totálně sjetej. A nesmírně zábavnej.

Jenomže teď jsem jeho vtipy moc neposlouchala. Nějak šlo všechno mimo mě.

Rači jsem se s ním rozloučila a bloumala řádícím klubem dál sama.

"Já tě všude hledám," ozval se pak za mnou Tomáš.

"Už tě to přestalo bavit?" zeptám se jen tak a nic tím nemyslím.

"Co pořád máš? Je to náhodou dobrá hra. A všichni se u ní dost vyblbnou.

Jenom ty musíš bejt výjimka, vid'?"

Nemám chuť se s ním pouštět do nějaký hádky. Nemám vlastně chuť na nic.

Jakobych ho přestávala milovat. Najednou jsem na něm neviděla nic

zvláštního. Najednou jsem ho viděla jako ostatní. Asi mi spadly ty růžový brejle.

Nebo se alespoň rozbilo jedno sklo. Nevím. Nevím, co jsem v tu chvíli chtěla.

Ale myslím, že by mi nebyl ten večer dobrý nikdo. Dokonce ani Bůh. I když, možná ...

"Pudu domů," řekla jsem Tomášovi a znělo to unaveně. Podíval se na hodinky.

"Je teprv čtvrt na tři," namítnul. Viditelně se mu nikam nechtělo.

"Nemusíš chodit se mnou,"

"Neměla bys courat sama v noci,"

"Já vim, že neměla. Ale prostě si courám. To už je osud nočních holubic,"

"Ty seš noční holubice?"

"Možná spíš můra. Noční můra,"

"A čí?"

"Tvoje," řekla jsem a zasmála se. Obejmul mě. Chvíli jsme tak stáli.

V objetí. Cítila jsem jeho teplo. A slabou vůni whisky.

Spala jsem neklidně. K ránu mě probudily hlasy. Smály se, povykovaly, hučely.

Když jsem se zaposlouchala do té směsice zvuků vycházejících z lidských hrdel, rozpoznala jsem Máru, Adélu, Ivanu, Jennyho a Tomáše.

To mám teda radost, pomyslela jsem si a rychle se probírala.

"Káčo!" křikla do předsíně moje milovaná ožralá ségra.

Vypotácela jsem se z pokojíku a spatřila všechny, který jsem poznala po hlase.

Všichni měli dost. A tím pádem důst dobrou náladu.

"Strašně řvete," upozornila jsem je na skutečnost, která jim zřejmě nedocházela. "Víš co se stalo?" zeptala se mě Mára a začala vyprávět zmatený příběh z ranního metra. Do ségrínejch nesouvislejších výrazových prostředků sem tam vpadla Ivana nebo Adéla, takže jsem nakonec pochopila asi toto: Holky, výborně naložené a kluci, taktéž v náladičce se konečně rozhodli opustit klub a vydat se na cestu domů. Přidal se k nim jeden kluk, typický střapeček, který měl spadeno na mou sestřičku. Jednoduše se jí chystal sbalit. A jelikož stále odolávala, rozhodl se na jezdicích schodech v metru předvést své akrobatické umění a sjet dolů po madle. Jenomže nebyl úplně nejstřízlivější a Mára taky ne. Nějakým šíleným způsobem do ní nechtěně vrazil a smetl jí s sebou. Ostatním se naskytla přímo ukázková podívaná. Dva "akrobati" se řítili děsivou rychlostí až dolů, přičemž Mára předvedla obdivuhodný kotrmelec. Po počátečním šoku se všichni rozesmáli.

"Nestalo se ti nic?" zeptala se Ivana, která se o svou nejlepší kamarádku vážně strchovala. "Né, to je v pohodě. Jenom budu mít asi pár modřin. A taky mě trochu bolí ruka," řekla Mára a smála se taky.

"A kde máš toho střapečka?" zeptala jsem se poté, co dovyprávěli příhodu. "Raději se zdejchnul," přiznal Jenny. "Bál se, že bude do smrti platit nemocenskou za to, že udělal z tvý ségry doživotního mrzáka," řekl Tomáš. "Jakej mrzák, co?" ohradila se Mára a vesele mávala poraněnou rukou, "náhodou jsem úplně v pořádku. Nic mě nebolí. Přežila jsem bez úhony." "Máš prostě štěstí," řekla jí Adéla. Jenomže to se přepočítala. Všichni jsme se přepočítali. Oni některé věci jsou zákeřnější než je zdrávo. Taktéž i Mářino zranění.

"Vstávejte! Slyšíte?! Já to nevydržím!!!" probudil nás hlas, který zněl mučednický. Uprostřed obejváku stála Mára s nataženou pravou rukou a brečela. Nejdřív jsme všichni nechápali, co se děje. "Co hysterčíš?" řekla jsem rozespale a nic mi nedocházelo. "Mě to hrozně bolí. Je to šílená bolest. Já nemůžu hejbat rukou. Aúú!"úpěla má sestra a nám pomalu ale jistě svítalo. "Co když to máš zlomený?" napadlo Jennyho. "Zlomeniny nejdřív nebolej a pak je to peklo," přidal se Tomáš. "Tak něco dělejte!" vykřikla jenom Mára a znělo to hrozně zoufale. "Zavoláme sanitku," řekla Ivana a začala hledat ve "Zlatejch stránkách" to správné číslo na záchranku. "Za chvíli tu budou," oznámila, když položila sluchátko. Mára se poněkud uklidnila. "Hlavně, že to nic není, vid'?" neodpustím si do ní rejpnout. Všichni se po mě vyčítavě podívají a tak mi nezbejvá nic jiného než mlčet. Neskutečně dlouhá

doba než dorazí sanitka. Možná taky pro to, že nikdo nemá náladu něco povídat. A tak jsme čekali na sanitku v tom úplně nejtišším tichu, jaký jsme společně ještě nikdy nezažili.

Takže si tentokrát skotačení Mářa poněkud odskákala. HA HA.
(To není projevem zlomyslnosti, ale pousmání nad slovní hříčkou v předchozí větě, vážení čtenáři)

Odskákala to se zlomenou klíční kostí, což není žádná sranda.

Ale mé sestře po příchodu z nemocnice otrnulo.

"Řekli mi tam, že nesmím dělat žádný prudký pohyby, dokud to nesroste.

Ale to není přece v mejch silách. Když každej tejden tancuju v klubu.

To prostě nezvládnou bez prudkejch pohybů, no nemám pravdu?"

"Ne." řekla jsem tvrdě.

"Nesmíš holt tancovat," přidala se Ivana

"Nějakej čas to vydržíš," řekla Adéla.

"Tak na to se vám vykašlu," pronesla klidně a pomalu sestřička, "já tancovat budu i kdybych měla bejt nadosmrti mrzák,"

"Protože seš pitomá." odsoudil jí nakonec Jenny.

U ZÁBRANSKEJCH seděl Fráňa. Pohrával si s táckem od piva a viditelně se nudil. Když jsme přišli, zvedl k nám hlavu, zamumlal něco na způsob ahoj a zabýval se dál svou zajímavou činností s táckem. Viděla jsem jak se můj ségře rozzářily oči. Jenomže já jsem tušila, že tu někde něco nehraje.

Fráňa nebyl ve svý kůži. Něco viselo ve vzduchu. A vzápětí jsem to "něco" spatřila. Pomalu se to k nám přibližovalo a usmívalo se to. Pokusila jsem se náznak křečovitýho úsměvu, ale moc se mi nepodařil.

Tereza si klidně sedla k Františkovi a usrkla víno.

"Sme se dlouho neviděli, co?" řekla a vyznělo to uštěpačně.

"Ani si mi nechyběla," pronesla potichu Adéla.

"Tak co je novýho?" snažila se Tereza o navázání rozhovoru.

"Nic," řekla Ivana a nakázala Jennymu, aby jí přines dvojku bílýho.

"Jak to že nic?" zeptal se Tomáš, "Mářa má zlomenou ruku,"

"Klíční kost," opravila ho dotyčná lhostejným hlasem. František se dívá vytrvale do svýho püllitru. Nechápu, proč leze zrovna sem. Taková drzost. Moc dobře ví, že nás tady potká. Dokonce si sedne k našemu stolu. Jako by nic. Prostě normálka. A co chudák moje ségra? Jak ta se má tvářit?

Proč to udělal? Přemýšlím ve frontě na pivo a nemůžu si sama odpovědět.

Nemusel nás všechny dostávat do takovýhle situace. A znemožňovat Mářu.

Jak se asi cejtí? To je mu úplně fuk? Jeden večer se chová jakoby Mářa byla jeho doživotní konečná láska a pak si přide s Terezou. Je tohle normální? Není, odpověděla jsem si konečně. Ale vždyť my normální nejsme, tak co se tomu najednou divím. Co mi to najednou vadí?

Vadí mi to. Hrozně. I když to všichni věděli, že se k ní vrátil.
To nic neznamena. Nemusel sem chodit. Vážně je to od něho děsně sprostý.

Když se vracím ke stolu, Mára nikde.

"Kde je?" zeptám se Ivany, která zavrtí hlavou jakože neví.

Na záchodě někdo tlumeně vzlyká.

"Máro?" zeptám se dost nahlas. Vzlyky utichnou.

"Káčo, nechte mě teď bejt. Prosímtě nechte mě bejt. Já nikoho nechci vidět,"

"Kašli na něj, " poradím jí banálně, a vzápětí se zastydím za tu hloupou radu.

"Hleď si svýho. Hleď si laskavě svýho. Nepotřebuju žádný útěchy. Jdi pryč!"

Mezitím se otevřou dveře a dovnitř vpadne Adéla s Ifkou. Udělám směrem
k nim posunek, že jí mají nechat na pokoji. Ale nerespektují to.

"Mařenko," řekne Ivana, "Mařenko, já si to s nim vyřídím, neboj."

Chvilí je ticho. Potom se hlučně otevřou dveře kabinky, ve kterých se objeví
ubřečená holka s rozmazanýma řasama. Moje ségra.

"Hlavně si s nim nic nevyřizuj!" popotáhne, "to mi přece vůbec nepomůže.

Akorát se ztrapním, že se na mě takhle vykašlal. Ať táhne,"

"Nemůžeme přece sedět u jednoho stolu s tou krávou," namítne Ivana, "nechápu,
jak může bejt Honzova ségra. Voba sou tak úplně jiný."

"Právě musíme. Aby Franta nic nepoznal. Aby si myslel, že mi to nevadí,"
nesouhlasí Mára. Zůstat hrdá za každou cenu. To je naše zvláštní filosofie,
která je v tomto bodě tak nekompromisní, až se stává být nešťastnou a zatěžující.
Ono se někdy vyplatí dát najevo kapánek citu. Ale to jsme tenkrát ještě
nevěděly. Nevěděly jsme, že ta kamenná hrdost a zdánlivá absence jakýchkoli
citových zabarvení našich duší nám jenom škodí. Protože nikdo není tak dokonalý,
aby postřehl, že se tomu druhému v srdci rovněž blýská. Měly jsme se tenkrát
možná poradit se schopným psychologem.

Vrátily jsme se ke stolu a dělaly jsme jakože není veselejšího dne než tohoto.

A skočil nám na to dokonce i František. Po čtvrtém pivu přestal studovat
svůj pivní tácek a začal se docela normálně a kamarádsky bavit. I s Márou.

Žádný vysvětlování, výčitky, pláč, vztek, nenávisť, bolest. Nic takového.

Jenom předstíraná hra humoru. Jako vždycky. Nevím proč mě to najednou
znehucovalo. Bylo to tak vždycky. Ale mě to najednou strašně

vadilo a nechtěla jsem se bavit jako ostatní. Lezl mi na nervy Terezin zvonivej
smích a Františkovo plácání. Neskutečně moc mi vadil Mářin veselej tón
se kterým vyprávěla, jak došlo k jejímu zranění a nemohla jsem snést Jennnyho
šťastnej obličej, kterej se celej tetelil blahem, protože na něj byla Ivana
výjimečně přívětivá.

"Pot' pryč," řekla jsem Tomášovi. Udivilo mě, že se na nic neptal,
zaplatil útratu a šel. Se mnou. Někam do neznáma. Nebo spíš do příjemnějších míst.
To jsme věděli oba.

"Tomáši," začala jsem a on věděl, o čem bude řeč.

"Chceš se mě zeptat na Frantu, že jo?"

Jenom jsem kývla.

"Já tě ale nepotěším. Voni teď kluci se mnou moc nemluví. Mám moc práce. Mártý ... ,"

"Já vim. Mártý je pes,"

"Ne, vážně sem v jednom kole. Nemůžu ještě pařit s klukama,"

"Ale tohle Máře dělat nemusel,"

"Franta je vůl. Ale když o tom tak přemejšlim, tak se mi nezdá, že by to tvý ségře nějak vadilo. Pořád se smála. Já myslím, že kdyby byla nějak nešťastná, tak by se chovala jinak."

Vidíš, Tomášku, to je právě to, že jí neznáš. Že neznáš ani mě. Že nevíš, co se skrejš za celou tou veselostí. Nevíš, že je jí smutno. Že bude dlouho oplakávat svojí ztracenou lásku, která by možná nebyla tak úplně ztracená, kdyby se dokázala přenést přes svou falešnou pýchu, která jí nedovolí projevit upřímně to, co se v ní doopravdy děje. Víš, jak se mejlíš, Tomáši?

Volal mi Grosch. Zmateně ze sebe vysoukal, že by si se mnou potřeboval něčem promluvit. Chtěl se sejít co nejdřív.

"Je to hrozně důležitý," ujistil mě ještě než jsem zavěsila sluchátko.

"Kdo to byl?" zeptá se Mára sedící vedle na posteli. Stručně se vyjádřím k jejímu dotazu.

"Asi tě chce požádat o ruku," zasměje se. Ale je to trochu hořkej smích.

Fráňu ještě z paměti nevymazala.

Na zastávce netrpělivě přešlapuje známá postavička. Kope do nějakýho kamínku.

"Tak to vybal. Copak máš na srdci tak důležitýho?" zeptám se, když mě konečně zaregistruje.

Grosch na mě chvíli jen tak zírá. Necejtím se zrovna ve svý kůži. Z toho jeho pohledu kouká něco podivnýho.

"Nepudem si někam sednout?" zatváří se nejistě. Vůbec ho nepoznávám.

Snad mi vážně vyzná lásku? Ale naštěstí mě brzy vyvede z omylu.

"Jaká je vlastně tvoje ségra?" zeptá se, když si objednáme pivo.

"Vtipná, zábavná, se smyslem pro humor ... , já nevím,"

"Má nějakýho kluka?" A je mi jasný, kam chlapeček míří. Co na to říct? Pravdu?

"Proč to chceš vědět?" zeptám se, abych získala čas.

"Protože mě zajímá," vypadne z něho a k mému údivu zčervená.

Chvilku si ho prohlížím. Teď, když shodil dready, vypadá jako typ, na který má sestra letí. Je vysokej, hubenej, má docela dobrou postavu, hnědý oči, krátkej sestřih ... Vypadá dobře. Docela. Ale mě se už nelíbí. Dokud byl dreadákem, měl pro mě určitý kouzlo.

"Co se tak díváš?"

"Přemejšlim, jestli bys TY moh zajímat mojí ségru."

"A moh?"

"Podle mýho jo. Ale je to jenom můj osobní odhad."

"Tos mi udělala radost. Ani nevíš jakou."

"Ses zamiloval?" Jsem hrozně zvědavá.

"Si blbá, ne?"

"Ale zamiloval. To se pozná."

"A i kdyby?"

"Hlavně, aby ti to vyšlo, Davídku. To ti přeju ze všeho nejvíc.

A pak taky štěstí mý sestry, samozřejmě."

"Přestaň laskavě blbnout."

"Já to přece myslím vážně."

Pak se bavíme o něčem jiném. Grosch se dostává do nálady. Po třetím pivu a jointu je zase pánem situace. Takovýho ho znám.

"Jo, a ještě se chci vlastně zeptat na Adélu."

"Tak ty si děláš zálohu, jo? Kdyby ti nevyšla Mára, tak pudeš do Adély?"

"Ty seš ... ," zakroučí hlavou jako že jsem nemožně pitomá, "kvůli Davčovi."

"Sloupovi?"

"Máme v partě snad jinýho?"

"Kromě tebe ne."

"Tak vidíš. Sloup teď přišel o dlouhodobou známost. Holka mu dala kopačky po dvou letech. Tak se potřebuje vzpamatovat. A Adéla se mu docela líbí."

"A já se nelíbím nikomu?" zeptám se jako nešťastně.

"Ty máš přece kluka, ne?"

"Myslíš Tomáše?" řeknu lhostejně. Kejvne na souhlas

"To je takovej blbeček. Nic moc. Prostě ho беру, když není nic jinýho. Nouzovka."

Naprosto šílím nebo co? Co to melu? Proč to říkám? Proč mu vykládám takový kecy?

Vždyť nehorázně lžu. Kvůli komu? Proč? PROČ???! Jsem nemocná? Jsem blázen?

"Nevypadá to tak," podotkne Grosch.

"Von je do mě úplně blbej," řeknu znuděně a nenávidím se za to.

"Vypadá to spíš jako žes do něj blbá ty."

"Tak to opravdu jen tak vypadá. Jsem přece nadaná herečka, ne?"

"Nevim, jestli nadaná, protože ste nás na to vaše divadlo ještě nepozvali."

"Brzo se dočkáte, neboj."

Dorážím domů naprosto vyčerpaná. Zmožená tím, co jsem si navymejšlela.

Ale nemám čas o tom nijak dumat, protože musím vylíčit svý nešťastný chudince sestřičce, jaký vzplála pochodně v srdci jednoho hezkýho kluka.

A spokojeně zjišťuju, že moje slova zapůsobila. Mára se usmívá.

Pak zavrtí hlavou.

"Já ale miluju pořád Fráňu," řekne smutně. A já jsem vlastně ani jinou odpověď neočekávala. Láska nemůže vyprchat tak rychle. Alespoň ta pravá.

"To přejde," řeknu a věřím tomu. Po nějaký době na Františka zapomene a zamiluje se do někoho jinýho. Třeba nakonec i do Grosche. Kdo ví?

"Takže máme nový nápadníky?" zeptá se Adéla potichu, když kluci z Groschovy bandy odejdou k hracím automatům. U stolu teď sedíme samy. Tomáš tu dneska

není. Má někde za Prahou koncert. A Jenny si něco šeptá s Ivanou u vedlejšího stolu.

"Náhodou je Sloup docela pěkný. Můžeš být ráda," řekne Mářa.

"A Grosch taky není k zahzení," řeknu já.

"Docela mě přitahuje," pronese zamyšleně Adéla a svého nového objevu soustředěně pozoruje.

"Co když si Davča Groschojc vymejšlel?" napadne ségru, která musí pořád pochybovat.

"Nevypadal na nějaký legrácky," namítnu přesvědčivě, protože jsem si jistá, že to myslel vážně. A vzhledem k jeho pohledům, který v intervalech pěti minut vysílal k Mařeně, se o tom nedalo vůbec pochybovat. Je slepá nebo co?

Vždyť si musí všimnout, že má oči jenom pro ní.

Na nikoho jiného se skoro nepodívá. Je to tak nápadný, že to nápadnější být ani nemůže.

A Mářa pořád dělá jakoby nic nezpozorovala. Nenápadně si odsedávám, aby zbylo jediný volný místo vedle ní. Groschovi to neujde a spiklenecky na mě zamrká.

"Můžu si přisednout?" zeptá se svůj vyvolený, která znuděně přikývne.

Potom neví, jak dál.

"Vážně nechceš?" řekne po chvíli a podává jí ubalenou cigaretu.

"Já sem trávu ještě nikdy nekouřila," namítne má sestra nejistě.

Tváří se jako nevinátko. Kam se poděla její suverénost?

"Jednou to zkusit musíš," přesvědčuje jí Grosch a mává jí před nosem čoudícím jointem.

"Mářo, jestli si budeš zahrávat s drogama, tak nejseš má sestra!" vmísím se do jejich rozhovoru a myslím to z legrace. Mářa jenom mávne rukou a bere si od svého souseda cigáro. Několikrát popotáhne, vyfoukne kouř ... a dostane záchvat smíchu.

"To je tak rychlý?" zeptá se Adéla závistivě a usrkne zvětralého piva.

K cigaretám pocítuje dokonalejší odpor. Je alergická i na blízkost popelníku.

Má averzi k cigaretovému dýmu. Ale musela si zvyknout ho dechat.

V klubech jinej vzduch není. A nekuřáci pak trpí. Zvlášť takoví zapřísáhlí nekuřáci jakým byla Adéla. A proto teď může jenom závidět Máře její náladíčku, kterou si navodila díky cigaretě trávy.

Tvrdí, že kdyby si to taky zkusila, tak se pozvrací. Možná má pravdu.

Nějaký lidi jsou takoví, že něco vyloženě nesnášej. Adéla má tu smůlu a to štěstí, že nesnáší cigarety. Kdekdo by jí záviděl, že?

Potom už jsou všichni kolem mě zhulený a rozesmátý. Jenom já a Adéla se smějeme jen tak. Jenom já a Adéla zhulený nejsme. Já proto, že se uchyluju k tradičním "Petrám".

"Proč nechceš taky?" zeptá se mě Péša.

"Protože sem si dala jednou takovej slib," odbydu ho.

"Jakej? To mě zajímá?" vpadne do hovoru Sloup.

"Že nikdy žádnou drogu nebudu zkoušet,"

"Seš trapná, to žádná droga není. Kolikrát ti to mám ještě vysvětlovat," namítne Grosch.

"Pro mě to droga je a hotovo. A taky mě to vůbec neláká. Nepotřebuju to."

"Má se vyzkoušet všechno," řekne Mářa, který v očích lítají malé ohníčky. Je ve vynikajícím rozpoložení.

"Hele, ať si každý hledí svého," řeknu mrzutě, protože mě už kecý na toto téma nudí.

"A to je taky pravda," souhlasí Péša.

"Aspoň neubude," přidá se Sloup a já mám konečně pokoj.

Mářa se vede s Groschem za ruku, Sloup stojí vedle Adély a něco jí vykládá, Péša usnul s nosem na stole. Všichni kolem mě mají nějaký svůj protějšky, jenom já ne. Najednou mi vadí, že Tomáš je na úplně jiném místě než jsem já. A trochu začnu žárlit na všechny možné nástrahy, číhající na něho v podobě krasavic svolných k postelovým hrám na jednu noc. Víím přece, jak to s nim dopadne, když se opije. Pak to ani nemusí bejt krasavice. Klidně to může bejt ta nejhorší cuchta. Přemýšlím o jeho nedobrych stránkách duše a úplně zapomínám na tu svou. Zapomínám, že se mnou alkohol dělá něco podobného. A že zrovna já bych klidně mohla bejt tou cuchtou v jeho náručí.

"Ty seš tu sama?" vyruší mě z přemýšlení Jennyho hlas.

"Kde máš Ivana?" odpovím mu otázkou. Zatváří se podivně.

Jakoby se dotkla něčeho choulostivého.

"Ty nevíš, že sme se zas pohádali?" proneše pak zlostně.

"A kdo za to může? Zase Ivana?"

"Kdo jinej. Začala mít debilní kecý. Něco na ten způsob, že si pude užívat s nějakejma střapečkama a že jí nudím. Potom do sebe obrátila další dvojku vína a začala mi nadávat."

"Já nechápu, Jenny, že jí to trpíš. Seš moc měkkej."

"Mám tu smůlu, že jí miluju, Káčo."

"Mně přece nemusíš nic vykládat. Ale tohle bych jí netrpěla. To z tebe dělá úplnýho hlupáka, kterej jí všechno dovolí a všechno snese. Trochu se nad tím zamysli, vážně."

"Já nevím, co s ní," vzdychnul Jenny a vzdálil se. Za chvíli přišla Ivana.

Byla dost nametená. Sedla si hlučně na volnou židli a prohlásila, že má Jennyho plný zuby. Mlčela jsem, protože tenhle vztah jsem ještě nedokázala pochopit. Nejdřív před Jennym ani neotevře pus, potom jsou jako dvě hrdličky a nakonec dochází k takovejmhle scénám. Někdy se mi zdá, že jim to svým způsobem vyhovuje. Aspoň Ivaně určitě. Udělala si z něho tak trochu otroka: Jenny, přines tohle. Dej mi támhleto. Jenny, poť támhle, tam zas nechoď, pozvi mě na támhleto, tam se ani neopovaž jít, tímhle směrem nekoukej ... Chová se jako rozmazlenej fracek, kterému všechno vždycky prošlo.

A jako holka, která nikdy nepoznala něco tak stupidního jako je nešťastná láska. Nebo alespoň zradu v lásce. Ještě nikdo nikdy jí nepustil k vodě. A je to na ní vidět.

"Dám mu kopačky a budu mít pokoj," mele si dál Ivana a vůbec jí nevadí, že jí nikdo neposlouchá.

"Stejně je s ním nuda. Normálně se s ním zahazuju. To Míla, ten byl jinej. S ním se dalo bavit. Jenny mi na všechno jenom kejvá. Dám mu prostě kopačky a zbavím se ho."

"To uděláš nejlíp," řeknu neúčastně a zívnu, abych jí dala najevo, že mě to ani trochu nezajímá. Normálně by jí to došlo, ale je moc zmožená chlastem a tak povídá a povídá a povídá. Raději se zvednu ze židle a jdu tancovat.

Na place se kroutí Mářa s Adélou.

"Kde je máte?" zeptám se, abych něco řekla.

"Voni tuhle muziku nemůžou poslouchat, tak si šli trochu zahulit," odpověděla mi ségra.

"Ty taky neví co dělat jinýho než hulit," podotknu.

"Náhodou sou to dobrý kluci," namítne Adéla, "Davča je správnej. Lepší než Sický. Pudeme spolu do kina. Pozval mě. Příští tejden."

"Hm," udělám, protože nic jinýho se nehodí. Projevy blahopřání by vyzněly tak trochu výsměšně.

"A líbí se ti?" zeptám se pak, když razíme domů. Pokrčí rameny. Mlčí.

Po dlouhý době z ní vypadne, že musí pořád myslet na Sickýho.

"Já jsem asi vadná, Káčo, ale tím, že mě nechal, je pro mě o to přitažlivější a o to víc ho chci zpátky. Já vim, že kdyby se to zase vrátilo, tak bych už ho tak nemilovala. Ale teď na něj myslím celý dny. Zdá se mi o něm. A pak se probudim a chce se mi brečet. Tolik bych chtěla, aby se mi vrátil. Já vždycky chci toho, kdo o mě nestojí. To je můj problém,"

"Ale přece nebudeš pořád sama?"

"Asi je to můj osud, já nevím," řekla Adéla.

Podívala jsem se na Mářu, jak se spokojeně tetelí v Grochově objetí. Doufám, že to není jenom díky alkoholovému a mariuahanovému opojení. Doufám, že jí to vydrží alespoň do rána. Ale doufám marně, protože přece:

PŘES NOC SE HODNĚ ZAPOMÍNÁ.

Nechce o Groschovi nic slyšet. Je jí blbě. Zvrací. Cestuje ze záchodu do postele a z postele k záchodu. Chce se jí spát. Je unavená. Má horečku.

"To máš z toho flámování," neodpustí si matka větu, kterou nás častuje poslední dobou víc než je zdrávo.

"Ale to není pravda," hádám se s ní, "normálně dostala angínu. Tu může dostat každý."

"Ale prosimtě buď ticho!" křikne na mě, "dva dny takhle propařit, to už dá organismu pořádně zabrat. Místo, abyste sportovaly, věnovaly se něčemu pořádnému, měly nějakýho koníčka ... ,"

Ty samý kecy, který poslouchám už od svých předpubertálních let.

Nechápu, že si to nemůže odpustit.

"A ty vaší známý, to je prostě hrůza. Jímá mě děs, jenom když je vidim. A toho tvýho hroznýho kluka ti taky trpět nebudu."

"Nevim, co proti němu máš," z mýho hlasu je poznat, že za chvíli vybuchne

časovaná bomba.

"Nezvyšuj si na mě takhle hlásek, Kačenko, nebo si sbalíš věci a můžeš jít. Já tě tady nedržím. Dokud tu ale bydlíš, tak budeš respektovat moje názory, rozumíš?"

"Ne!" odseknu a zabouchnu za sebou dveře. Vypadnout někam na vzduch.

Když to mou milou maminku, která je jinak docela normální a pohodová, takhle popadne, je lepší se klidit z cesty. To mám vyzkoušený už dávno.

Vlastně chápu, že nemůže být s našima životama spokojená.

Asi si představovala dvě inteligentní vysokoškoláčky, který si najdou nejvhodnější partnery a společným úsilím zamíří ku šťastné budoucnosti.

Asi si představovala, že jen co nám přejde osumnáctka, tak se zklidníme a budeme normální jako jiný holky.

Asi doufala, že naše puberta a postpuberta přece jenom jednoho dne skončí.

Ona skončí, mami, ale teď máme ještě čas. Věř mi, že jednou se zklidníme.

Opravdu zklidníme. Ale teď jsme ještě docela pitomý holky, který maj největší problémy, co si vzít na sebe a jakým způsobem změnit účes.

Zatím na to nejsme připravený a nebyly bychom šťastný. Musíš to s náma ještě pár měsíců vydržet. Ono už to dlouho nepotrvá. Každý stárne.

A my nejsme žádný vypatlaný hlavy!

Nám to přece jenom trochu myslí, víš mami?

"Tak ségra je nemocná, jo?" nechce věřit Grosch, když se s ním potkám.

"Tak jí pozdravuj."

"Hm."

"Nevzkazuje mi nic?"

Zavrtím hlavou. Nevím, jestli mu mám říct, že o něho nijak zvlášť Mára nestojí.

Potom se rozhodnu, že se do všeho taky nemusím míchat a mlčím. Mám pusku na zámek. Ať si to vyřeší spolu.

"Tak jí pozdravuj," řekne ještě jednou a mávne mi na rozloučenou.

A zmizí mi z dohledu. Napadne mě, že si ani nezapálil. Krajně neobvyklé pro jeho osobu.

Jdu za Tomášem, kterej sedí s Jennym na barovejch židličkách a prohlíží si poslední fotky, který jsme udělali, když jsme ještě byli banda.

"Tady se ještě Sický směje na Adélu jako nějaký měsíček," ukazuje mi zubícího se kamaráda na obrázku.

"A tady se ty směješ na nějakou cizí holku," řeknu mu, ale nezní to vůbec zle.

Spíš jenom jako bych si ho tak nějak po svém způsobu dobírala.

"To je přece Magda," hlásí Jenny a zasvěcuje mě do tajů spojených

se záhadnou Magdou. Dozvídám se, že jí znají z gymplu, chodila o rok vejš a je úplně světová.

"Taky s ní Feďák kdysi chodil," poznamená kousavě.
"To bylo jenom chvilkový. Brzo sme toho nechali. Vona byla mírně jetá,"
brání se Tomáš.
"Před chvílí Jenny tvrdil něco jinýho. Něco na způsob, že je to ta nejprímovější
dívčina, kterou zná,"
"Taky nesmíš všemu věřit," zasměje se Tomáš a já mám chuť ho políbit.
Ale z nějakýho důvodu si to rozmyslím.

Sedíme u nás v kuchyni a pojídáme sóju se zeleninou, rejží a majolkou.
Podle receptu z Jennyho kuchařské dílny.
"Neni to špatný, že jo?" zeptá se, když spolkně pár soust.
"Nic moc," ušklíbne se Grosch, ale cpe se, až se mu loupá za ušima.
"Já sóju nesnáším," prohlásí Tomáš, odloží talíř a zapálí si cigaretu.
Vyfoukne kouř a tváří se spokojeně.
"Musíš pořád tak hulit?" zeptá se Adéla.
"Je to moje nejmilejší radost. Kromě Kačenky,"
"To máš teda zábavný koníčky," podotkne Sloup a nepřátelsky se na mě podívá.
A já vim proč. Má na mě zlost, že jsem mu zničila jeho oblíbenou bundu.
Nachomít se ke mně zrovna, když jsem máchala rukou s hořící cigaretou,
a tak se stala malá nepříjemnost, že jsem mu propálila do bundy díрку.
Jenom takovou malinkou, ale moh se z toho zbláznit.
"Dal bych si pivo," řekne Grosch, když dojí.
"Nejdřív umejte nádobí, vyluxujte a vyneste koš," pronese vážně Mářa.
Všichni se po ní udiveně otočí.
"To sou ženský práce," prohlásí Tomáš, zapne televizi a rozvalí se na pohovce.
"Já sem taky vychovanej k jinejm činnostem," přidá se Sloup.
"To, holky, zvládnete samy. Budem vám držet palce," zasměje se Grosch.
"A to pivo?" vzpomene si Jenny.
"To pivo je mámy, která se na něj strašně těší, až se vrátěj s tatíkem od babičky.
Takže si musíte nechat zajít chuť," řeknu nevraživě.
Domácí práce však nevykonává nikdo. Přesuneme se všichni do obýváku
a díváme se na nějaký film o mimozemšťanech. Jedinej, koho to baví,
je Jenny. Alespoň podle výrazu jeho obličeje, který zaujatě sleduje přestřelku
dvou mimozemských civilizací, střetávajících se v nenávislné válečné atmosféře.
"Dejte tam rači krasobruslení," navrhne Adéla, ale nechytá se. Jelikož naše
domácnost postrádá televizi s dálkovým ovládáním, nikdo není ochotnej
zvednout svůj líný zadek a přepnout program.
První se zvedá Ivana se slovy, že je s náma nuda a že rači pude.
"Chceš doprovodit?" zeptá se Jenny, ale nečeká na odpověď a poslušně
si jde pro kabát.
"Tak se mějte," rozloučí se pak.
"Ten Jenny je takovej trouba," prohodí Tomáš, když za sebou zavřou dveře.
"Nepomlouvej," okřikne ho Mářa, "když jí má rád,"

"Pro mě je to trouba. I ostatní kluci maj takovejhle názor," vede si dál svou.

Další odchází Grosch se Sloupem a s Adélou. Poslední zůstává Tomáš.

"Nechtěl bys taky vypadnout?" navrhnou mu, protože mám spoustu práce a jsem si absolutně jistá, že on není z těch, který by mi byli ochotni pomáhat.

"Proč? Vadím ti snad?"

"Jestli mám říct pravdu, tak jo. Ráda bych něco taky udělala,"

"Vykašli se na nějakej blbej úklid," poradí mi. Dostávám vztek.

"Naši se za chvíli vrátěj a jestli to nevíš, tak moje máma tě zrovna nemiluje.

A tady je takovejhle bordel."

Začínáme se hádat. Pekelně. Taková hádka mezi náma už dlouho nebyla.

Tomáš našťavaně praskne dveřma. A je klid.

"Konečně 's ho vykopala," poznamená ségra, "já ho tak nesnáším."

"Ty buď taky ticho!" vyjedu na ní. Najednou jsem pohádaná s celým světem.

Jenom pro to, že se spolu s Tomášem v ničem neshodneme.

Nehodíme se k sobě. Každý má jiný názory, jiný koníčky, jiný zájmy.

Jsmo naprosto rozdílný. On třeba vůbec nečte. Když se s ním chci bavit o

nějakých nových knížkách, tak mě znechuceně přeruší, že to ho nebaví.

Když mu navrhnou, že bysme mohli vyrazit někam za kulturou, tak se zatváří jako otrávenej šváb. Ještě tak do kina na nějakej akční film. To zas neláká mě.

Nevím, jestli ho ještě miluju. Možná ho miluju, ale nerozumím si s ním.

Je to taková zvláštní láska. Jsem v ní málokdy úplně šťastná. Když se nehádáme,

tak se milujeme. Já si s ním vlastně ani nemám o čem povídat, zjišťuju

s naprostým zděšením. Předtím jsem si toho vůbec nevšimla. Asi proto,

že nám uzavřenej mír netrval nikdy moc dlouho. Vždycky do toho vlezlo

něco, kvůli čemu sme spolu nemluvili. Pak nás bavilo se usmířovat.

Ale teď bylo dlouho v našich duších hezký počasí. A tak se rozpršelo.

To je takový přírodní zákon, víte?

Nemyslela jsem si, že to bude tak špatný. Jenomže Tomáš se mnou

doopravdy nemluvil. Měla jsem pocit, že to není díky naší poslední hádce.

Ta byla nepodstatná. Znáám přece jeho povahu. Nikdy nebyl nijak urážlivej.

To spíš já jsem byla taková.

Ale teď mě docela přehlížel. Nejenomže mi nezavolal, ale když jsem mu volala

já, tak se nechal zapírat. Poznala jsem to, protože jeho malej bratříček

byl ještě nezkaženej a lhát moc neuměl.

"Já nevím, kde je," prohlásil nepřirozeným hlasem a zavěsil.

Dostala jsem parádní psychickou facku. A bolelo to. Přemejšlela jsem, co v tom

všem vězí. Možná si našel nějakou jinou holku, napadlo mě a rychle

jsem začala vytáčet Sickyho číslo.

"Ne. Já vo tom nic nevím. Ale sem rád, Káčo, žes zavolala.

Měli bysme se zas všichni sejít," řekl mi Sickyho hlas do sluchátka.

Slíbila sem, že o tom s holkama zauvažujeme. Ale měla jsem teď jiný problémy.
Pak jsem se konečně dozvěděla důvod Tomášova divného chování.
A mohla jsem za to zase já, samozřejmě.

"Tak jaký bylo rande s Groschem?" přivítám Máru, vracející se z noční toulky Prahou.
"Normální," zamumlala.
"A budete spolu chodit?" vyzvídala jsem dál zvědavě.
"Dej mi laskavě pokoj," odvětila Mára a hledala v ledničce něco k jídlu.
Když našla jenom krabici mlíka a poloprázdnou ramu, udělala kyselej obličej.
"Zas nikdo nenakoupil," postěžovala si.

"Já se ti divím. První rande s novou láskou a ty myslíš na jídlo."
"On není žádná moje nová láska, Kačenko."
"Takže to s ním doopravdy nezkusíš?" dotírala jsem dál.
"Ne. Nemá to cenu. Nebavím se s ním."
Pak se záhadně usmála.
"Víš, že mi volal František?" oznámí mi pak novinu.
"Co!" nechci věřit svým uším. Ale Mára kejvá souhlasně hlavou.
"Půjdeme spolu do knihovny. Potřebuje pomoci s výběrem nějakých anglických romanopisců ze začátku 20. století."
A pak ještě dodá jen tak mimochodem: "Davča mi vyprávěl něco na ten způsob, žeš mu vykládala jak chodíš s Fedákem jen tak z nudy. Že prej kdyby byl někdo jinej, tak mu dáš kopačky. A že Fedák po tobě šílí. A že ty ho máš plný zuby.
Je to pravda?"
Vzdychnu. Svítá mi. Nerada přiznám, že Grosch si bohužel nevymejšlel.
"Tak ti jenom oznamuju, že si s ním popovídal a všechno mu to řek,"
nezklame ségra mou zlou předtuchu.
"On to fakticky Tomášovi vyklopil?" chci se ještě ujistit.
"Jo. Přesně tak. A Fedák tě prej už nikdy nechce vidět. To ti vzkazuje."
A mám to. Asi si puďu hodit mašli. Zřejmě mi jiná možnost nezbejvá.
Protože někdo s tak nemožnou povahou nemá na světě co pohledávat.
"Proč si to prosimtě plácala?" zeptá se mě pak Adéla, když jí tu novinu oznamuju.
"Copak já vim? To je právě ten průser. Sem neskonale pitomá a nemůžu s tím nic dělat."
"Ale můžeš. Jenom se musíš trochu snažit. Někdy mi přijde, že se chováš jako holka, který nemůžu ani cejtit. Někdy seš hrozně bezvadná. Ale umíš se proměnit. Člověk neví, jaká vlastně seš."
A mám to. Puďu si hodit mašli. Vážně jiná možnost není.

Samozřejmě, že myšlenky na sebevraždu byly pouze pózou. Ani ve snu by mě nenapadla taková hovadina. A už vůbec ne kvůli Tomášovi. Najednou totiž zjišťuju, že mi vůbec nechybí. Kam se poděla má láska? Ztratila se. Už není? Já nevím ...
To je má věčná bolest.
Já nevím.

*"Naše lítost je mdlá a hříšnost houževnatá,
přiznání dáme si zaplatit víc než dost
a když laciný pláč z nás - hle - smyl špinavost
vesele hopsáme dál cestou plnou bláta."*

Ch. Baudelaire

Díváme se na televizi. Je kolem osmý hodiny večerní. Film vypráví o osudech rakouské císařovny Sisi a Franty Pepy Jedničky - jinak Franze Josefa, pod jehož nadvládou úpěla naše republika za Rakouska-Uherska. Alespoň podle učebnic a z přesvědčivých důkazů pánů Cimrmanologů, kteří to přece musí vědět.

Ve chvíli, kdy císař Franz obdarovává rozpačitou Sisi růžemi, někdo zazvoní. "Kdo to sakra votravuje?" řekne Mára znechuceně a s gestem nejlínější dívčiny na světě se pomalu zvedá a jde otevřít. Zaslechnu hlasitej smích a poznávám Adélu. Zvědavě vykouknu z pokoje.

"Co nám neseš?" řeknu na uvítanou.

"Zajímavou zprávičku," odpoví vesele Adéla, "máme přijít do EFKA. Budou tam úplně všichni kluci."

"Jaký myslíš? Grosche, Péšu atd nebo Říčaňáky s Jennym atd.?"

"No samozřejmě Říčaňáky," udělá Adéla vyčítavej pohled, kterej naznačuje, že kvůli Groschovi a spol. by se vůbec neobtěžovala.

"A ty tam chceš jít, jo?" prohodí Mára zdánlivě ledabylým tónem.

"Nejdřív sem dělala fóry, ale Sicky mě přemluvil," řekne Adéla a vypadá strašně spokojeně.

"Myslíš, že tam nebude Karolína?" zeptám se, abych jí trochu zpražila.

Jenom pohodí hlavou.

"Já nejdu," prohlásí ségra. Půl hodiny jí přesvědčujeme o tom, jak je důležitý, aby šla a ona nám půl hodiny vyvrací všechny naše argumenty.

"Od té doby, co sme spolu byli v knihovně, se mi neozval," hodlá zakončit naši diskusi.

"A jak se choval?" vyzvídá Adéla, která o nynější situaci není dostatečně informována.

"Blbě," řekne Mára a nám je to jasné.

"Jako kámoš?"

"Jakoby nic?"

Ségra kejvne hlavou a zmizí v pokojíku.

Rychle se upravuju. Zrcadlo je dnes mým nepřítelem. Vypadám nějak divně.

A mám na bradě bed'ara. Ach jo, do kdy proboha? Jak dlouho se na mým obličej

Budou dělat tyhle pubertátský pupínky? Asi mě budou trýznit dosmrti.

Budu taková bed'aratá stará bába. Zasměju se té představě, protože je legrační..

Legrační pro člověka, kterému je dvacet a nějaký stáří mu připadá tak vzdálený jako ... jako. Nevím, ale prostě vzdálený.

"Tak dělej," popohání mě Adéla s pohledem na hodiny, "už sme tam měly dávno bejt."

"Dyť už sem," uklidním jí a rychle vyrážíme. Venku je strašná zima. Ledovej vítr.

Fučí kolem našich uší a nemíní ani na chvilku zmírnit svůj řádění.

"Ještě, že mám tu šálu," libuje si kamarádka a ještě víc se zachumlá do huňatý strakatý šály, kterou dostala k vánocům a neměla z ní vůbec žádnou radost.

"Teď bodne, co?"

"To si piš. "

Vzadu u nejdelšího stolu v klubu sedí známý tváře. Vidím Jacka, Sickyho, Hrbu, Jennyho, Šamana... a nějaký holky. V jedný z nich poznávám Karolínu.

Druhá holka je mi sice nějak povědomá, ale nic víc. Nevzpomínám si,

kdy sem ji zahlídla. Karolína má na hlavě čepici. Zřejmě se domnívá, že vypadá zajímavě.

Tomáš se mezi sedícími nenachází. Adéla tvrdila, že má stoprocentně přijít.

Asi mu do toho něco vlezlo, napadne mě, ale neuklidní.

"Vidiš, že jí má s sebou," řeknu potichu Aděle, která se tváří jako čert, kterej právě přišel o hříšnou dušičku.

"Usměj se přece," pobídnu jí a myslím to v tom nejčistším úmyslu.

Ale Adéla má najednou vztek. A já jsem první po ruce.

"Dej mi pokoj, nemám ani trochu náladu na nějaký culení. Von má tu krávu vedle sebe. A proč mě teda ...?" nedopoví, protože jí to dojde.

"Já pořád zapomínám na to, že sme teď jenom kamarádi," řekne pak hořce.

A usměje se. Taky hořce.

Ale to už nás kluci zahlídnou a radostně zamávají. Sicky se usmívá jako měsíček v úplňku.

Hrb má nějakýj nověj sestřih. Docela mu to sluší. Díky nový image teď připomíná Johnyho Rottenu ze Sex Pistols, což mu ihned sděluju.

"Fakt, jo?" zeptá se polichoceně.

"Tobě to dneska taky sekne ,mámo,'" překvapí mě Jack.

Můj názor se totiž trochu odlišuje.

"Ta kombinéza, cos měla minule, to byla hrůza," neodpustí si zkritizovat

moje šaty, o kterých jsem přesvědčená, že mi dokonale padnou a sluší.
"To není žádná kombinéza, Jacku," opravím ho opatrně, "to jsou pěkné zimní šaty.
A ne zrovna nejlevnější, takže si příště odpusť pronášet své amatérské názory,"
"To je fuk, jestli šaty nebo kombinéza, když to vypadá jako pytel,"
"O otázce oblékání se fakt bavit nebudeme, synáčku. Seš moc mladá a
hloupej," ukončuju rozhovor se svým velkým "Dítětem" a prodírám se davem
směrem k baru.

Uprostřed cizích tváří a neznámých lidí zahlídnu blondátý vlasy na ramena.
A vím komu patří. Poznám ho okamžitě. Stojíme úplně blízko sebe.
Čekám, až se otočí.

Konečně. Střet dvou pohledů. Zatváří se chladně. Nepozdraví. Taky mlčím.
Přitočí se k němu nějaká holka. Má pihovatej obličej a umaštěný černý vlasy.
Normální flundra. Obejme ho kolem krku. Nechá si to líbit.
Posměšně si mě změří. Dělán, že jsem zaujata rybičkama v akváriu na pravý straně
od baru. Veliký sumec s obrovskými vousama mě nepřátelsky pozoruje.
Okamžitě dostává jméno. Akorát mu chybí blondátý vlasy. Akorát mu chybí
lidskej hlas.

"Feďáku, protivnej," myslím si a sleduju dál toho sumce, kterýho přestávám
bavit a lhostejně odplouvá do druhýho kouta svýho skleněnýho jezera.
"Tak co si dáš?" zeptá se mě u výčepu Standa a zřejmě se neptá poprvý.
"Nejsi náhodou zamilovaná?" zeptá se mě ten druhý barman, kterýho neznám.
"Jaks to uhod?" řeknu a odcházím s kelímkem pryč. Tomáše už nikde nevidím.
Zamyšleně si sedám k Jennymu a Ivaně. Výjimečně se nehádají.
Ivana se tváří spokojeně, Jenny kouří a upíjí sodovku.
"Ses dal na bublinky?" zeptám se, abych něco řekla. Ale vůbec mě to nezajímá.
"Jeníček nepije, aby mě moh podpírat, až se vožeru. Abych sebou někde
nesešla jako posledně," odpoví mi pohotově Ivana a napije se vína.

"Ty bys taky neměla," pokaráá jí Jenny a Ivana se jenom zasměje.
"Až zas budeš blejt, tak si pozvi někoho jinýho, kdo ti bude strkat prst
do krku," prohlásí ještě Jenny.

Ivana se opilecky pochechtává a zřejmě se výborně baví.
Přichází Tomáš. Sám. Flundra nikde. Mám z toho radost? Nevím.
Zatvářím se okamžitě nad věcí. Ale je mi to stejně málo platný,
protože se na mě ani nepodívá.

"Poposedni si kousek, Jacku,"

"Máš místo vedle Káči, ne?"

Takovej pohled se jen tak nevidí. Jakobych byla slizskej had nebo co?
No, dobře, chlapečku! Já se před tebou plazit nebudu. Mám totiž narozdíl
od toho hada nohy, víš?

"Vona tě neukousne, dědku," vmísí se do toho Sicky a obejme svojí
Bublinu, která se zatetelí blahem a láskyplně se na něj podívá.
Tomáš tedy sedí vedle mě a tváří se znechuceně. Nemám náladu to trpět a zvedám se.
Bloudím sama po klubu a není mi nejlíp. Tohle se už nikdy neurovná,
myslím si a vzápětí se má doměnka potvrzuje, protože vidím Tomáše odcházet.
V pase drží tu černovlasou holku. Ještě se za mnou ohlídne. Nevím, co si mám
tom pohledu myslet. A je mi to jedno. Tatam je má lítost. Jdu se opít.

Jdu se mu pomstít. Jdu na věc. Jdu udělat něco hrozně zlého, co se nemá.
Jdu další cestou do Pekel. Jdu a neohlídnu se, protože kdybych se ohlédla,
musela bych se vrátit. Viděla bych svou Bídu.
A ani jsem neplakala. Neměla jsem proč plakat. Nikdo mi nechtěl odpouštět.
Nikdo mi nedal poslední šanci. Nikdo mi neřekl, že to se mnou ještě jednou zkusí.
Nemám slzy. Vyschly. Zbyla jen Zlost a Zlost a Zlost a Hříšnost. Jaká hříšnost.

Hádáme se. Kluci tvrdí, že jsme se změnily. My tvrdíme, že se změnili oni.
Tomáš má děvky, Sicky se rozchází s Karolínou, Fráňa nemluví s Terezou.
Adéla se snaží bejt milá, ale nedaří se jít to. Mára se na Františka ani nepodívá.
Jenny nám tvrdí, že se šíleně vnucujeme. Ivana se s ním hádá do krve
a snaží se mu to vyvrátit. Šaman nás všude pomlouvá. Jack se zamiloval
a na nás všechny zvysoka kašle. Hrb se snaží bejt pořád kámoš,
ale nejde mu to. Hádáme se. Prej jsme poslední dobou nemožný (Tomáš),
prej si necháme všechno líbit (Franta), prej bysme si měli rozmyslet všechno,
co pláceme (Šaman), prej se nemam chovat jako DIDY (Tomáš) atd atd....
Kašleme na ně.
Možná maj v něčem pravdu. Možná jsme vážně překročily míru.
Chceme je za každou cenu. A to oni přece musej poznat.
A musej náma pohrdat. Tatam jsou časy, kdy nás měli rádi, kdy nás snad i milovali,
kdy jsme pro ně byly jiný a lepší než ostatní holky, kdy nás obdivovali,
protože jsme byly svý. Jsou dávno pryč ty dny, kdy mi Tomáš šeptal do ucha,
že chce jenom mě a jenom mě a jenom mě. Pořád. Napořád.

Je mi to tak líto, ale nedá se to zastavit. Teď se to nedá zastavit.
"Jedinou šanci vidím v pauze," prohodila Adéla a napila se z půllitru.
Pivo nebylo ani trochu dobrý. Mělo divnou pachut' a mísila se v něm
lhostejnost špinavých výčepních stolů s naší pohřební náladou.
"Já taky," řekla Mára.
"A já s Jennym?" zeptala se Ivana.
"Ty si dělej, co chceš. Miluje tě, přece. Tak jestli ho máš ještě ráda,
tak si žádnou pauzu dávat nemusíte," řekla Adéla.
"Jenže já nevím, jestli ho mám ráda," namítla Ivana a zamyslela se.
"To musíš vědět," prohlásila Mára.
"Právěže nemusím. Někdy ho mám plný zuby a nejrači bych se na něho vykašlala.
Ale někdy jsem ráda, že je se mnou a rozumím si s ním a je mi fajn. Já to nechápu.
Asi sem blbá."
"To je normální," řekla jsem já potichu.
"Ale zamilovaná už nejsem. To rozhodně nejsem," řekla Ivana a my jsme věděly,
že nelže.

Honza byl vysokej, tmavovlasej kluk, takovej ten typ, o kterých se tvrdí, že je "hezkej". Měl hnědý oči a chytrou hlavu. Měl úspěchy u holek, měl vzdělání, měl obdiv. A přece se mi nezdálo, že by byl kdovíjak šťastnej. Seznámila jsem se s ním v hospodě *Na Kačabce*, který místní říkali zkráceně: *Káča*. V létě tam bylo strašně prima, sedělo se venku u stolků pod kaštanama, dělali se ohně a pekla se kuřata, hrálo se na kytaru, tancovalo a zpívalo. Honza perfektně zpíval a ještě perfektně hrál na kytaru. Byl nejuznávanějším šoumenem místních děvчат. Předháněly se, aby získaly jeho náklonnost, byť jen na krátkou chvíli. Takže byl Honziček taky dost nafoukanej a jen tak s někým se nebavil. Ani s náma ne. Vždycky kolem mě, Adély a Máři prošel jako ten nejnamyšlenější idiot a my jsem propukaly v záchvaty smíchu.

Vrhnul na nás nenávisťnej pohled a šel dál. A my jsme se mohly potřhat, jak je nemožně blbej. Nelíbil se mi. Nelíbil se mi, protože nemám ráda hezouny. A nemám ráda obletovaný hezouny. Nemám je ráda, protože si myslí, že jim patří všechny holky světa. A myslí si, že je to hrozná nuda. Láska a takový věci. A protože si myslí, že dostanou úplně každou, na kterou se jenom podívaj.

Ten den byly Čarodějnice. Stmívalo se. Kluci rozdělali oheň. Pilo se pivo. Bylo veselo. *Na Káče* se sešli jenom stálí návštěvníci z okolí. A my. Kolem ohně pobíhaly malé děti, protože jim rodiče výjimečně povolili odložit spaní až na pozdější dobu. Jsou přece Čarodějnice. "Holky, kterou máme upálit jako první?" volá na nás Stenly, jedno z dvojčat, který patřili do naší Kačabácký partičky. Druhý dvojče, o dvacet minut starší, se jmenovalo Marek. Byli si hodně podobní, ale našťěsí nosili jiný účesy, takže jsme je bezpečně rozeznávali. Stenly měl dlouhý vlasy na ramena a Marek měl na hlavě takovej ten sestřih, kterej nosí příznivci metalu na venkově. Oba dva byli blondáci s modrýma očima a celkem ušli. Stenly měl zájem Adélu a Marek pokukoval po mě. Ale byl našťěstí hodně nesmělej, takže si nic nedovolil. Spokojil se s pohledama, který na mě vrhal každých pět minut a s různějma úsluhama, kterýmiž jsem nepohrdala. Stenly měl drsnější povahu a Adéla se mu nebránila. Třetí kluk se jmenoval Pavel, ale říkalo se mu "Hlízák". Proč, to už nikdo nevěděl. Byl nejstarší, nosil kolem hlavy uvázaný šátek a vypadal jako tvrdý rocker. Ten našel zalíbení v mé sestře. Nevěděla jsem o Máře, jestli jeho city opětuje. Nikdy jsem se v ní nevyznala. Takže jsme byly všechny tři zadaný a možná by se dalo říct, že i šťastný. Ale to byste se spletli. S klukama nám bylo dobře, ale nic víc. Šílenství zažívající se Sickym a spol., výbuchy krásných sopek a pádů do hlubokých propastí, výkřiky srdce a bušení v mozcích...v žádném případě!!!

Byli na nás hodní. Byla s nima legrace. Nenudily jsme se. Kluci nás obletovali.

Cítili jsme se jako bohyně. Měli jsme jistotu, že nás mají rádi. Měli jsme jistotu, že naše přítomnost je žádaná. Bavily jsme se. Dalo by se říci: pohoda. Ale nebyla to taková pohoda. Mně něco chybělo a Adéle to chybělo a Máře to určitě taky chybělo. Jenomže to něco uletělo a už se to nedalo chytit. Musely jsme se s tím smířit. Nemluvily jsme spolu o Nich. Už nikdy jsme se o nich nezmínili. Bylo to Tabu, které se nesmělo překročit. Byl konec. S Nima. Byl konec. Alespoň jsme si to v ten čas myslely. A bolelo nás to, ale nemohly jsme o tom mluvit.

Ten den tedy byly Čarodějnice, všude lítaly jiskry z ohně, všude byla cítit vůně připálených buřtů a chlebů. Byly jsme ve výtečný náladě. "Pojte skákat přes voheň," napadlo mě. "Tak začni," řekla Adéla. "Ale my ti pak ty šaty hasit nebudeme. Necháme tě uhořet," řekl Hlízák. "To by nebyl špatnej nápad," zaslechla jsem za sebou známej hlas. Ohlídla jsem se. Stál tam Honza. Měl na sobě bílej rolák a dost mu to slušelo.

"Tak já teda jdu," řekla jsem a čekala, že mě budou přemlouvat, abych neblbla. Najednou jsem totiž neměla takovou odvalu. Najednou jsem si nebyla tak jistá, že mi moje dlouhý šaty vážně nechytanou. Oheň šlehal dost vysoko a vypadal nebezpečně. "To bude podívaná," liboval si Stenly a vůbec ho nenapadlo mě prosit, abych zůstala s nima a nevydávala své tělo v šanc plamenům. "Neskákej," přitočila se ke mně malá holčička v ušmudlaným tričku a vytahaných tepláčkách. "A pročpak?" zeptala jsem se celá šťastná, že alespoň někdo se o mě bojí. "Můžeš spadnout do ohně a spálit se. Je to nebezpečný. Říkala to máma," odpověděla malá a chytla mě za ruku. Vděčně jsem se na ní podívala a rozhodla se, že své skákací umění předvádět nebudu. "Bojíš se, co?" ozval se Honza, kterej stál pořád někde za mnou a nehodlal se vzdálit a jít si za svýma kamarádama a obdivovatelkama. V tu chvíli jsem věděla, že prostě skočit musím. MUSÍM. I za cenu, že tam fakticky spadnu. "Tak se dívejte," řekla jsem. Dívali se. Na vysokou holku v dlouhých černých šatech, která dostala bláznivej nápad. Dívali se a viděli. Viděli, jak se to tý holce podařilo. Bez úrazu zvládla ještě několik skoků a pak prohlásila, že jí to už nebaví. "Dobrá!" komentoval můj výkon Stenly. Marek se na mě jen usmál a Honza ... Honza, kvůli kterému jsem to vlastně celý absolvovala se někam zdechnul. Normálně se vytratil, vypařil, zmizel. Nikde jsem ho neviděla. Nebyl ani v hloučkách svých známých a neseděl ani u svýho oblíbenýho stolu. Cítila jsem se zklamaná, ale nemohla jsem se svýma myšlenkami zabývat příliš dlouho, protože se ke mě připlétla znovu ta mrňavá holka a držela se mé ruky jako klíště. "Jak se menuješ?" navázala se mnou rozhovor. Když se dozvěděla mé jméno, popotáhla, ušmudlanou ručkou se pohrabala v nosíku a prohlásila, že je Monika. Tak jsem měla novou kamarádku, která mě ve svý dětský dušičce obdivovala. Nehnula se ode mě na krok a kluci se mi smáli.

"Od kdy seš opatrovnice zbloudilejch dítek?" zeptal se mě Hlízák.

"Hele, nech jí bejt!" zastala se mě Monika, pustila se mý ruky a výhrůžně si stoupla před vysokýho kluka v modrým šátku s lebkama. Ani trochu se nebála.

"No, když má takovouhle ochranku, tak to od vás ruce pryč, dámy!" zasmál se Hlízák a hledal po kapsách cigarety.

"Pot' od těch kluků pryč," pošeptala mi Monika do ucha, "oni sou blbý.

Já tě seznámim se svojí mámou, jo?" Co jsem měla dělat? Adéla se Stenlym si něco povídali, Hlízák blbnul s Márou, Marek seděl zamračeněj u stolu a popíjel s nechutí zvětralý pivo, pár kluků, který jsem znala jen od vidění začalo zpívat přiblblý hospodský písničky ... Najednou mě to táhlo jinam.

"Tak pot'," vedla mě Monika směrem ke skupině ženskéjch a chlápků, kteří se něčemu hlučně smáli.

"Mami, to je Káča. Vona je ta, co skákala přes ten voheň, víš?" obtátila se má nová přítelkyně na jednu ženskou v červeným triku, která se smála ze všech nejvíc.

"To sem ráda, že se mi o Monču staráte. Jinak by musela do postele.

Já na ní tady nemám čas, chápete," řekla ta ženská a dál se věnovala svý zábavě.

"Máma je veselá, vid'?" zeptala se Monika, ale znělo to smutně. Pak někoho uviděla a celá se rozzářila. Já jsem přicházející postavě ve tmě nevěnovala pozornost.

"Ahójí!" křikla Monika, "Honzó!!! pocem!!!"

Přišel k nám loudavým krokem a zatvářil se lhostejně.

"Znáš Honzu?" Monika se zřejmě rozhodla, že mě seznámí se všema svejma známejma a příbuznejma.

"Jo," zamumlala jsem a chtěla jít pryč.

"My se známe?" zeptal se Honza a dělal překvapenýho.

"Mám takovej dojem," ušklíbla jsem se.

"Já se s čarodějnicema moc nepřátelím."

"Já taky nejsem tvoje přítelkyně."

"Čarodějnice já upaluju," řekl a jeho hlas zněl varovně.

"Opravdu?" řekla jsem a můj hlas zněl uštěpačně.

Monika stála vedle nás s otevřenou pusou. Zřejmě nechápala. O co těm dvěma jde?

"Nehádejte se," vmísila se do našeho "rozhovoru".

"Kdo se hádá?" zeptal se Honza

"Vy," řekla rázně malá.

"Ale, Moničko, to je jenom taková diskuse dvou dospělejch, to ty nemůžeš chápat v tom svým maličkým mozečku," řekl Honza v roli světáka.

"Honzo, já tě takovýhleho neznám. Proč seš takovej divnej?" zeptala se Monika, zřejmě svým velkým kamarádem značně zklamaná.

"Dyť je takovej pořád," neodpustila jsem si.

"Ty toho víš."

"O tobě náhodou dost."

"Poslouchám."

"Mně se nechce mluvit. Zrovna teď a zrovna s tebou."

Honza pak neřek ani slovo a chytnul mě do náruče. Kráčel pomalu směrem k ohni,

ze kterýho šlehalý plameny obrovských rozměrů, protože právě dostaly nažrat několik polen, co tam hodili kluci. Nemluvil a docela klidně se postavil před oheň.

"Co chceš dělat?" zeptala jsem se taky klidně, "upálit čarodějnici?"

"Víš, co je dneska za den? Tak co asi jinýho?"

"Upozorňuju tě, že čarodějnic se oheň ani nedotkne,"

"Vyzkoušíme to."

Pomalu mě spouštěl dolů nad plameny. Docela jsem znejistěla. Přece není tak ožralej. Nebo jo?

Přestala jsem se lehkomyšlně usmívat a v očích se mi asi objevilo něco jinýho než vyrovnanost a klid.

"Nech jí, Honzo!" přihnala se k nám Monika na poslední chvíli.

Postavil mě na zem a šklebil se. Myslel si, jakej je borec. Myslel si, že jsem se vážně bála.

"Mělas nahnáno, čarodějko, co?" zeptal se a najednou se usmíval.

Oheň dohořival. Monice se únavou zavíraly oči. Na nebi svítily hvězdy. Cítila jsem je v sobě. Ty hvězdy. Honza stál kousek vedle a neustále mě pozoroval. Nemohla jsem se ubránit něčemu, co mne v tu chvíli celou uchvátilo. Nemohla jsem se tomu bránit anebo jsem se bránit nechtěla. Kdo ví? Zapomněla jsem na Tomáše a mé srdce bušilo. Bušilo tak, až mi způsobilo závratě.

Oba dva jsme věděli, že se mezi náma něco rozežhnulo. Něco, co se ukrývalo v tom ohni a v celém dnešním večeru. Oba dva jsme věděli, že se navzájem chceme, ale oba dva jsme byli příliš hrdí na to, abychom si to přiznali.

Alespoň sami sobě, když už ne jeden druhému.

Zvedla jsem se ze židle a chtěla odejít. Chytil mě za zápěstí.

"Kampak?" řekl jenom a přitom se mi pořád díval tak upřeně do očí.

"Pryč. Už mě to tu nebaví. A ty ze všeho nejmní," odpověděla jsem drze.

"Chybí ti vzrušení, co?"

Mlčela jsem. Pustil mojí ruku.

"Tak běž," prohodil směrem ke mně, ale už se na mě nedíval.

"Taky že du," zamumlala jsem, ale vůbec se mi nechtělo.

Jenom jsem najednou nevěděla, co si mám počít se svým srdcem.

Nevěděla jsem, jak bych ho mohla zkrátit. Aby mlčelo. Aby náhodou neprozradilo, že jsem se chytila do jeho pavoučích sítí, který uměl tak dokonale roztahovat.

Nechtěla jsem být přece jako ostatní holky. Nebyla jsem jako ostatní holky.

Svou náklonnost se mi přece podařilo zamaskovat.

Když jsem byla vážně na odchodu a když mě Honza začal provokativně ignorovat, přirátla se Adéla, Stenly, Mára, Hlízák, Marek a ještě nějakí další kluci, který jsem neznala. Začali něco hlasitě pokřikovat. Z jejich nesouvislých výkřiků a huhlání se mi podařilo zjistit, o co jim jde. Měli neobyčejnej nápad táhnout dnešní akci až do rána v Honzově bytě.

"Uděláme perfektní mejdáč!" řval mi do ucha Hlízák a šermoval kolem sebe rukama.

"Hm. Tak si to užijte," řekla jsem a nepřála jsem si nic jiného, než aby jsem se taky zúčastnila onoho "perfektního mejdáče".

"No počkej, ty deš taky, ne?" zpozorněla Adéla

"Jo. Proč bys nešla?" zeptala se mě má sestra.

"Protože než bych šla k němu," ukázala jsem na zmíněnou osobu, "tak to rači do nějakýho houmlesáckýho sídliště,"

"Taky tě nikdo nezve," odsekl Honza a zatvářil se pekelně našťavaně.

"A vůbec nikoho. Jestli bych si chtěl někoho nacpat do bytu na nějaký tah, tak s výjimkou těchhle kočiček,"

"To myslíš jako nás?" zeptala se Adéla výhrůžně.

"Jaks to uhdla?" odpověděl Honza uštěpačným tónem.

"My se ti nevnučujem. S tím přišli kluci," vyjela na něj Mára.

"Neblbněte a pojte," řekl Marek polohlasně.

"Vy eště neznáte Honzu, holky, von když někoho šileně moc chce vecpat do svýho bytu, tak dělá fóry. Takovýhle blbý fóry. De se!" řekl Hlízák, chytl Máru za ruku a vykročil.

Pomalu jsme se loudali za ním. I já.

Otevřela nám nějaká holka v džínový sukni a s utěrkou v ruce.

Když nás spatřila, vypadala překvapeně.

"Co tak čumiš?" vyjel na ní Honza a hrnul se dovnitř.

"Říkals přece, že přijdeš sám a ... , " řekla ta holka hlasem, kterej hrozil výbuchem pláče nebo vzteku.

"Můžu si říkat co chci. Zvlášť tobě," nebral jí Honza a pohodil boty ledabyly do předsíně.

"Já tady uklízím jako blbec, meju po tobě nádobí, a ty tohle," řekla zas ta holka a měřila si nás nenávisným pohledem.

"Buď ticho, Jaruno," ozval se Hlízák a rozvalil se na pohovku, "měla by ses přestat ztrapňovat."

Honza se jenom ušklíbnul.

"To je taková kámoška," objasnil nám, protože jsme asi vypadali dost nechápavě.

"Jo, kámoška?" zachechtal se Hlízák a nacpal si do pusy plnou hrst buráků, který našel na stolku.

"Já to domeju a puđu," řekla Jaruna a odešla zpátky do kuchyně. Šla jsem za ní. Zajímalo mě, jaký k Honzovi chová cit. Ale na mateřskej to nevypadalo. A o kamarádství taky pomlčím.

"Proč se k tobě tak chová?" zeptala jsem se, když jsme spolu osaměly.

"Co je ti do toho?" utrhla se a dál se skláněla nad holdou špinavýho nádobí.

"Protože já ho absolutně nesnáším. Je to takovej nafoukaný mizernej hajzlík," řekla jsem a čekala, co na to. Chytl se.

"Jak to o něm můžeš tvrdit? Znáš ho vůbec? Seš nějaká coura, kterou sotva zná a kterou si natáh do bytu. Nic víc. Já jsem jeho holka. Dlouholetá přítelkyně, abys věděla. Miluje mě."

"Hm. Tak to je výbornej herec," prohodila jsem

"Proč myslíš?"

"Vypadalo to tak, že tebou pohrdá," řekla jsem zamyšleně. Nemyslela jsem to

nijak zle. Jenom jsem se chtěla dopátrat pravdy. Jak to mezi nima doopravdy je. Celá se sesypala. Začala brečet. Mlčela jsem, protože nebylo třeba cokoli povídat. Pohládila jsem ji. Ucukla. Obrátila na mě uplakaný oči. Nebylo v nich nic přátelského.

"Co sem vůbec lezete?" zasyčela na mě.

"Nevěděli jsme, že tu seš," ohradila jsem se a začala se cejtit jako vetřelkyně.

Jako někdo, kdo něco pokazil.

"Tak koukejte vypadnout," nakázala mi. Málem jsem už byla odhodlaná k odchodu.

Protože mi bylo tý holku líto. Bylo vidět, jak moc zbožňuje toho kluka, kterej

Způsobil, že se mí srdce ozval, ale nic víc. Já jsem ho nemilovala.

Byla to jen erotická touha. Nebo nějaká jiná touha.

Ucítila jsem za zády lidský tělo. Otočila jsem se. Honza. Chtěla jsem se tiše vytratit.

Chytnul mě za ruku.

"Vypadni," řekl Jaruně a znělo to tvrdě. Neřekla ani slovo, sebrala si nějaký

věci a práskla dveřma. Zůstali jsme s Honzou sami.

Stáli jsme docela blízko sebe.

Slyšela jsem, jak dýchá. Slyšela jsem, jak dýchám já. Potom mě objal horečnou touhou a já jsem se nebránila. Líbal mě mlčky. Dlouho.

Pak jsem se konečně vzpamatovala, a odtrhla ho od sebe.

"Co to bylo za holku?" zeptala jsem se. Začal mi vysvětlovat, že to je jedna dlouholetá známá, která je do něho beznadějně zamilovaná. Přiznal se, že s ní někdy spí. Protože to nemusel přiznávat, ocenila jsem to. Začal mi vyprávět, jak je nešťastnej.

Potom jsem mu půjčila své tělo. Neřekla jsem mu, kdy mi ho má vrátit a on se neptal.

Léto 1995

Přes slzy jsem skoro neviděla. Utíkala jsem od něho a nevšíkala si lidí kolem sebe.

Rychle jsem nastoupila do metra a nejrači bych se vygumovala z celého toho pitomého světa. Pršelo. Byl červen, ale mě byla zima.

Měla jsem promoklý šaty a taky promoklou duši jsem měla ...

Někdo mi poklepal na rameno. Kdo to votravuje? Bože, ať mě všichni nechají.

Prudce jsem se otočila. Málem jsem se srazila s Tomášem.

Nejdřív jsem na něj nechápavě zírala. Pak jsem si rychle utřela oči.

Hlavně, ať se na nic nevyptává, myslela jsem si a srdce mi zas v těle skákalo jako šílený. Proč mám takové srdce?

"To je náhodička," řekl Tomáš, kterýho jsem neviděla snad milión let.

Nebo jenom pár měsíců?

"Jak se máš?" zeptala jsem se takovou tu úvodní větu, kterou si nikdo neumí odpustit.

Pokrčil rameny: "Tak nějak. Různě. Někdy dobrý a jindy...," mávnul rukou.

"Hm," udělala jsem a mlčela. Nevěděla jsem najednou, co říct.

"Nechceš někam? Pozvat třeba. Třeba ... na něco. Někam," vykoktal Tomáš po dlouhým oboustranným mlčení.

"Já teď vystupuju," řekla jsem.

"Pudu s tebou."

"Co kluci?"

"To víš, každý má své zájmy. Sicky dělá hlavního účetního a dost si polepšil s prachama, Jack se rozešel s tou svojí kostí, Fráňa s Terezou se pořád rozchází a dávají dohromady, Šaman našel zalíbení v nějaký američance ...,"

"A ty?" skočila jsem mu do řeči. Mlčel.

"Od té doby, co sme se rozešli ... Nikoho nemám,"

"Ale máš. Holky na jednu noc."

"No a co?"

"Nic. Jenom, že jsem to slyšela."

"Od Jennyho?"

"Od Jennyho. A od Ivany."

"Voni to spolu táhnou už dlouho, co?"

"Docela jo," souhlasila jsem.

"Pročs brečela?"

"To je dlouhý vyprávění."

"A nechceš mi to říct?"

"Proč zrovna tobě, Tomáši, nevíš?"

"Protože jsme jeden čas k sobě měli dost blízko."

"Ale ten čas je pryč."

"Ale moh by se vrátit."

"Jak to myslíš?"

"Tak jak to říkám." Stáli jsme před domem, kde jsem bydlela.

Netrpělivě kopal do šutříku a čekal, co odpovím. Dlouho jsem se rozmýšlela.

"Možná bysme se mohli vidět. Všichni," zdůraznila jsem to slovo "všichni", protože jsem si nesobecky vzpoměla na své nejlepší kámošky. Tedy na Adélu a mou sestru.

"Když všichni, tak všichni. Myslel jsem, ... kluci mysleli, že už nás nechcete v životě vidět,"

"Vypadalo to tak. Chovali jsme se nějak nemožně. My i vy,"

"Fakt jo. Asi sme potřebovali nějakou dobu se nevidět."

"Možná nám to prospělo."

"Možná," řekl Tomáš a rozloučil se.

Sotva jsem vešla do bytu, rozdrnčel se telefon. Věděla jsem, kdo to bude.

"Omlouvám se," slyšela jsem ve sluchátku Honzův pokorný hlas. Nic jsem neřekla a sluchátko položila. Pak jsem ho znovu zvedla. Ozval se monotónní telefonní tón. Chvilí jsem mu naslouchala jako nějaký pěkný melodii. Přemýšlela jsem.

Měla jsem v hlavě kolotoč. Všechno se to točilo. Honza, Tomáš, kluci z Kačaby, naše stará banda. Připadalo mi to několik století, co jsme je neviděli.

A přitom to bylo docela nedávno. Nevěděla jsem, jestli se raduju z toho, že je zas uvidím. Možná už v nás žádné žár není.

Všechno bylo spáleno a nového nebylo nic objeveno.

Úplně krásnej den. Sluníčko svítilo jako blázen, oblohu nepostihnul ani jeden šedivej obláček Lidi na ulicích se smáli, že je léto. Kluci byli jenom v kraťasech a trikách a my taky. Vypadali jsme jako výborně sehraná banda. A byli jsme výborně sehraná banda. Fráňa měl bílý triko a orvaný džínový kraťasy pod kolena, Jenny se voháknul do černýho, Sický na sebe hodil tričko s nápisem "SEPULTURA", Tomáš měl svý oblíbený černobílý s nápisem "BLACK DEATH", Šaman si oblíknul triko s černošedivejma cákancema, Lolo nedal ani dnes dopustit na svojí motorkářskou vestu, Jack se ustrojil do tmavomodrýho trika s nesrozumitelnýma heslama a Hrb vytáhnul nějaký stoletý tričko, který se pyšnilo dvoumetrovou dírou na zádech. Adéla vypadala jako šestnáctiletá rockerka, Mářa jako sedumnáctka v triku po starším bráchovi a já jsem se v oblečení shodla s naším Františkem. Vyrazili jsme na finskou kapelu "WALTARI", kterou jsme všichni brali. Lidi kolem nás se určitě mylně domnívali, že jsme tlupa pubertáčekých teenagerů. Vypadali jsme tak.

V hale bylo narváno k prasknutí. Kolem šílená spousta lidí. Dobřejch lidí, jak my říkáme. Samí vlasatci ve volných trikách a s náušnicema v uších, v nosech, v obočích a všude možně na těle, což samozřejmě vidět nebylo. Pozdravili jsme se s několika známejma, prohodili pár slov a rvali se dál kupředu, kde se houfovalo nejvíce lidu, takže jsme se mohli snadno dovtípit, že se tam nachází výčep s lihovinama a pivním mokem.

"Hele, Kódl, pusť nás dopředu," zařval Šaman na velikýho maníka v kostkovaný košili, kterému rašil obstojný vous. Vypadal tak na třicet.

"Čau, vole," řekl ten maník, "kde se tady berete?" Tomáš mi vysvětlil, že jsem právě měla tu čest spatřit Šamanova obdivuhodnýho bratrance, kterej se dostane, kam chce a povětšinou zadarmo. Má prej styky, no. Tomu bratranci mělo bejt něco málo přes dvacet.

"Cože vypadá tak staře?" křikla jsem Tomášovi do ucha, protože kolem byl neuvěřitelnej rámus.

"To víš, život," zasmál se Tomáš a začal se drát ke Kódlvi a ostatním.

"Přineste nám pivo!" stačila jsem mu ještě přikázat a už mě dav odhodil na druhou stranu. Jenom kejvnul hlavou.

"Jdeme někam, kde bude víc vzduchu k dejchání," řekla Adéla a utřela si zpocený čelo. Odpluly jsme tedy pomocí lidských těl až k místu, kde bylo relativně volno. Kluci s pivem nikde.

"Na ty je tak spolehnutí," mávla rukou Mářa. Umíraly jsme dál žízní a čekaly. Kapela měla začít hrát za půl hodiny.

"Potřebuju pivo," roztesknila jsem se, "jinak tu leknu."

"Nejsi ryba, Kačko," uslyšela jsem Tomášův hlas. Nesl několik kelímků. Za ním se prorvávali ostatní kluci.

"Tady máte, chudinky, abyste nám nevyschly," řekl Tomáš a podával nám piva.

"Seš zlatej," ocenila ho Mářa, což byla od mé sestry nečekaná pochvala.

Víme. Moc rádi se ti dva nikdy neměli.

"A jakej sem pro Kačenku?"

"Stříbrnej. Jenom stříbrnej, Tomáši, protože to pivo je teplý jako čůrání."

Na to mi už nic říct nestihl, protože na pódium se vřítela d'ábelská partička a začala týrat a mučit svý nástroje takovým způsobem, aby nás dokonale okouzila a abysme na tenhle večer jen tak nezapomněli. A musím přiznat, že se jim to povedlo. Na sto procent!

"Adéla byla úplně výborná," vyprávěl po koncertě Sicky," skákala z pódia jako jediná holka, a dost dobře."

"No tak mě zas nepřechval," řekla skromě Adéla, ale celá radostně zářila.

"Já sem chtěl taky skočit, ale nějak sem se nedostal až dopředu," řekl Jack.

"Protožes rači vzadu nasával," řekla jsem s mateřskou přísností.

"Už se to nebude opakovat, mamko," slíbil Jack, ale já jsem přece věděla, že se to opakovat bude. A ne jednou. Ale aspoň tisíckrát!

Dopsáno: březen 1997